

Thanh Huyền - Kawalu

Contents

Thanh Huyền - Kawalu	1
1. Kawalu - Chương 1	1
2. Kawalu - Chương 2	14
3. Kawalu - Chương 3	19
4. Kawalu - Chương 4	33
5. Kawalu - Chương 5	45
6. Kawalu - Chương 6	56
7. Kawalu - Chương 7	74
8. Kawalu - Chương 8	88
9. Kawalu - Chương 9	97
10. Kawalu - Chương 10	114
11. Kawalu - Chương 11	125
12. Kawalu - Chương 12	133

Thanh Huyền - Kawalu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nhất thụ nhất công, mỹ thụ, ngược luyến tàn tâm. Tình trạng: 12 chương (hoàn)Editor: Polly Polly

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-huyen-kawalu>

1. Kawalu - Chương 1

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Khi Phong bước vào phòng, chợt thấy cánh cửa thông với ban công đang mở rộng, Huyền đang đứng tựa vào lan can, một thân bạch y bao lấy cơ thể thon gầy, tóc đen buông xõa, vài sợi phất phơ bay trong gió.

“Huyền, sao đệ lại ra đây?” Khi Phong khẽ gọi.

Tay vịn lan can, bạch y thiếu niên quay đầu lại, dung mạo tuy mang theo vài phần tái nhợt của bệnh tật

nhưng vẫn cực kỳ thanh tú.

Khi Phong cầm một kiện y phục đến gần, khoác lên người y. “Đệ vừa khỏe được một chút, lại cảm lạnh nữa thì phải làm sao?” Giọng điệu như trách móc nhưng trong ánh mắt hần lại tràn ngập tình yêu thương.

Huyền cười cười: “VẬY HUYNH CÓ THỂ Ở LẠI ĐÂY THÊM MẤY NGÀY NỮA.”

Khi Phong hơi sững sốt, trước mặt tuy là gương mặt đang tươi cười nhưng trong mắt y không hề có một tia tiếu ý. Lần trước trở về, y đã như vậy rồi, nhưng hần cứ nghĩ đó là do bệnh tình của y.

“Huyền, đệ đang có chuyện gì giấu ta phải không?” Khi Phong xoay người Huyền lại, đỡ lấy vai y, thận trọng hỏi.

“Không có.” Huyền quay mặt đi chỗ khác, tựa hồ y không muốn đối diện với Khi Phong.

Y không muốn nói, thì không ai có thể ép y, Khi Phong trong lòng chỉ biết thở dài. Chắc là không có chuyện gì nghiêm trọng, có thể chỉ là do Huyền cảm thấy quá cô đơn mà thôi. Trong lòng tự nhủ như vậy, dường như hần muốn tự tìm một lý do để ngăn bản thân mình tiếp tục tìm hiểu.

“Huyền, cố gắng chăm sóc bản thân mình thật tốt, nếu không đệ bảo ta làm sao an tâm cho được.” Khi Phong chăm chú dặn. Hần vẫn luôn coi Huyền như huynh đệ ruột thịt, vẫn luôn hy vọng có thể che chở cho y, thế nhưng hiện tại, hần lại bắt buộc phải rời khỏi nơi này. Có một nữ nhân đang thấp thỏm chờ đợi hần, và hần cũng đã hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng.

“Huynh lại muốn đi sao?” Huyền cúi đầu, lo sợ bất an. Những tưởng có thể đem tất cả mọi chuyện kể với hần, vì hần là người duy nhất mà y có thể cầu xin sự giúp đỡ. Nhưng đến cuối cùng lại không thể nói nên lời. Những chuyện bất kham như thế, chỉ sợ khi hần biết được, hần sẽ chán ghét y. Thế nhưng chỉ cần có hần bên cạnh, chỉ cần hần luôn ở cạnh y, thì y sẽ có thể tiếp tục chịu đựng tất cả những chuyện này.

Khi Phong nhẹ nhàng nâng cầm Huyền lên, để y đối diện với mình. Vốn dĩ định nói mấy câu để khích lệ cho y, nhưng bất giác lại bị ánh mắt mờ mịt vô hồn của y làm cho đau lòng. Chỉ có thể ôm lấy thân thể hư nhược ấy vào lòng, lại một lần nữa cẩn thận dặn dò: “Huyền, đệ đã trưởng thành rồi, phải học cách tự chăm sóc bản thân mình, biết không?”

Một lúc lâu, Huyền ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nở nụ cười. Y biết hần vốn không thích ở lại Cực Lạc Thành, nên cũng không muốn miễn cưỡng hần. Tuy rằng không hề muốn phải rời xa hần, nhưng không phải lần nào hần cũng trở về sao.

“Huynh không cần lo lắng cho đệ, đệ biết tự chăm sóc bản thân mà.”

“Đệ không được mắc bệnh nữa đó.”

“Ân.”

Hai người đối diện nhau, Khi Phong cũng cười theo y. Hắn vì lời hứa này của y mà an tâm, hay nói cho đúng hơn, hắn ép bản thân phải yên tâm. Trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an, nhưng khát khao mãnh liệt muốn ở cùng người yêu khiến hắn lơ đãng lo lắng không tên đó. Cho đến nhiều năm về sau, hắn đã hối hận vì sự vô tình của mình khi đó.

...

“Nhị thiếu gia, Đại thiếu gia bỏ đi rồi.” A Bân thở gấp nói, hắn vừa nghe được tin liền chạy ngay đến đây.

“Người đang nói cái gì?” Huyền dường như vẫn chưa hiểu hắn đang nói gì.

“Đại thiếu gia để lại phong thư, nói rằng cậu ấy sẽ không trở về nữa.” A Bân giải thích: “Hình như là vì một nữ nhân.”

Huyền dường như hóa đá, một lúc lâu sau, y mới lắp bắp hỏi: “Huynh ấy sẽ không trở về nữa sao?” Đôi môi bất giác run rẩy. Y vẫn tưởng hắn sẽ như những lần trước, chỉ ra ngoài chơi hai, ba hôm rồi sẽ trở về. Y không thể tin đây là sự thật. Thế nhưng, A Bân không bao giờ nói dối y cả.

“Nhị thiếu gia, cậu không sao chứ?” A Bân bất an nhìn Huyền.

Huyền dường như cái gì cũng không nghe thấy, “Huynh ấy sẽ không trở về nữa sao...” Bên tai y chỉ quanh quẩn câu nói này. Trái tim giống như bị ai đó cướp đi mất. Khi Phong mà y luôn tin tưởng sao lại có thể bỏ y mà đi, ngay cả một lời từ biệt cũng không nói với y.

“Nhị thiếu gia!” A Bân chạy đến ôm lấy Huyền, sắc mặt y đã trắng bệch. Lòng muốn khuyên nhủ y, nhưng vẫn không biết phải nên nói cái gì. Hắn biết Khi Phong là tất cả hy vọng của Huyền. Nay hy vọng cuối cùng cũng không còn, thử hỏi làm sao Huyền còn đủ sức để đối diện với những điều bất kham mỗi đêm đây.

“Nhị thiếu gia, Thành chủ cho gọi người.”

“Đã biết, đến liền đây.” A Bân thay Huyền trả lời.

“Nhị thiếu gia..” A Bân lay nhẹ Huyền, hắn có vẻ gì đó không đành lòng: “Thành chủ muốn gặp cậu, đi mau đi.”

Huyền hơi giật mình tỉnh giấc, y thoáng nhìn qua A Bân, chợt chạm phải ánh nhìn thâm thiết quan tâm của hắn. Huyền vội thu lại dáng vẻ vô hồn của mình, bắt tri bất giác rời khỏi phòng.

Úc Hành Vân đi qua đi lại một cách nặng nề, gương mặt trướng hồng lên vì tức giận, dáng vẻ nhìn như một con dã thú vừa chụp hụt con mồi.

“Nghĩa phụ.” Huyền đứng ở cửa, cung kính cúi đầu.

Úc Hành Vân nhìn y một cái, tiện tay cầm chén trà trên bàn ném về phía y, tức giận mắg: “Súc sinh.”

Huyền hơi nghiêng người, khiến chén trà chỉ sượt qua góc trán, va vào cột, bể nát. Thái dương xuất hiện một vết máu đỏ, hình như đã bị thương. Y hiểu rõ Úc Hành Vân làm vậy chỉ để cho hả giận mà thôi.

Quả nhiên, cơn giận của Úc Hành Vân đã giảm hẳn xuống, hần trầm giọng nói: “Đến đây.”

“Người đã biết chuyện của Khi Phong chưa?”

“Con vừa mới biết.”

“Nó không nói trước với người sao?”

“Không có.” Huyền bình tĩnh trả lời, nhưng tim của y như bị ai đó rạch một nhát chí mạng. Y vẫn cho rằng Khi Phong và y luôn tin tưởng nhau, nhưng không ngờ đến cả y mà hần cũng không nói.

Úc Hành Vân đột nhiên tiến về phía trước, siết lấy cổ của Huyền, hướng Huyền nhìn thẳng vào mắt hần. Ít lâu sau, hần thả y ra, có chút ử rữ vì y không hề nói dối.

“Sáng sớm mai người lên đường, đi tìm hần về đây”. Úc Thanh Vân chống tay ra lệnh.

“Vâng.”

“Còn nữa...” Hần ngừng một chút “...Giết chết tiện nhân kia.”

“Huynh ấy quả nhiên đi cùng một nữ nhân.” Huyền trong lòng chua xót, nhưng ngoài miệng vẫn bình thản trả lời: “Vâng.”

Úc Hạng Vân không nói gì nữa, bước thong thả hai bước, bỗng nhiên gương mặt nhìn Huyền. Trong mắt hần, cơn phẫn nộ đã bị dục vọng hoàn toàn thay thế. Hần đưa tay vuốt ve mặt, vành tai rồi trượt xuống cổ Huyền. Da thịt trắng nõn, cảm giác thật mịn màng, hần hận không thể ngay lập tức xé nát y phục của y, đem y đặt dưới thân, mạnh mẽ chiếm hữu y, sáng khoái thượng y, để y phải khóc lóc van xin hần.

Thân thể Huyền khẽ run, nhưng y vẫn không hề tránh né. Những việc không thể tránh né thì chỉ có thể

âm thầm chịu đựng mà thôi.

“Ngày mai y còn phải hành sự nữa.” Úc Hành Vân nghĩ đến đây, chỉ còn cách kiềm nén lại dục vọng của bản thân. Hắn không muốn ngày mai, y ngay cả giường cũng không xuống nổi. Việc cấp bách hiện nay là bắt nghịch tử kia quay về. Hắn ngừng tay: “Người về phòng đi, sáng mai còn phải lên đường sớm.”

“Vâng, hài nhi xin phép cáo lui.”

Y tự hiểu tạm thời có thể qua được hôm nay, nhưng Khi Phong sẽ chịu theo y về sao? Còn cả nữ nhân kia nữa...

Thanh Sơn cốc, tuy không phải là danh lam thắng cảnh, nhưng một màu xanh bao bọc núi đồi thật khiến lòng người rung động.

Vô Ngần ngồi xuống mỏm đá nghỉ một chút, hái thảo dược suốt cả ngày, tuy rằng rất mệt, nhưng lại không hề thấy khổ cực. Vì trái tim nay đã có nơi để quay về, không còn như trong quá khứ, bàng hoàng vô định. Nhắc đến mới nhớ, cũng đã đến lúc quay về rồi, người kia nhất định là đang sốt ruột mong nàng về.

Đi được vài bước, nàng nhìn thấy phía dưới sườn dốc, ở hai bên đường, có vài cây hoa lạ vô danh đang đua đưa trong gió, dáng điệu vui vẻ như tâm trạng của nàng vậy. Nàng nở nụ cười rồi chậm chậm leo xuống triền dốc, nàng muốn đem hái những đóa hoa kia mang về. Nhưng đi qua trời mưa lớn, đường hãy còn ướt, mà giò thuốc sau lưng lại quá nặng, khiến nàng mất đà trượt chân một cái, cả người đã ngã về phía sau.

Trong đầu trống rỗng, ngay cả việc thét lên cũng quên mất. Nhưng bỗng nhiên phát hiện cổ tay có người nắm lấy, toàn thân bay lên không, có người đã kéo nàng lên khỏi dốc núi. Định thần trở lại, nàng mới phát hiện, đứng trước mặt mình là một bạch y thiếu niên, trên người có mang theo bội kiếm. Có lẽ y chính là người đã cứu nàng.

“Đa tạ ơn cứu mạng của công tử.” Vừa nói nàng vừa nghiêm mặt hành lễ.

Thiếu niên thoáng tránh né nhưng vẫn cúi người hoàn lễ: “Tại hạ không dám nhận, có lý nào thấy người gặp nạn lại làm ngơ chứ.” Lễ nghĩa chu toàn tuy thanh âm có chút lạnh nhạt.

Vô Ngần ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một thiếu niên dáng dấp chừng mười bảy, mười tám tuổi, tuấn tú hơn người, đặc biệt là đôi mắt trong veo như nước. Nàng không khỏi mừng thầm vì bản thân đã qua thời nhìn thấy các mỹ nam tử mà đỏ mặt. Ngay lập tức, nàng phát hiện ra y cũng đang quan sát mình. Nàng mỉm cười: “Công tử là người từ xa đến đây phải không?”

“Vâng.”

“Vậy lỡ xảy ra bất trắc gì thì sao? Chẳng hay ta có thể giúp gì được công tử chăng?”

“Ta đến đây là để tìm một người.”

“Tìm người?” Vô Ngần trong lòng có chút bất an.

“Ta tìm đại ca của ta.”

“Vậy sao?” Vô Ngần như bỏ được tảng đá trong lòng. “Ta cũng mới đến đây nên đối với người ở khu này cũng không rành cho lắm. Bất quá trời đã tối, không biết công tử đã tìm được chỗ nghỉ chân chưa?”

“Nơi này hoang vu hẻo lánh, tại hạ vẫn chưa tìm được chỗ qua đêm.”

“Nếu công tử không chê, xin mời về hàn xá nghỉ tạm.” Vô Ngần nhiệt tình mời y.

“Như vậy thật quá rầy quá!” Huyền cười nhạt, nhưng cũng không từ chối.

“Công tử, mời đi bên này.” Vô Ngần đi trước dẫn đường.

“Đến nhà của ta rồi.”

Trời đã về khuya. Nông xá giản đơn, so với những nhà xung quanh thật không có gì khác biệt. Vô Ngần vội mở cửa. “Công tử, mời vào.” Dứt lời, nàng hướng nhà trong gọi: “Thiếp về rồi đây.”

“Ta đến đây.” Bên trong có tiếng đáp lại.

“Xin chờ ta một chút.” Vô Ngần hướng thiếu niên mỉm cười rồi liền đặt giỏ thuốc xuống đất, đi vào nhà trong.

Huyền một mình đứng trong phòng khách, tinh tế đánh giá xung quanh. Phòng xá tuy đơn sơ nhưng gọn gàng, sạch sẽ. Tường vừa được sửa lại, trên cửa sổ có dán hai chữ song hỉ đỏ au.

“.....May mà có một vị công tử đã cứu thiếp.” Vô Ngần vừa nói vừa cùng một người từ trong phòng bước ra. “Cần phải đa tạ người ta thật tốt.”

“Công tử, đây là tướng công của ta.” Vô Ngần cười nói.

Huyền xoay người lại, nhìn vào nam nhân đang đứng phía sau Vô Ngần.

“Vị này là...” Vô Ngần chỉ vào Huyền, quay đầu nói, nhưng chợt thấy Khi Phong biến sắc. “Phong, chàng...”

“Huyền...” Khi Phong lẩm bẩm nói.

“Đệ tìm huynh đã nửa tháng rồi.” Huyền cười nhạt, thản nhiên nói.

“Là lệnh của phụ thân sao?” Lòng Khi Phong bỗng chùng xuống.

“Vâng. Nghĩa phụ muốn đệ mang huynh về.”

“Chỉ có thể sao?”

Huyền không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn Vô Ngần.

Khi Phong rung mình một cái, vội đưa tay kéo Vô Ngần về phía sau. “Ta không cho phép bất kỳ ai làm tổn hại đến nàng.” Hắn hiểu rõ Huyền sẽ không đơn giản mà rời Cực Lạc thành, một khi y đi, nhất định là có nhiệm vụ quan trọng. Nhìn Huyền yếu ớt mảnh dẻ như thế, nhưng thật ra y chính là sát thủ xuất sắc nhất của Cực Lạc Thành.

Huyền nhìn thần thái kiên định của Khi Phong liền thu lại bộ dáng tươi cười. Y nhớ lúc xưa khi hắn đứng ra bảo vệ cho y cũng chính là thần thái này. Một lát sau, y cúi đầu nhìn bội kiếm trong tay, yếu ớt nói: “Đây là mệnh lệnh của thành chủ. Huynh biết là nếu đệ không hoàn thành, thì sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào mà.”

Khi Phong nhất thời không nói được gì. Hắn hiểu rõ nếu Huyền tay không trở về, đương nhiên sẽ bị trách phạt. Hắn đã từng chứng kiến y vì thất thủ mà bị đánh đến thập tứ nhất sinh. Nhưng đáng tiếc, đối với hắn bây giờ, Vô Ngần lại là người không gì có thể thay thế được.

“Huyền...” Khi Phong không biết phải làm sao mở miệng.

“.....Hai người quen nhau sao?” Vô Ngần ở phía sau hỏi nhỏ.

“Ừ, y là nghĩa đệ của ta, tên gọi Thanh Huyền.”

Vô Ngần vốn muốn lui ra ngoài, nhưng tay lại bị Khi Phong giữ chặt. Ngẩng đầu nhìn hắn, nàng vẫn cảm nhận được sự kiên định dù không nhìn được mặt hắn.

Huyền nhìn Khi Phong cùng Vô Ngần tay trong tay, tình chàng y thiếp thì trong lòng không khỏi dâng lên niềm chua xót.

Nhanh như cắt, y ngẩng đầu lên, thủy mâu băng lãnh, ánh kiếm lóe lên, nhằm thẳng nửa bên mặt lộ ra của Vô Ngần mà tiến đến.

Khi Phong thất kinh, không nghĩ rằng y bất chợt động thủ, vội vàng đem Vô Ngần tránh sang một bên.

Kiểm bỗng đổi hướng, nhắm thẳng Vô Ngần.

Khi Phong liền buông nàng ra, đưa tay lên đỡ, nhưng kiếm thế quả thật kinh người. Bình thường Huyền rất ôn hòa, nhưng một khi y đã cầm kiếm thì rất đáng sợ. Trong tình thế cấp bách, Khi Phong đánh một chưởng thẳng vào ngực của Huyền.

“Bang” một tiếng, kiếm gãy làm đôi, Huyền lùi lại mấy bước, phun ra một ngụm máu, vạt áo trắng phút chốc bị nhuộm một mảng đỏ tươi.

“Huyền!” Khi Phong kinh hô, vội lao về phía trước để đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Huyền. Hắn chưa từng nghĩ đến việc chính mình đã thương Huyền. Một chưởng đó, y thừa sức né tránh cơ mà.

“Huyền, đệ sao rồi?”

Huyền ngẩng đầu, nhìn thẳng Khi Phong bằng ánh mắt thê lương. Vết thương không nặng, nhưng trong lòng y đau như bị vạn tiễn xuyên tâm. Y thua rồi. Đây là quyết định mà y ép Khi Phong phải chọn, tuy rằng đã đoán trước kết quả, nhưng y vẫn muốn cược một ván. Quả nhiên là đã thất bại thảm hại.

“Huyền.....” Khi Phong đau lòng kêu.

Nhìn gương mặt của Khi Phong, y biết ánh mắt quan tâm tha thiết đó không phải là giả. Huyền chợt nở nụ cười: “Như vậy đệ sẽ dễ ứng phó hơn.” Dứt lời liền đẩy tay Khi Phong ra, phi thân ra bên ngoài.

Đến cửa, y chợt dừng lại. “Đệ có thể tìm được huynh thì người khác cũng có thể, từ giờ về sau đừng để đại tẩu một mình ra đường nữa.” Nói xong, y không quay đầu lại mà tiếp tục phi thân lẫn vào màn đêm u tối.

Khi Phong đuổi theo đến cửa, thì chỉ kịp nhìn thấy một bóng bạch y vụt biến mất. Sau lưng chàng, Vô Ngần nhẹ nhàng hỏi: “Đệ ấy năm nay bao nhiêu tuổi rồi chàng?”

“Gần hai tháng nữa vừa tròn mười tám.” Hai người bon họ là cùng một ngày sinh nhật.

Khi hai người vẫn còn là hai đứa trẻ, khi hắn biết Huyền là đứa trẻ tội nghiệp bị bỏ rơi, ngay cả ngày sinh của mình mà cũng không biết, hắn đã nói với y: “Hai chúng ta có cùng sinh nhật, vậy từ nay chúng ta là huynh đệ.”

“Đệ ấy dường như rất thương tâm.” Vô Ngần bước đến bên cạnh Khi Phong, ngẩng đầu nhìn, vừa vặn lại đối diện ánh mắt hắn.

Nếu như Huyền động thủ sớm một bước, thì đêm nay hai người bọn họ đã không còn gặp được nhau nữa.

Khi Phong dang tay ôm chầm lấy nàng. Thật may mắn hắn đã không mất nàng. Lần này suýt mất đi nàng làm hắn cảm thấy vô cùng bất an. Hắn tự nhủ với lòng, dù có phải mất cả cái mạng này, hắn cũng không bao giờ để nàng phải lâm vào nguy hiểm như ngày hôm nay.

Mấy ngày sau, khi Huyền về đến Cực Lạc Thành đã là nửa đêm.

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia không chịu trở về sao?” A Bân vừa giúp Huyền thay y phục, vừa cẩn thận hỏi.

“Bọn họ đã thành thân, Phong ca chắc hẳn là rất hạnh phúc.”

“Vậy người làm sao mà giao phó với thành chủ đây?”

“Huynh ấy đã thương ta, thật không có cách nào đưa người ấy về được.”

“Nhị thiếu gia, người bị thương sao?” A Bân lo lắng hỏi.

“Không có gì đâu, thương thể không nghiêm trọng, Phong ca không thật sự đã thương ta đâu.”

“Vậy là người vẫn chưa hồi báo với thành chủ sao?”

“Hôm nay đã khuya rồi. Để mai ta sẽ thỉnh an nghĩa phụ sau.”

A Bân vừa định nói gì đó thì đã có lệnh truyền: “Nhị thiếu gia, thành chủ hạ lệnh người lập tức đến gặp ngài.”

Huyền có chút sửng sốt nhưng vẫn đáp lại: “Ta biết rồi.”

A Bân kéo Huyền lên, thần thái có chút lo lắng.

Huyền vỗ nhẹ lên vai A Bân để trấn an hắn, rồi xoay người đi ra khỏi cửa.

...

Úc Hành Vân đang chờ y, nhân thần lộ vẻ hung ác nham hiểm.

“Nghĩa phụ.” Huyền cúi người thỉnh an.

“Đã về tại sao không lập tức đến hồi báo?”

“Hài nhi cho rằng nghĩa phụ đang nghỉ ngơi, nên không dám quấy rầy.”

Úc Hành Vân hừ lạnh một tiếng: “Ta bảo người đem Khi Phong về mà. Người đâu?”

“Xin nghĩa phụ bớt giận. Hài nhi bắt tài.”

“Vậy còn tiện nhân kia?”

“Hài nhi..... không hạ thủ được.”

“Người nói cái gì?” Úc Hành Vân phẫn nộ quát.

Huyền bỗng nhiên quỳ xuống: “Đại ca đã thành thân với nàng, cầu nghĩa phụ thành toàn cho họ.”

“Thành toàn?” Úc Hành Vân lạnh lùng trừng mắt nhìn Huyền. Đột nhiên hất tung một cước vào thẳng ngực Huyền, tức giận quát: “Đồ hạ tiện nhà ngươi, dám cư nhiên kháng lại lệnh ta? Bao giờ mới đến lượt mi tự tung tự tác?”

Huyền khẽ rên một tiếng, gục trên mặt đất, khoe môi vương tơ máu. Một cước đó tuy rằng không mang theo nội lực, nhưng lại đá trúng vết thương của y.

“Nó cư nhiên đã thương người?” Úc Hành Vân tuy có chút ngạc nhiên, nhưng lại cả giận nói: “Thế nào, cùng nhau diễn kịch à? Các người cho rằng có thể qua mặt ta được sao?” Hắn nắm lấy tóc của Huyền, buộc y ngẩng đầu nhìn mình. Trước mắt hắn là gương mặt ngập tràn thống khổ, trên môi còn mang theo tơ máu, đáng vẽ thê lương mị hoặc này làm cho Úc Hành Vân toàn thân phát hỏa. Hắn nở một nụ cười âm thầm, tiện tay giật phăng cổ áo của Huyền ra.

“Đừng mà!” Huyền hốt hoảng cự tuyệt. Muốn thoát ra nhưng tóc lại bị Úc Hành Vân nắm lấy, ném thẳng lên giường. Y cố sức giãy giụa nhưng đáng tiếc toàn thân đã bị Úc Hành Vân áp chế.

“Đừng mà!” Huyền tuyệt vọng kêu lên thảm thiết.

Y phục bị xé tả tơi, Úc Hành Vân nhào lên người y, không ngừng cắn mút, như dã thú tham lam hưởng thụ con mồi. Thân thể bị chơi đùa một cách thô bạo đến mức dường như không còn là của chính mình, tóc lại bị hắn nắm lấy. Huyền nhịn không được liền mở miệng kêu đau, nhưng lại bị dục vọng của Úc Hành Vân đâm thẳng vào. Y theo bản năng muốn khước từ, lại không có cách nào ngăn cản thú tính của hắn.

Dục vọng của hắn càng lúc càng trưởng lớn, làm y gần như ngạt thở, sắp không xong rồi. Úc Hành Vân xuất thẳng vào thân thể y. Huyền ngã lún ra giường, kịch liệt ho khan. Úc Hành Vân nắm lấy mắt cá chân của Huyền, kéo thẳng về phía mình. Huyền chợt giật mình tỉnh lại: “Đừng mà, nghĩa phụ, đừng.....” Úc Hạnh Vân ngừng lại một chút, thỏa mãn thưởng thức lời cầu xin của Huyền. Tinh khí của hắn lập tức dựng thẳng lên, không chút lưu tình xô xuyên qua y. Thân thể Huyền như bị điện giật, hai tay xiết chặt lấy sàng đan, miệng mở lớn tựa như muôn kêu lên đau đớn, nhưng lại không thể phát thành tiếng. Úc Hành Vân không ngừng đưa đẩy trong thân thể Huyền, trong tiếng thở nặng nề còn kèm theo sự thỏa mãn. Đây chính là hình phạt thích đáng nhất dành cho Huyền. Hắn tạm thời nguôi cơn giận dữ, cảm thấy cực kỳ hài lòng. Máu của Huyền từ từ nhuộm đỏ tấm sàng đan màu trắng, sau đó y dần hôn mê....

Thân thể của Huyền vì cơn động dục của Úc Hành Vân mà không ngừng đưa đẩy, y giờ đây chỉ còn là một con rối không còn sự sống.

“Phong, cứu đệ.....cứu đệ.....” Trong lòng không ngừng gào thét cái tên duy nhất mà y có thể cầu xin sự giúp đỡ, dù biết rõ rằng người kia sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Trước khi ý thức biến mất, nước mắt khế rơi trên gương mặt.....

Lần thứ hai tỉnh lại, thì ra là đang ở trong phòng của y, gương mặt lo lắng của A Bản dần hiện rõ.

“Nhị thiếu gia, người tỉnh lại rồi.” A Bản thở phào nhẹ nhõm.

Đã xảy ra chuyện gì? Huyền có chút hoảng hốt. Ác mộng trong ký ức dần trở về. Khuất nhục, đau đớn, còn có cả..... tuyệt vọng!

“Nhị thiếu gia, người ăn chút gì đó nha.” A Bản ngồi bên cạnh y, nhẹ giọng nói: “Người đã hôn mê cả ngày rồi. Từ khi trở về đến giờ, ngay cả nước người cũng chưa hề uống qua.”

Chỉ mới một ngày một đêm thôi sao? Vậy mà y cứ ngỡ là đã mấy ngàn năm trôi qua rồi. Huyền vô lực xoay người qua..... nhắm mắt lại.

“Nhị thiếu gia.....”

“Y đang lên cơn sốt, hiện tại rất suy yếu, cần phải nghỉ ngơi thật nhiều. Ta đã xem qua vết thương của y, không có gì đáng ngại.”

Có một âm thanh thanh xa lạ đang nói chuyện, cũng không còn đủ sức để tìm hiểu xem người đó là ai. Thảo nào trong miệng khô khốc, tứ chi vô lực, thân thể giống như đang tan chảy ra. Cũng tốt, sốt đến nỗi hôn mê diệt là tốt nhất.

“Ta đi trước. Tối nay nhớ chăm sóc y cẩn thận. Nếu đến sáng mai vẫn không hạ sốt thì lập tức cho người báo lại với ta.”

“Vâng. Làm phiền Trác đường chủ, ngài đi thông thả.”

.....

Là ai? Huyền mơ màng mở mắt ra.

“Phong! Là huynh!” Không gì sánh được niềm vui đang tràn ngập trong lòng. “Huynh trở về từ khi nào?”

Phong cũng không trả lời, chỉ ôn hòa nhìn hần.

“Phong?” Huyền có chút nghi hoặc.

Phong chợt mỉm cười rồi xoa người bỏ đi.

“Phong!” Huyền trong lòng muốn đứng lên ngăn hần lại, nhưng thân thể sao nặng quá, không cách nào xoay trở. “Phong, xin huynh, xin huynh đừng đi!” Y lớn tiếng cầu xin. Nhưng bóng hình kia càng lúc càng xa, dù y có cầu xin thế nào cũng không quay đầu lại... “Phong.....”

“Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia, cuối cùng người cũng đã tỉnh!” A Bân lo lắng nói.

Huyền chợt giật mình tỉnh giấc, không có Phong, chỉ có A Bân đang đứng cùng một nam nhân khác.

“Nhị thiếu gia.....” A Bân đau lòng gọi, một bên nhẹ nhàng giúp Huyền lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

“Cho y uống thuốc, sau đó thay y phục cho y.” Nam nhân kia phân phó.

Lúc này Huyền mới chú ý tới hần. Trác Hàn, nguyên là Chu Tước Đường đường chủ, văn võ song toàn, y thuật cao minh, nhưng lại không thích phân tranh. Y biết hần, nhưng chỉ là mối quan hệ xã giao bình thường.

“Nhị thiếu gia!” A Bân dìu y ngồi dậy.

Đau! Hạ thể đau nhức thấu tận tim gan. Huyền đau đến mức ngã nhào vào lòng A Bân, đôi lông mày nhíu chặt lại.

“Nhị thiếu gia!” A Bân không biết tính sao, hướng Trác Hàn cầu cứu.

“Hạ thể của y bị thương, đương nhiên là phải đau. Qua vài ngày sẽ không sao nữa.”

Huyền chậm chậm ngẩng đầu nhìn hấn. Nam nhân đó cũng đang nhìn y, thần tình lãnh đạm.

A Bân để Huyền dựa vào người mình, với tay lấy chén thuốc trên đầu giường đưa đến cho Huyền.

Thuốc? Trên đời này có thứ thuốc có thể chữa lành vết thương lòng của y sao? Đó là thứ duy nhất mà y muốn. Huyền quay mặt đi, không muốn uống thuốc.

“Nhị thiếu gia, uống thuốc đi. Người đã sốt hai ngày hai đêm rồi, Trác đường chủ nói, nếu người không hạ sốt thì sẽ rất nguy hiểm đó.” A Bân cầu xin y, nhưng Huyền vẫn không chút phản ứng.

“Để đó cho ta.”

Trác Hàn liền đi tới, một tay cầm lấy chén thuốc trong tay A Bân, tay kia giữ chặt lấy cằm của Huyền, ép y xoay đầu, mở miệng ra. Trong khi Huyền còn chưa kịp phản ứng, thì chén thuốc đã gần cạn sạch. Khóe miệng bị thương giờ trở nên đau nhức, Huyền muốn vùng ra, nhưng thân thể vô lực, đành khuất phục trước sức mạnh của hấn. A Bân nhìn bọn họ giằng co, không biết phải tính sao, bản thân tuy muốn ngăn Trác Hàn lại, nhưng hấn cũng hiểu rõ đây là cách duy nhất để Huyền chịu uống thuốc.

Cuối cùng, Trác Hàn cũng buông y ra. Huyền không ngừng ho sặc sụa. Chỗ thuốc trào ra ngoài làm dơ cả áo, nhưng phần lớn thuốc y đã nuốt xuống.

“Thay y phục cho y.”

A Bân đưa tay kéo vạt áo của Huyền, nhưng bị y giữ chặt lại. Huyền ngẩng đầu nhìn Trác Hàn. Tuy biết rằng hấn đã từng giúp mình kiểm tra thân thể, nhưng y vẫn không muốn thoát y trước mặt hấn.

Trác Hàn không nói gì, chỉ xoay người bỏ đi.

Y phục được cởi bỏ, trên thân thể xanh xao, khắp nơi đều là vết máu, vết răng cùn vết bầm tím. Huyền nhắm mắt lại, tấm thân này thật sự đã quá ô uế rồi.

A Bân cố nén chua xót trong lòng, cẩn thận giúp Huyền thay bộ y phục mới, cố gắng để không chạm vào vết thương của y. Sau đó nhẹ nhàng dìu y trở lại giường.

“Nhị thiếu gia, ta biết bản thân mình chỉ là một tên nô bộc không hơn không kém. Ta trong lòng người, vĩnh viễn không bằng một góc của đại thiếu gia. Nhưng A Bân này thế suốt đời này sẽ ở bên cạnh hầu hạ thiếu gia. Người sẽ không cô độc đâu.” A Bân nghẹn ngào nói, đến cuối cùng cũng không cầm được nước mắt.

Trác Hàn xoay người lại, lặng im nhìn hai người họ.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Trác Hàn đều giám sát Huyền uống thuốc. Lúc đầu Huyền kịch liệt kháng cự. Nhưng sau vài lần, y tự hiểu làm vậy cũng vô ích. Cho dù y có giận dữ nhìn Trác Hàn, thì hắn vẫn làm ngơ như không thấy. Lý do của Trác Hàn rất đơn giản: Hắn sẽ không để bất kỳ bệnh nhân nào chết trước mặt mình.

A Bân không có ở đây, Huyền ngồi dựa vào tường, Trác Hàn ngồi kế bên giúp y bắt mạch. Huyền đã hạ sốt, thân thể tuy có chút suy nhược, nhưng căn bản không có gì đáng ngại, chỉ là không ngừng ho, dường như đã để lại di chứng.

Trác Hàn buông tay Huyền ra, chợt thấy gương mặt lãnh cảm vô hồn của y, bỗng nhiên nói: “Trên đời này, không ai là không thể tiếp tục sống chỉ vì mất đi một người nào đó.”

Huyền nghe thế, liền ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

Trác Hàn đứng dậy, mỉm cười với Huyền: “Ta đi đây.” Dứt lời liền quay người đi ra ngoài.

Thân thể tên tiểu tử có lẽ đã không đáng lo ngại nữa. Thế nhưng, còn trái tim y thì sao? Thứ duy nhất có thể chữa lành trái tim đó chỉ có thể là bản thân y mà thôi. Tại sao trước lúc rời đi lại nói với y những lời đó? Bản thân Trác Hàn cũng không rõ. Thương hại y chăng? Hay là đồng bệnh tương lân? Có lẽ là cả hai, cùng là đứa trẻ bị bỏ rơi, sau hàng vạn lần khóc lóc cầu xin sự giúp đỡ từ một kẻ vô tình, mới phát hiện ra, người duy nhất có thể trông cậy chỉ có chính bản thân mình. Hắn muốn hài tử đó hiểu rõ điều này, thật tâm hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt đau thương bất lực ấy nữa, bởi vì ánh mắt ấy, khiến hắn bất tri bất giác cảm thấy đau nhói lòng.

2. Kawalu - Chương 2

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Giữa trưa, nhưng ánh mặt trời lại rất ấm áp.

Khi Phong đang sắp xếp lại số thảo dược được phơi ngoài sân, phía sau hắn, có người đang nhẹ nhàng tiến đến, ôn nhu ôm lấy hắn.

“Vô Ngần, đừng phá.” Khi Phong mỉm cười, quay đầu lại.

“Thiếp đâu có phá.” Vô Ngần cười gian xảo: “Nương tử của chàng muốn nói “tướng công à, ăn sáng thôi?” Dứt lời, liền kéo hắn đi vào phòng trong.

Bữa sáng giản đơn, nhưng đối với hai người bọn họ còn tuyệt vời hơn gấp trăm lần so với sơn hào hải vị trên thế gian.

Vô Ngần đang ăn, bỗng khẽ nở nụ cười.

“Nàng đang cười gì thế?”

“Mấy hôm trước, nghĩa đệ của chàng tìm đến đây, thiếp còn tưởng rằng phu thê chúng ta sẽ phải xa nhau. Nhưng đã qua mấy ngày vẫn chưa có động tĩnh gì, làm thiếp đã có thể thở phào nhẹ nhõm.”

“Chắc Huyền đã giúp chúng ta che giấu.” Khi Phong thoáng có chút không vui: “Kỳ thực, ta rất lo cho đệ ấy.”

“Đệ ấy vốn là nghĩa tử của cha chàng, chắc sẽ không có gì đâu.”

“Huyền tư chất cực cao, phụ thân thu nhận y chỉ vì muốn lợi dụng tài hoa thiên phú đó, để y phụng sự cho người. Căn bản không hề yêu thương y.”

“Là như vậy sao..... Vậy đệ ấy có gặp phiền phức gì không?”

“Ta cũng không biết.” Khi Phong buông chén đĩa xuống: “Khi còn nhỏ, ta luôn cho rằng thân là đại ca, phải ra sức để bảo vệ tiểu đệ. Thế nhưng sau này, ta lại phát hiện ra chính mình lại không có khả năng làm việc đó, vì ta thật sự không có năng lực phản kháng lại phụ thân.”

“Phong.....”

“Mỗi lần đều chỉ có thể giương mắt nhìn y chịu phạt, sau đó dùng vài lời an ủi y. Lâu dần lại khiến đệ ấy vì không muốn ta đau lòng, nên phải gắng gượng mỉm cười. Có đôi lúc, ta thực sự không dám đối diện với y.” Đôi mắt Khi Phong như tối lại.

“Phong.....” Vô Ngần cũng không ăn nữa, đi đến phía sau Khi Phong, nhẹ nhàng ôm lấy vai hắn: “Xin lỗi, đã để chàng vì thiếp mà phải đánh đổi quá nhiều.”

Khi Phong xoay người, đỡ lấy thắt lưng của Vô Ngần, ngẩng đầu nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Vô Ngần không chỉ hàm chứa sự ai oán, tiếc thương, mà còn mang theo thâm tình vô tận. Khi Phong bỗng nhiên ôm lấy nàng, tựa đầu vào ngực nàng. Thân thể của nàng rất ấm áp, đặc biệt có khí tức, tất cả mọi thứ của nàng đều hấp dẫn hắn. Nàng hà tất phải xin lỗi. Hắn nguyện suốt đời này đắm chìm trong hồ thu ba của nàng.

(hồ thu ba: chỉ mắt)

“Có ai ở nhà không?” Ngoài cửa có người tìm đến.

Vô Ngần vội đẩy Khi Phong ra. Người kia đã đẩy cửa mà vào.

“Ta cho rằng ban ngày đến chắc hẳn sẽ không quấy rầy, không nghĩ đến lại làm hỏng chuyện tốt của hai người. Thất lễ, thất lễ.”

“Kiếm Viễn, huynh đừng có chọc ghẹo bọn ta.” Vô Ngần chỉ vào nam tử đang đứng trước cửa mà sảng giọng.

“Tẩu tẩu, ta làm sao dám trêu chọc hai người, ta ngưỡng mộ còn không kịp mà.” Đinh Kiếm Viễn tươi cười nói.

“Ngưỡng mộ? Không biết là ai cùng thiên kim tiểu thư nhà người ta đính ước, sau đó lại đào hôn, khiến cho Trần gia đại tiểu thư mỗi ngày đều phải dùng lệ mà rửa mặt?” Khi Phong không tiếc lời xách mé y.

“Ai ui, các người lầm rồi. Trần tiểu thư vốn không phải vì ta mà rơi lệ.

Trong lòng nàng vốn đã có ý trung nhân. Chỉ không ngờ rằng dù ta đã từ hôn, nhưng phụ mẫu nàng cũng không chịu tác thành cho họ.” Kiếm Viễn cuống quýt giải thích.

“Biết rồi, ai chẳng biết Đinh đại công tử là đại thánh nhân hy sinh vì nghĩa, cứu người trong hoạn nạn.” Vô Ngần mang đến cho hắn một bộ chén đĩa: “Vẫn chưa dùng cơm đúng không? Cùng ăn đi.”

Kiếm Viễn không khách khí liền ngồi xuống, đưa tay nhận lấy chén đĩa: “Lên đường gấp rút, ta còn chưa kịp ăn chút gì.”

“Không phải bốn ngày trước ngươi đã phải đến đây rồi sao, vì có gì mà lại đến muộn thế này?”

“Trên đường gặp phải sơn tặc, ta tiện tay dẹp loạn. Cho nên mới chậm mất mấy ngày. Thật may vẫn còn kịp để chúc mừng tân hôn của đại ca cùng đại tẩu. Chúc hai người răng long đầu bạc, vĩnh kết đồng tâm.” Kiếm Viễn cười nói.

“Đa tạ lời chúc phúc của ngươi.” Khi Phong không khỏi bị bộ dáng tươi cười của Kiếm Viễn làm ảnh hưởng. Vừa là một người gọi hắn là đại ca, lại vừa thành tâm chúc phúc hắn. Xuất thân danh môn, lại là đệ tử nhập thất của chương môn nhân phái Hoa Sơn, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, Đinh Kiếm Viễn cho tới bây giờ vẫn luôn nhiệt tình, phóng khoáng như vậy. Hơn nữa, hắn không nề hà môn phái, cùng mình kết thành tri kỷ. Hắn cùng Huyền hoàn toàn đối lập nhau, ở cùng hắn tựa hồ như vĩnh viễn làm bạn với ánh mặt trời ấm áp.

“Khó có dịp ngươi đến, ở lại chơi vài ngày nha.” Vô Ngần nói.

“Điều đó là đương nhiên, ta còn muốn hai người phải cảm tạ ông mai này thật tốt. Nếu không phải ta bị thương, đại ca thay ta đi tìm đại phu, thì làm sao có thể gặp được người có y thuật cao minh lại còn xinh đẹp tuyệt trần như tẩu tẩu chứ.”

“Kiếm Viễn, ngươi lại trêu đùa ta.” Vô Ngần đỏ mặt, tức giận mắng. Vô tình lại chạm phải ánh mắt dịu dàng của Khi Phong, mặt nàng không khỏi đỏ thêm vài phần.

Lần đầu gặp mặt, nàng đã bị cuốn hút bởi nét anh tuấn tiêu sái của hắn. Nhưng bởi vì bản thân từng bị lãng nhục nên không dám hy vọng xa vời. Thế nhưng hắn lại chủ động tiếp cận nàng, bảo vệ nàng.

Khi hắn biết về quá khứ bất kham của nàng cũng là lúc hắn càng thêm thương tiếc nàng. Tâm nàng đã xao động, nhưng nàng chỉ cho rằng đó chỉ là ảo mộng. Rồi hắn nói hắn yêu nàng, còn ước hẹn sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng suốt đời. Vô Ngần biết rằng cuối cùng thì mình đã tìm được một bờ vai để nương tựa.

Khi Phong nhìn vẻ mỹ lệ, e thẹn của Vô Ngần chợt nở nụ cười. Nữ tử này rất cực cũng đã có thể gỡ bỏ được lớp nguy trang kiêu ngạo, lạnh lùng, toàn tâm toàn ý mà tin tưởng người nam nhân của mình. Hắn đã từng ngỡ ngàng trước nhan sắc của nàng, rồi lại bị sự kiên cường, thông tuệ của nàng hấp dẫn. Thời điểm nhìn thấy nàng dù mỉm cười mà lệ vẫn rơi, thì hắn biết hắn có thể hi sinh tất cả chỉ vì nàng.

Kiếm Viễn thấy hai người đang thâm tình nhìn nhau thì không còn mở miệng trêu chọc. Hắn đang vui mừng vì hạnh phúc của họ, đồng thời cũng hy vọng bản thân cũng sẽ được như thế.

Cực Lạc Thành

Huyền cùng A Bân đang đứng trên sân thượng. Hoàng hôn xuống, phía chân trời những áng mây tím lững lờ trôi, sắc tím càng say lòng người.

“Nhị thiếu gia, thành chủ hạ lệnh, sau bữa tối phải lập tức đến gặp người.” Phía sau có người báo lại.

“Nhị thiếu gia vừa khỏi bệnh, thành chủ ngài ấy.....” A Bân vội nói, lại bị Huyền chặn đứng: “Đã biết, ta sẽ lập tức đến ngay. Ngươi đi đi.”

Hạ nhân đã lui xuống.

“Nhị thiếu gia, cậu điên rồi. Hắn còn đối xử với cậu như thế, cậu làm sao mà chịu được?”

“Tránh được lần này, rồi lần sau thì sao? Theo ngươi ta có thể trốn tránh được bao nhiêu lần chứ?”

A Bân lặng thinh.

“Chuẩn bị cơm tối cho ta.” Huyền nhàn nhạt phân phó.

...

Bên trong hương trầm thoang thoảng, Úc Hành Vân đang yên tĩnh ngồi trên tháp.

“Hài nhi xin thỉnh an nghĩa phụ.” Huyền nhẹ nhàng đến gần, kính cẩn hành lễ.

“Đã khỏi bệnh?” Úc Hành Vân liếc nhìn y.

“Vâng. Đa tạ nghĩa phụ quan tâm.”

Úc Hành Vân trầm mặc một lúc: “Người vẫn không chịu nói nơi ở của Khi Phong.”

“Đại ca xưa nay hành sự cẩn thận, sợ rằng đã rời khỏi từ lâu.”

“Người cho rằng ta không thể tìm được hắn?” Úc Hành Vân lạnh lùng nói.

“Bằng thể lực của Cực Lạc Thành, muốn tìm một người vốn không khó. Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là tính cách đại ca quật cường, nếu nghĩa phụ dùng biện pháp mạnh, căn bản chỉ càng làm cho huynh ấy không muốn trở về. Hài nhi tin rằng đại ca vốn rất hiếu thuận với nghĩa phụ, qua một thời gian, huynh ấy nhất định sẽ tự trở về.”

Úc Hành Vân hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, hắn ngoắc tay một cái, ý bảo Huyền đi tới bên cạnh tháp, quỳ xuống.

Hắn nắm lấy cổm của Huyền, bắt y ngẩng đầu lên. Bệnh nặng mới khỏi nên nhìn Huyền gầy đi rất nhiều, khuôn mặt vì vậy mà càng trở nên tinh xảo. Làn da tái nhợt của y dưới ánh đèn tựa hồ vô cùng mỏng manh. Bên dưới đôi lông mày là hàng mi dày, mâu trung như phủ một màng sương mờ ảo.

Úc Hành Vân luồn tay vào áo của Huyền, hưởng thụ cảm giác của nụ hoa anh đào. Thân thể của Huyền có chút run rẩy, nhưng không hề có ý ly khai. Úc Hành Vân rõ ràng không vừa ý, tay tăng thêm độ lực, xoa nắn khuôn ngực của Huyền.

Huyền đột nhiên đứng lên, ngồi vào trong tháp, cởi bỏ y phục của Úc Hành Vân, từ từ hôn lên thân thể của hắn. Úc Hành Vân sửng sốt, nhưng cũng không ngăn cản y. Đôi môi mềm mại, ướt át của Huyền, cùng với sự trợ lực của đầu lưỡi không ngừng khuấy động làm cho Úc Hành Vân không khỏi phát ra những tiếng thở dốc đầy thỏa mãn.

Đột nhiên, hắn nâng cằm Huyền lên, ra lệnh: “Cởi y phục ra.” Huyền đứng thẳng dậy, tuân theo hắn mà thoát y, sau đó bò lên tháp, tiếp tục khiêu khích hắn. Dục vọng của Úc Hành Vân lập tức ngất ngưởng đầu lên. Huyền hé miệng, ngậm lấy nó, không ngừng liếm mát, khiến cho nó càng lúc càng trưởng lớn.

Úc Hành Vân bắt đầu rên rỉ..... Hắn kéo mạnh Huyền ra, ôm lấy cổ y, xoay lưng y về phía mình, nâng cao hông lên, sau đó dùng dục vọng cực lớn quất xuyên qua y, thẳng đến chỗ sâu nhất..... Huyền đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề rên la. Rốt cục, Úc Hành Vân rống lớn một tiếng, bắn thẳng vào trong cơ thể của Huyền.

Huyền đổ sập người xuống tháp, Úc Hành Vân kéo y xoay người lại. Vài sợi tóc mát trật tự dính trên mặt, ánh mắt mê ly, đôi môi mọng đỏ không ngừng thở dốc. Khi không còn phản kháng nữa, Huyền lại lộ ra vẻ mị hoặc hiếm có.

Úc Hành Vân vuốt ve gương mặt y, neho mắt nói: “Tiểu yêu nhà ngươi, cuối cùng cũng đã học được cách làm cho người ta yêu thích rồi.” Dứt lời liền ôm chặt y, hung hăng hôn lên môi y, thô bạo chiếm lấy khoang miệng y, dục vọng lại một lần nữa bùng cháy.....

3. Kawalu - Chương 3

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Vốn cho rằng bản thân tinh lực hơn người, nhưng dù sao đã là người thì sinh lão là chuyện đương nhiên. Úc Hành Vân tựa vào thành giường, có chút mệt mỏi. Hôm qua trong lúc đang tấn bộ đột nhiên bỗng choáng váng mặt mày, khiến hắn ngày hôm nay chỉ có thể nằm bẹp trên giường. Lúc này, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, tứ đại đường chủ đều đang đứng phục mệnh trước giường, Trác Hàn đang bắt mạch cho hắn. Úc Hành Vân không thích loại cảm giác này chút nào, điều này làm cho hắn không muốn nhận là mình già cũng không được.

“Thành chủ chỉ là có chút mệt nhọc, tĩnh dưỡng vài ngày thì sẽ không sao nữa.” Trác Hàn buông tay hắn ra, trấn an nói.

“Không có việc gì là tốt rồi.”... “Không có việc gì là tốt rồi.” Thanh Long Đường đường chủ Vạn Nhất Hạc cùng Huyền Vũ Đường đường chủ Tần Kiêu cùng lúc nói, nhìn qua đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thành chủ hồng phúc tề thiên, đương nhiên là không có việc gì rồi.” Bạch Hổ Đường đường chủ Cừu Hải Thiên liếc nhìn hai người họ.

Úc Hành Vân nhắm mắt khó chịu hừ lạnh một tiếng, rồi không để ý đến nữa. Ba người họ không khỏi có chút xấu hổ. Một lúc sau, Úc Hành Vân mở mắt, liếc nhìn Huyền đang đứng bên cạnh, rồi liền nhắm mắt lại.

Huyền hiểu ý, tiến lên phía trước nói: “Thành chủ đã mệt, xin mời chư vị đường chủ quy an cho ngài nghỉ ngơi.”

“Vây bọn thuộc hạ xin phép cáo lui.”

Huyền cung kính đưa bọn họ ra đến cửa. Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiêu ôm quyền thi lễ rồi xoay người rời đi. Cừu Hải Thiên nhìn Huyền, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi. Huyền không phản ứng gì như không nhìn thấy thái độ của hắn. Trác Hàn có chút không đành lòng, hắn biết Cừu Hải Thiên luôn vì Huyền là nam sủng mà khinh thường y. Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên vai Huyền, vừa muốn đi lại bị Huyền kéo ống tay áo lại.

Huyền kéo hắn ra xa khỏi phòng, hạ giọng hỏi: “Về bệnh tình của thành chủ, Trác đường chủ có thể cho ta biết sự thật được không?”

Trác Hàn không khỏi bội phục trước sự nhạy cảm của Huyền. Thân thể của Úc Hành Vân thật sự kém xa so với tưởng tượng. Hắn không nói ra sự thật, thứ nhất vì biết rõ Úc Hành Vân không thích nghe, thứ hai vì hắn không muốn rắc rối xảy ra quá sớm. Bất quá, Huyền đã hỏi thì hắn cũng không cần giấu giếm.

“Thân thể thành chủ thật sự không tốt lắm, ngài đã quá lao lực, dù sao cũng đã có tuổi rồi.”

“Có nghiêm trọng lắm không?”

“Muốn khôi phục lại như xưa vốn không có khả năng. Ngài ấy nếu muốn sống thêm vài năm nữa thì cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận, quan trọng nhất là phải cấm dục. Gần nửa năm nay, hầu như đêm nào người cũng bồi ngài ấy ngủ đúng không?”

Khóe môi Huyền hơi mím lại, nhưng y lập tức khôi phục lại thần thái bình thường: “Phiền Trác đường chủ quan tâm rồi. Thanh Huyền thay mặt nghĩa phụ tạ ơn Trác đường chủ.”

Trác Hàn có chút hối hận vì đã chạm đến nỗi đau của Huyền, nhưng thật sự hắn không thể nhìn thấu suy nghĩ của y qua vẻ ngoài bình tĩnh kia. Gần nửa năm qua y đã thay đổi ít nhiều, tuy rằng vẫn an tĩnh u buồn như cũ, nhưng ánh mắt thê lương lúc xưa đã không còn nữa. Khi xưa Úc Hành Vân đã lãng nhục y như thế, y vốn không có lý do gì phải quan tâm đến hắn. Thế nhưng y vẫn đưa trà hầu thuốc, hầu hạ phi thường kiên trì tỉ mỉ, con trai ruột cùng lắm cũng chỉ được vậy mà thôi. Bất quá y đã không còn bị thương thêm lần nào nữa, điều này làm cho Trác Hàn yên tâm đôi chút.

“Bản thân người cũng phải cẩn thận. Gần đây có còn thường xuyên ho khan nữa không?” Trác Hàn thật tình hỏi.

“Đã đỡ lắm rồi, chỉ thỉnh thoảng mới bị lại.” Huyền nở nụ cười: “Đa tạ ngài.” Trác Hàn không khỏi kinh ngạc, hẳn không hề biết là nam hài này lại có nụ cười tươi đến vậy.

...

Nghỉ ngơi hai ngày, Úc Hành Vân cho rằng bản thân đã hoàn toàn khôi phục.

Đêm xuống, Huyền như mọi khi mang thuốc đến cho Úc Hành Vân, nhưng hẳn lại đem chén thuốc để sang một bên.

“Nghĩa phụ, thuốc cần...” Huyền còn chưa kịp nói xong, đã bị hẳn kéo vào lòng.

“Nghĩa phụ, Trác Đường chủ căn dặn cần phải tỉnh dưỡng...” Những lời còn lại đã bị Úc Hành Vân nuốt lấy, áo của Huyền cũng bị hẳn cởi ra.

“Tiểu yêu tinh, đã hai ngày rồi không thương người.....” Úc Hành Vân cơ khát hôn lên thân thể của Huyền. Huyền cũng không khuyển can nữa, mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

“Có muốn không nào?” Dục vọng của Úc Hành Vân từ lâu đã không thể tự khống chế, mà Huyền dưới sự âu yếm của hẳn, nhẹ nhàng rên rỉ. Hai chân bị tách ra, Úc Hành Vân thô bạo tiến vào bên trong Huyền, toàn thân y căng cứng lại. Chút khoái cảm lúc này vụt tan biến, chỉ còn lại nỗi đau thấu tận tâm can. Huyền nhắm chặt mắt lại, chịu đựng từng cơn đưa đẩy không ngừng..... Úc Hành Vân thở dốc, mồ hôi tuôn như mưa, tí tách rơi trên người của Huyền.

“A.....” Trong cơ thể mỏng manh phải chịu đựng dục vọng khuynh tiết của Úc Hành Vân, Huyền nhịn không được, khẽ rên, nhưng áp lực thịnh linh xuất hiện, khiến y gần như ngạt thở. Mở mắt ra đã thấy thân thể bất động của Úc Hành Vân đang đè lên người mình.

“Nghĩa phụ?...” Huyền nghi hoặc gọi, nhưng không có tiếng trả lời. Y thử đẩy nhẹ thân thể Úc Hành Vân, hẳn nặng nề trở mình, té khỏi giường. Huyền kinh hãi, dưới ánh đèn, nửa bên mặt của Úc Hành Vân không ngừng co rút, một con mắt trợn trừng hung tợn, lại còn sùi bọt mép, thân thể căng cứng như một tử thi. Huyền đưa tay kiểm tra hô hấp của hẳn, vẫn còn thở. Cố tự trấn an bản thân, y qua loa chỉnh lại y phục, lên tiếng gọi “A Bân!”

A Bân lập tức đi vào, vì lo lắng cho Huyền, A Bân đêm nào cũng đứng canh ngoài cửa.

“Nhị thiếu gia, làm sao vậy?” Cảnh tượng trên giường làm A Bân thất kinh.

“Người khoan hởi đã, lập tức thỉnh Trác đường chủ đến đây.”

“Vâng.” Vừa ra đến cửa, đã nghe Huyền căn dặn: “Tuyệt đối không để kinh động đến những người khác.”

“Là Thượng mã phong.” Trác Hàn nói. Nửa đêm bị gọi đến, vừa nhìn thấy thân thể xích lõa của Úc Hành Vân cùng y phục xốc xếch của Huyền, y đã đoán được tám, chín phần.

“Còn cứu chữa được không?”

“Miễn cưỡng có thể giữ được tính mạng, nhưng e rằng sau này, ngài ấy khó có thể tỉnh lại.” Trác Hàn nhìn Huyền: “Nếu như có thể chết thì phần nào bớt được tội nghiệt.”

“Chuyện này không đến lượt ta quyết định.” Trên mặt Huyền không chút cảm xúc: “Xin đường chủ toàn lực giúp đỡ. Người chẳng phải đã từng nói qua sẽ không để bất kỳ bệnh nhân nào phải chết trước mắt mình sao.”

Trác Hàn nhíu mày lại, khi xưa chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ y đến giờ vẫn không quên. Hắn không nói gì, liền rút túi ngân châm mang theo bên mình ra, chuyên tâm châm cứu...

Trời gần sáng, Trác Hàn rút cục thở phào một cái, thu hồi ngân châm.

“Tính mạng đã được bảo toàn, tuy nhiên ta đã nói rồi, hắc vĩnh viễn cũng không thể phục hồi.”

“Làm phiền Trác đường chủ.” Huyền cung kính nói, không nhìn được lại ho khan. Trên người chỉ có một chiếc áo mỏng, vừa rồi còn không chú ý, hiện tại đã bắt đầu thấy lạnh.

“Đừng lo quá.” Không đợi A Bán động thủ, Trác Hàn đã cầm lấy chiếc trường bào để ở cuối giường khoác lên cho Huyền.

“Không có việc gì đâu.” Huyền đưa tay kéo lại y phục, lại vô tình chạm phải tay của Trác Hàn. Tay của hắn rất ấm, không giống những ngón tay băng lãnh của bản thân. Tay Trác Hàn khẽ run, chợt vội buông xuống. Chút ấm áp vừa có đã mất đi, trong mắt Huyền, một tia đau khổ chợt lóe lên liền lập tức biến mất.

“Sáng sớm mai còn phải thông báo tin này cho các đường chủ khác, hiện giờ thiếu chủ lại không có ở đây. Ta sợ sẽ có không ít phiền phức.” Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiêu ngoài mặt đều như không có chuyện gì, nhưng trong lòng luôn có dã tâm, Cừu Thiên Hải tính tình nóng nảy, nhất định sẽ không tin đây là sự thật. Trác Hàn có ý muốn nhắc nhở Huyền, mặc kệ y tài ba đến đâu, y căn bản chỉ mới mười tám tuổi.

“Ta biết, nhưng thành chủ lâm trọng bệnh, đại ca lại không có ở đây, ta dù tốt xấu gì chẳng nữa cũng là nghĩa tử của ngài, không thể chuyện gì cũng không quản.”

“Sợ rằng đến lúc đó, bọn họ sẽ gây khó dễ cho người.”

“Người khác thì Thanh Huyền không dám nói, chỉ mạo muội xin hỏi Trác đường chủ có tính toán gì chưa?”

“Ta?” Trác Hàn cười cười: “Ta từ trước đến nay đều không thích phân tranh.”

“Thanh Huyền đương nhiên không dám yêu cầu Trác đường chủ ra mặt.” Huyền giương mắt nhìn Trác Hàn: “Chỉ hy vọng đến lúc đó người vì Thanh Huyền mà nói vài lời công đạo.”

Đôi mắt trong veo mang theo thành ý khẩn cầu cùng tín nhiệm. Trác Hàn muốn nói gì đó, nhưng chung quy hần vẫn không mở miệng được.

...

“Thành chủ bệnh nặng, thiếu chủ lại không có ở đây, vấn đề cấp bách hiện nay chính là phải tìm một người để thay quyền đương gia.” Tần Kiều chỉ hỏi vài câu về bệnh tình của Úc Hành Vân sau đó rút cục nhin không được, đề cập thẳng vấn đề chính.

“Quan trọng là người đó phải có khả năng phục chúng mới được.” Vạn Nhất Hạc vuốt râu, suy tư nói.

“Ta thấy đúng nhất chính là đi tìm thiếu chủ về đây.” Cừu Hải Thiên liếc mắt nhìn bọn họ.

“Thiếu chủ đương nhiên là phải tìm về, nhưng hiện tại Cực Lạc Thành sao có thể một ngày vô chủ?” Vạn Nhất Hạc lắc đầu.

“Lời của Vạn đại ca quả thật không sai, thiếu chủ không rõ tung tích, Cực Lạc Thành không thể không có người chủ trì đại cuộc.” Tần Kiều phụ họa nói.

“Chủ trì đại cục, chỉ sợ có người chủ trì đại cục lâu ngày sẽ sinh nghiện, không chịu buông tay.” Cừu Hải Thiên trào phúng nói.

“Cừu Hải Thiên, lời này của ngươi là có ý gì?” Tần Kiều giận dữ quát.

“Có vài người đã hiểu rồi đó chứ.” Cừu Hải Thiên không chịu thua kém.

“Chẳng hay Trác đường chủ thấy thế nào?” Vạn Nhất Hạc không thêm đề ý đến hai người đó nữa, mà quay sang hỏi ý kiến của Trác Hàn. Trác Hàn từ đầu đến giờ chưa hề lên tiếng. Trong lòng hần hiểu rõ cả ba người bọn họ đều không ai phục ai, điều này càng khiến cho ý kiến của Trác Hàn thêm vài phần quan trọng.

Trác Hàn cẩn trọng nói: “Tiểu đệ nguyên muốn nghe ý kiến của ba vị đại ca, bất quá xem qua khó mà thống nhất được. Ta cũng hiểu được Cục Lạc thành cần có người cai quản, có điều xem ra không ai phục ai. Tiểu đệ có một biện pháp giải quyết, không biết ba vị có thể nghe tiểu đệ nói một lời không?”

“Cứ nói, đừng ngại.”

“Nếu có thể tìm được thiếu chủ vẫn là tốt nhất, thiếu chủ kế nhiệm, cha truyền con nối là lẽ tất nhiên. Hiện tại thiếu chủ không có ở đây, nếu xét theo danh phận ta nghĩ nên chọn nhị thiếu gia là thích hợp nhất. Nhị thiếu gia tuy không phải thân sinh nhi tử, nhưng nói thế nào cũng là nghĩa tử của thành chủ.....”

“Trác Hàn, ngươi có biết mình đang nói gì hay không? Hẳn mà là nhị thiếu gia cái gì, chẳng qua chỉ là món đồ chơi của thành chủ mà thôi. Thành chủ ra nông nổi này cũng là do một tay hấn gây ra. Yêu tinh! Hạ tiện! Nếu để hấn tiếp quản cái ghế thành chủ, chẳng phải sẽ làm trò cười cho cả thiên hạ sao?” Trác Hàn còn chưa nói xong, Cừu Hải Thiên đã ngắt lời.

“Cừu Hải Thiên, ngươi nói như vậy, chẳng khác nào đang nhục mạ thành chủ.” Tần Kiều lạnh lùng nói.

“Ngươi.....”

Huyền vẫn im lặng, đứng một bên, giống như đang quan sát một việc không liên quan đến mình, trên mặt không hề có chút biểu cảm.

“Hai vị, sao không để cho Trác đường chủ nói hết lời đã.” Vạn Nhất Hạc khuyên nhủ.

Trác Hàn liếc nhìn Huyền rồi nói tiếp: “Nhị thiếu gia tuổi còn trẻ, nếu đảm nhận trọng trách này đương nhiên có chút miễn cưỡng. Ý của ta là không bằng một mặt ta để nhị thiếu gia nắm quyền thành chủ, mặt khác tiếp tục tăng cường tìm kiếm thiếu chủ. Làm như vậy, một khi có đại sự gì cần quyết định, sẽ do các vị thành chủ cùng nhau thương lượng định đoạt.”

“Nhị thiếu gia tạm thời tiếp nhận quyền thành chủ, trên danh nghĩa cũng nên như thế.” Vạn Nhất Hạc trầm ngâm nói, hấn đã phần nào hiểu được ý tứ của Trác Hàn. Cùng nhau phân tranh, chưa hẳn định được thành bại, chỉ bằng lập ra một thành chủ bù nhìn. Căn bản mà nói, việc Úc Hành Vân phát bệnh là quá đột ngột, nếu làm như vậy sẽ cho hấn thêm thời gian bố trí mọi việc. Thanh Huyền tuổi trẻ đơn độc, không ai trợ giúp, một khi nắm chắc đại cục thì việc đá văng hấn dễ như trở bàn tay.

Tần Kiều cũng chìm trong suy tư, hấn cũng đã hiểu được vấn đề. “Ta đồng ý cách làm này.” Vừa nói, vừa lạnh lùng liếc Cừu Hải Thiên.

Cừu Hải Thiên kinh ngạc, tuy rằng trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng cũng hiểu rõ, lấy một chọi ba, phản đối của hấn không thể xoay chuyển được cục diện vấn đề. Chỉ có thể oán hận, trừng mắt liếc nhìn Tần Kiều.

“Chẳng hay nhị thiếu gia có ý kiến gì không?” Vạn Nhất Hạc hỏi.

Huyền từ nãy đến giờ dường như không tồn tại, bỗng chốc trở thành trung tâm của sự chú ý.

“Thanh Huyền làm sao dám đảm nhận trọng trách này.” Thanh Huyền vội vàng từ chối.

“Nhị thiếu gia không cần từ chối, chỉ là đối sách tạm thời mà thôi, tất cả mọi chuyện chờ thiếu chủ trở về sẽ định đoạt.” Tần Kiều thần nhiên nói, ngụ ý mọi chuyện không tới phiên Huyền quyết định.

“Vâng.....” Huyền do dự nhận lời.

“Vậy cứ quyết định thế đi.”

“Hừ...” Cửu Hải Thiên không thèm nhìn đến Huyền, nổi giận đùng đùng rời đi.

“Vậy chúng ta cũng cáo từ. Bệnh tình của thành chủ, phiên nhị thiếu gia cùng Trác đường chủ chiếu cố.” Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiều thái độ kính cẩn.

“Nhị vị đường chủ đi thông thả.” Huyền cúi chào cho có lệ.

“Ngươi vì sao lại làm như vậy?” Huyền giương mắt nhìn Trác Hàn. Trong phòng chỉ còn có y và hắn, cùng với Úc Hành Vân vô tri vô giác nằm trên giường.

“Ta chỉ muốn tránh một cuộc phân tranh mà thôi. Bọn họ một khi đã lộ đuôi hồ ly, chẳng phải cũng sẽ kéo ta vào vòng chiến sao?” Trác Hàn ngữ khí lạnh nhạt, nhưng hắn lại cố tình né tránh ánh mắt của Huyền.

Huyền không nói gì nữa, chỉ bước tới bên cạnh giường, đắp lại chăn cho Úc Hành Vân.

“Tính mạng thành chủ đã không đáng ngại. Có chuyện gì ngươi cho người báo lại với ta.”

“Trác đường chủ vất vả rồi, thứ cho Huyền không thể tiễn.” Huyền xoay người, vẫn giữ thái độ nho nhã như cũ.

Nhìn cánh cửa đang khép lại, mắt Huyền chợt đượm buồn. Những tưởng rằng Trác Hàn ít nhiều cũng có chút quan tâm đến y, cuối cùng chẳng qua là hắn vì bản thân mà lo tính. Lời của Cửu Hải Thiên còn vang vọng bên tai y. “Hạ tiện!” Hắn chửi không sai. Huyền nhếch môi thành một nụ cười thê lương. “Trên đời này, không ai là không thể sống chỉ vì mất đi một ai đó.” Đây chính là những gì Trác Hàn đã nói với y. Mất đi ai cũng đã không còn quan trọng nữa, vì người duy nhất có thể trông cậy chỉ có chính bản thân mình. Y rốt cục cũng đã thông suốt rồi.

Phía sau chột truyền đến âm thanh y y a a. Huyền kinh ngạc quay người lại. Trên giường, Úc Hành Vân đang ra sức mở miệng, hần đường như muốn nói cái gì đó. Nhưng Huyền không sao hiểu được lời hần nói, chỉ có nước bọt không ngừng chảy xuống.

Xem ra hần không phải đã hoàn toàn hồ đồ, Huyền nhũu mày nhìn hần, lấy ra chiếc khăn lụa lau miệng cho hần: “Người muốn nói cái gì? Ta không hiểu và cũng chỉ sợ rằng không ai hiểu được.”

...

“Đường chủ, nhị thiếu gia cho người báo, thành chủ muốn gặp người.” Cừu Hải Thiên đang tức giận ngồi ở đại sảnh, chột nghe có hai người báo lại.

“Thành chủ muốn gặp ta?” Cừu Hải Thiên có chút nghi ngờ, bất quá lập tức nghĩ: “Lẽ nào ta lại sợ tên tiểu tử đó sao?”

“Biết rồi, người cho người hồi báo lại, ta sẽ đến ngay.”

Cho đến nửa đêm, Cừu Hải Thiên mới đến. Bốn bề vắng lặng, ngay cả thủ vệ cũng không có, chỉ có Thanh Huyền đang đứng hầu ở cửa.

“Cừu đường chủ, mời.” Huyền dẫn đường cho hần.

“Thành chủ.”

Trên giường, Úc Hành Vân trợn mắt nằm yên, không phản ứng.

“Người dám trêu đùa lão phu?” Cừu Hải Thiên giận quát.

“Thanh Huyền không dám.” Huyền vội vàng giải thích: “Hồi chiều, thành chủ có chút tỉnh táo được một chút, người mơ hồ gọi tên của đường chủ và đại ca. Thanh Huyền không còn cách nào khác, đành cho người mời đường chủ đến, tiếc rằng đường chủ trăm sự bộn bề, mà ngay sau đó thành chủ lại không còn nói gì nữa. Thanh Huyền sao có gan trêu đùa đường chủ.”

Xem ra bản thân vì quá cẩn thận mà đã làm hư việc lớn rồi. Nét mặt già nua của Cừu Hải Thiên ửng đỏ, bỗng đổi đề tài: “Thành chủ có thể kêu tên người sao?”

“Kỳ thật trong lòng thành chủ biết rõ nhất, chỉ là không thể nói ra mà thôi.”

“Ngài gọi thiếu chủ thì còn hiểu được... Vậy ngài có gọi tên của bọn Vạn Nhất Hạc không?”

“Thanh Huyền chưa hề nghe qua.”

“Ồ.....” Cừu Hải Thiên ngồi xuống bên giường, tận lực che giấu vẻ mặt đắc ý của mình: “Đáng tiếc là không biết thành chủ muôn phân phó điều gì.”

“Thanh Huyền khẩn xin Cừu đường chủ thay nghĩa phụ hoàn thành tâm nguyện.” Thanh Huyền bỗng nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Cừu Hải Thiên.

Cừu Hải Thiên sửng sốt, bởi trong lòng đang đắc ý nên đối với Huyền cũng phần nào ôn hòa hơn: “Nhị thiếu gia, xin đứng lên rồi hãy nói.”

“Xin Cừu đường chủ cho Huyền được nói hết.” Huyền không chịu đứng lên, chỉ ngẩng đầu nhìn hần: “Nghĩa phụ tuy vì hôn sự của đại ca mà tức giận, nhưng kỳ thực trong lòng của người vẫn luôn nhớ đến đại ca. Giờ đang lâm trọng bệnh, đại ca lại không ở bên cạnh, nghĩa phụ thật quá đáng thương. Nghĩa phụ đương nhiên mong muốn đại ca tiếp quản chức vị thành chủ, thế nhưng, theo tình hình hiện tại, e rằng.....”

“Ân, Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiêu đều mộng tưởng chức vị thành chủ này, Trác Hàn lại là kẻ không quản sự đời.” Cừu Hải Thiên ra vẻ đồng cảm.

“Trước đây, nghĩa phụ từng có lần nói với đại ca, trong bốn vị đường chủ, Vạn đường chủ tâm cơ âm trầm, Tần đường chủ lòng dạ hẹp hòi, Trác đường chủ tuy văn võ song toàn, nhưng lại không muốn phân tranh. Người duy nhất có thể tin tưởng được, e là chỉ còn có Cừu đường chủ.”

Cừu Hải Thiên tuy không nói lời nào, nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ dương dương tự đắc.

“Năm xưa Cừu đường chủ đã từng cùng nghĩa phụ vào sinh ra tử, cùng nhau gây dựng nên cơ nghiệp của Cực Lạc Thành. Thanh Huyền thâm nghĩ hiện nay đại ca không có mặt ở đây, chức vị đường chủ này Cừu đường chủ tiếp nhận cũng không có gì quá đáng.”

“Như vậy không được, chức vị thành chủ phải do thiếu chủ kế nhiệm mới đúng.” Cừu Hải Thiên lắc đầu. Hần thật sự không có dã tâm này, chỉ là nếu bất hần phục tùng Vạn Nhất Hạc hay Tần Kiêu, hần đều không cam lòng.

“Thanh Huyền đương nhiên hiểu rõ Cừu đường chủ đối với nghĩa phụ hết mực trung thành, ý của Thanh Huyền là ngài tạm thời tiếp nhận vị trí thành chủ, cho đến khi tìm được đại ca trở về. Chỉ có Cừu đường chủ mới có thể đảm nhận trọng trách này và có thể làm nghĩa phụ tin tưởng mà thôi.”

“Chuyện này...” Cừu Hải Thiên có chút chần chừ.

Trên giường của Úc Hành Vân bỗng phát ra tiếng động, Cừu Hải Thiên vội vàng bước đến. Một con mắt của Úc Hành Vân nhắm nghiền lại, một con mắt khác dường như đang nhìn Cừu Hải Thiên, miệng mở lớn, cổ gồng phát ra những âm thanh mơ hồ. Cừu Hải Thiên bất giác thấy viền mắt chột nóng, nhớ khi xưa

hắn từng bị vây ở bạch sơn hắc thủy, cũng là nhờ Úc Hành Vân đánh bại “Quỷ Môn Tứ Hùng” cứu hắn. Từ đó về sau, hắn giống như là Thiên Lô, Úc Hành Vân sai đâu đánh đó. Nhớ năm xưa Úc Hành Vân oai nghiêm vũ dũng ngồi ngồi, mà giờ đây lại ra nông nổi này.

“Xin Cừ đường chủ thay nghĩa phụ hoàn thành tâm nguyện.” Thanh Huyền khẩn cầu hắn.

Cừ Hãi Thiên quay đầu lại nhìn Huyền. Vẻ mặt Huyền thành khẩn vô cùng, trong ánh mắt chớp động lệ quang. Căn bản chỉ là một tên nam sủng, nhưng không ngờ y đối với thành chủ lại trung thành đến vậy. Nghĩ đến việc trước đây từng xem thường Huyền, trong lòng Cừ Hãi Thiên không khỏi có chút áy náy. Hắn đứng dậy, chậm rãi bước đi, tựa hồ đang đắm mình trong suy tư.

Bỗng hắn tiến về phía trước, nâng Huyền đứng dậy: “Nhị thiếu gia, xin hãy đứng lên.”

Huyền thụ sủng nhược kinh: “Ta nào dám.”

“Khó có được người hết lòng trung thành với thành chủ như cậu. Có điều, muốn ta tiếp nhận vị trí thành chủ, vốn dĩ là không thể.”

“Cừ đường chủ....” Huyền vội kêu lên.

“Cậu hãy nghe ta nói, nếu như hôm nay đã quyết định cho cậu tạm thời giữ quyền thành chủ, chúng ta cứ thuận theo thời thế. Vạn nhất sau này có biến cố gì, Cừ mỗ sẽ cùng đứng về phía cậu. Quyết không để chức vị thành chủ lọt vào tay bọn người đã tâm đó.”

“Thanh Huyền vẫn chưa hiểu ẩn ý của ngài.”

“Nhị thiếu gia, cậu phải hiểu rõ, nếu như ta nắm quyền thành chủ bọn Vạn Nhất Hạc chắc chắn sẽ có hành động. Nhưng nếu cậu tiếp nhận, bọn họ sẽ không có cơ gì để động thủ. Trong thời gian này, chúng ta có thể tăng cường việc tìm kiếm thiếu chủ. Cậu đã hiểu chưa?”

“Thanh Huyền thân phận hèn mọn, tuổi trẻ nông cạn, tất cả xin dựa vào sự sắp xếp của Cừ đường chủ.” Thanh Huyền cúi người thi lễ, ngữ khí cảm kích nói: “Có một chuyện bây giờ Thanh Huyền có thể yên tâm mà bẩm báo với Cừ đường chủ.”

“Là chuyện gì?”

“Thanh Huyền biết tung tích của đại ca.”

“Vậy thì tốt quá.” Cừ Hãi Thiên vô cùng kinh hỉ: “Vì sao cậu không chịu nói sớm?”

“Vạn đường chủ bọn họ dã tâm quá lớn, Thanh Huyền sợ bọn họ sẽ gây bất lợi cho đại ca.”

“Cậu lo lắng vậy cũng đúng. Hôm nay ta về trước, tránh để kẻ khác phát hiện. Ngày mai ta sẽ phái người đến, cậu hãy nói rõ hành tung của thiếu chủ cho ta biết.”

“Thanh Huyền cung tiễn Cừu đường chủ.”

“Không cần đa lễ, cậu hãy chăm sóc thành chủ thật tốt.”

“Vâng.”

Cừu Hải Thiên ngẩng đầu đi ra ngoài, cảm giác trong mình đang mang trách nhiệm trọng đại.

Huyền quay người lại, ngồi xuống giường, mắt của Úc Hành Vân đang nhìn chăm chăm vào y.

“Xem ra trong lòng ngươi cũng đã hiểu rồi phải không?” Huyền khẽ mỉm cười: “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để cho bọn chúng cướp đi chiếc ghế thành chủ này đâu.”

...

“Trác đường chủ, nhị thiếu gia cho mời ngài.”

“Thành chủ trở nặng sao?” Trác Hàn có chút giật mình.

“A Bân cũng không rõ, chỉ được lệnh cho mời Trác đường chủ.”

...

Cục Lạc thành ngự uyển.

Trác Hàn vừa định đi đến phòng của Úc Hành Vân, lại bị A Bân ngăn cản: “Trác đường chủ, mời bên này.”

Đi đến cửa, Trác Hàn có chút nghi hoặc, đây là phòng của Huyền. Đang định mở miệng hỏi thì A Bân đã thay hân đầy cửa phòng ra.

Cửa phòng khép lại phía sau, A Bân đứng hầu ở bên ngoài.

“Chẳng hay nhị thiếu gia đêm khuya triệu kiến, có chuyện quan trọng?” Trác Hàn trong lòng đã rõ chuyện này vốn không kiên quan đến Úc Hành Vân.

Huyền đứng bên cạnh thư án, lẳng lặng nhìn hấn.

“Nếu không có gì, Trác Hàn xin phép cáo từ.” Trác Hàn lãnh đạm nói. Dứt lời, xoay người muốn bỏ đi.

“Trác đường chủ xin dừng bước.” Huyền vội giữ hấn lại.

Trác Hàn xoay người lại. Huyền cúi đầu, khẽ cắn môi, dường như có gì đó rất khó nói.

“Nhị thiếu gia, có gì cần nói cứ nói, đừng ngại.” Trác Hàn ngữ khí đã ôn hòa hơn.

Rốt cục, Huyền tự hạ quyết tâm, ngẩng đầu nói: “Ta cầu ngài giúp ta.”

“Giúp người?” Trác Hàn nhất thời chưa hiểu được ý của y.

“Ta cầu ngài giúp ta giữ vững vị trí thành chủ.” Huyền nhìn hấn, ánh mắt lóe sáng.

“Giữ vững vị trí thành chủ? Không phải người muốn ta đối đầu với ba người bọn họ chứ?”

“Không cần thiết. Cừu đường chủ tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng đối với vị trí thành chủ lại không có dã tâm, hơn nữa từ trước đến nay, hấn cùng với Vạn đường chủ bọn họ vẫn luôn có bất hòa. Trác đường chủ nếu chịu giúp ta, thì thế lực hai bên sẽ ngang nhau.”

“Người dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đồng ý?” Trác Hàn lạnh nhạt cười.

“Bởi vì..... Ngài đã giúp ta rồi.”

Đôi mày kiếm của Trác Hàn chột nhú lại.

Huyền cười nhẹ, nói: “Ngài đề nghị ta tạm thời nhận quyền thành chủ, tuy rằng ngài vẫn nói là vì chỉ vì bản thân mình. Nhưng mặc kệ, nói thế nào đi chăng nữa thì ngài cũng đã giúp ta một việc lớn. Căn bản, nếu như cùng nhau phân tranh, tất cả bọn họ đều có thể giết được ta, bởi chỉ cần ta chết đi, bọn họ sẽ không cần quan tâm đến sông chết của thành chủ, thậm chí có khả năng còn vu oan giá họa cho ta. Nhưng hiện tại, không ai có quyền động thủ với ta.”

“Vạn Nhất Hạc và Tần Kiêu đồng ý đề nghị của ta, chẳng qua chỉ vì sự việc quá đột ngột, chính bọn hấn cũng chưa có chuẩn bị gì. Một khi bọn họ sắp xếp xong, người chính là mục tiêu cần trừ khử.”

“Bọn họ cần thời gian, ta cũng vậy. Huống hồ, ta còn biết thiếu chủ đang ở đâu.”

Y đã suy nghĩ rất lâu, mới quyết định cầu đến sự giúp đỡ của hắn.

“Vì sao?” Trác Hàn nhìn thẳng vào mắt Huyền: “Người đừng nói với ta là vì lòng trung thành với thành chủ.” Hắn đã từng thấy qua bộ dạng thương tích đầy mình, hấp hối cận kề cái chết của y. Hắn không tin rằng một người đã bị vũ nhục như vậy lại không hề có một chút nào oán hận, chứ đừng nói đến trung thành hay tận tâm.

Huyền mím chặt môi, né tránh ánh mắt của Trác Hàn. Tựa hồ ánh mắt ấy có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp y phục, để nhìn thấu được bộ dạng khuất nhục của y.

“Là vì đại ca.” Huyền nhẹ giọng nói.

“Vì thiếu chủ sao?” Trác Hàn nhìn y, chẳng hiểu tại sao, trong lòng lại mơ hồ đau nhói.

“Người vì thiếu chủ, mà cái gì cũng có thể làm sao?” Trác Hàn tiến lại gần y, Huyền bất giác muốn lùi lại phía sau, nhưng lại bị ấn thư cản lại.

“Hắn từ lâu đã bỏ Cực Lạc thành mà đi, người cho rằng người làm như vậy là xứng đáng sao?” Trác Hàn dường như đang ép cung y.

“Ta mặc kệ đối với huynh ấy mà nói có ý nghĩa gì hay không, ta biết ta cần phải làm gì, chỉ có như vậy, ta mới không còn nợ nần gì huynh ấy nữa.” Hồi lâu, Huyền chậm rãi nói, thanh âm nhẹn không được mà run rẩy.

Khi Phong đã cho y những gì mà có thể làm cho y cố chấp đến thế? Đơn giản chỉ là bổ thí một chút yêu thương, một chút quan tâm đã làm cho y khắc cốt ghi tâm đến vậy sao? Trác Hàn nhìn y, trong mắt hiện ra một vẻ thương xót khó lòng phát hiện. Hắn bất giác đưa tay nâng mặt Huyền lên. Dưới ánh đèn, gương mặt tái xanh, tựa hồ như chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ vỡ tan, làn mi khẽ run, ánh mắt phảng phất lệ quang, làn môi vì bị cắn lâu quá nên ửng đỏ.

.... Trong lòng hắn bị kích thích đến cực điểm, cảm lòng không dặng mà hôn lên môi y, dây dưa cuốn lấy đầu lưỡi đang muốn trốn chạy của y. Huyền sửng sốt, giây giũa muốn thoát ra, nhưng lại bị đôi tay hắn giữ chặt lại.

Một lúc lâu, Trác Hàn nhận thức được sự thất thố của bản thân, kinh hãi buông Huyền ra. Huyền hồn hển thổ gấp, có chút sợ hãi nhìn Trác Hàn... Hắn cưỡng hôn y, làm y hơi kinh ngạc, nhưng lại không hề cảm thấy khuất nhục.

“Thực sự cái gì cũng có thể làm sao?” Trác Hàn ngữ khí lạnh lùng nói, cố gắng che giấu sóng gió trong lòng mình.

“Phải.” Huyền trả lời không chút chần chừ: “Chỉ cần là thứ trong khả năng của ta.”

“Nếu như ta nói ta muốn người?”

“Đây là giao dịch sao?”

“Cứ coi là vậy.”

Nỗi sợ hãi trong mắt y biến mất, thần tình lạnh băng nhìn thẳng Trác Hàn. Y đưa tay, cởi thắt lưng của mình ra.

Trên giường, hai thân thể xích lõa dây dưa với nhau. Trác Hàn ôm Huyền vào lòng, không ngừng hôn lên trán y, mặt y, môi y, cổ y.... Tâm tư hỗn loạn, chỉ duy nhất ý niệm “muốn y” là mạnh mẽ hơn hết. Cơ thể xanh xao của Huyền dưới sự kích thích, dần trở nên hồng hào.

“Người thật sự cam tâm tình nguyện sao?” Trác Hàn đột nhiên dừng lại hỏi.

“Người nhất định không được nuốt lời.” Huyền không ngừng thở dốc, nhưng thanh âm vẫn rất kiên định.

Trác Hàn không nói gì nữa, chỉ cúi đầu xuống, tiếp tục chiếm lấy đôi môi y.... Sự choáng ngợp trước giờ chưa hề có, là do thân thể y hư nhược sao? Cuối cùng Trác Hàn cũng buông y ra. Huyền lại thở dốc không ngừng. Giống như bị mê hoặc, Trác Hàn tiến đến hai nụ hoa phấn hồng của y, dùng đầu lưỡi không ngừng kích thích. Huyền nhịn không được khẽ rên, đầu vô thức ngửa về phía sau.

Trác Hàn tách hai chân Huyền ra, chợt phát hiện ánh mắt kinh sợ của Huyền. Hắn cầm tay phải của Huyền lên, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay, tựa như đang trấn an y. Hắn chậm chậm tiến vào trong cơ thể y, ngũ quan của Huyền co lại vì đau. Hắn dừng lại, ôn nhu hôn ôm lấy y, đợi y từ từ thích ứng.

“Tiếp tục được rồi chứ?” Hắn dịu dàng hỏi.

Huyền gật đầu, tựa vào người hắn, giao tất cả cho hắn làm chủ.... Đau đớn nhanh chóng biến mất, thay vào đó là thứ khoái cảm không tên mà y chưa bao giờ biết đến.

Y vô lực nằm trong lòng Trác Hàn, để hắn nhẹ nhàng âu yếm y. Trong lòng Huyền có chút nghi hoặc. Đây thật sự là giao dịch sao? Tại sao cùng là chuyện ái ân, mà với Trác Hàn lại là cảm giác khác? Thứ cảm giác ấm áp, hưng phấn lấp đầy cơ thể y, làm y choáng váng, mê muội đến mức không còn suy nghĩ được gì khác? Tại sao y lại không có cảm giác bị cưỡng bạo, ngược lại còn mơ hồ cảm thấy đang được yêu thương?

Trác Hàn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mỏng manh kia, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân đây đơn thuần chỉ là một cuộc giao dịch. Thế nhưng tại sao lại không nhịn được mà thương tiếc y? Chỉ đơn giản là vì ham muốn thân thể y sao? Y thật sự rất tuần mỹ, hoàn hảo đến mức khiến người khác phải bỏ

qua việc y là một nam nhân. Thế nhưng chưa từng có cơ thể nào khiến hần mê loạn đến như vậy. Sợ y lại nhiễm lạnh, hần kéo chăn, đắp lên vai y.

“Người muốn ta phải làm gì?” Trác Hàn đột nhiên hỏi.

Huyền gương dậy nhìn hần: “Ta nghĩ ba vị đường chủ kia bất kể là vì mục đích gì cũng đều sẽ cho người truy tìm tung tích của đại ca. Ta sẽ phái A Bản đi tìm huynh ấy, nhưng ta không muốn có kẻ phá đám.”

“Ta hiểu rồi. Ngày mai ta sẽ lấy danh nghĩa đi tìm thảo dược đặc biệt để trị bệnh cho thành chủ mà đưa hần ra ngoài, người còn gì cần nói thì nói nhanh đi.”

“Người nên đi đi. Đến sáng sớm sẽ có người thấy.”

Trác Hàn buông y ra, mặc lại y phục. Y nói không sai, chuyện này thực tế chỉ là một cuộc giao dịch không hơn không kém.

Thân ảnh của Trác Hàn phút chốc biến mất. Rời khỏi vòng tay của hần khiến Huyền có chút lạnh. Y đứng dậy chỉnh lại y phục, tiến đến án thư, lấy bút để viết cái gì đó.

4. Kawalu - Chương 4

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

“Ta đã phái người đi thám thính, nhưng không ngờ hần lại cùng tên tiểu tử thối Dinh Kiếm Viễn động thủ, khiến cho thiếu chủ hiểu lầm. Giờ thật không biết phải tính làm sao.” Cừu Hải Thiên vô cùng lo lắng, không ngừng đi qua đi lại.

“Cừu đường chủ không cần quá lo nghĩ, ta đã phái thân tín của ta là A Bản mang theo lá thư do chính tay ta viết, tin chắc đại ca xem qua sẽ hiểu thôi.” Huyền khuyên nhủ.

“Thiếu chủ có thể hiểu được thì tốt rồi. Ai, thật là đúng là đám súc sinh hành sự bất lực.” Cừu Hải Thiên tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn còn chút tức giận: “Ta nhận được tin hồi báo, Vạn Nhất Hạc bọn họ cũng đã phái người đi tìm thiếu chủ. Đám người đó vốn chẳng tốt lành gì, chỉ mong thiếu chủ có thể trở về càng sớm càng tốt.”

“Đại ca biết được thành chủ lâm trọng bệnh nhất định sẽ lập tức trở về. Huống hồ, Vạn đường chủ bọn họ chắc chắn không thể tìm được đại ca nhanh như vậy đâu.”

“Ân.” Cừu Hải Thiên gật đầu đồng ý: “Ta sẽ cho người tiếp tục theo dõi, nếu có tin tức gì mới, sẽ đến báo lại cho cậu. Cậu hãy cố gắng chăm sóc thành chủ cho thật tốt.”

“Thanh Huyền còn một chuyện muốn nói.”

“Cậu nói đi.”

“Thanh Huyền thỉnh xin Cừu đường chủ phái thêm vài cao thủ, tăng cường bảo vệ thành chủ. Ta sợ Vạn Nhất Hạc bọn họ một khi biết đại ca sắp trở về sẽ tiên hạ thủ vi cường, hạ sát thành chủ. Ta e rằng toàn bộ hộ vệ ở đây đều do bọn họ sắp xếp.”

“Có lý lắm, là ta đã quá sơ suất. Ta trở về sẽ lập tức phái người đến đây.”

“Tạ ơn Cừu đường chủ.”

“Không cần đa lễ. Ta đi trước.”

“Cừu đường chủ đi thông thả.”

...

“Đã giao thư cho đại ca chưa?”

“Dạ rồi, nhị thiếu gia.” A Bân sau một chuyến đi dài đã trở về, dáng vẻ có vài phần mệt mỏi.

“Người đã nói những gì?”

“Tất cả đều làm theo căn dặn của nhị thiếu gia.”

“Vậy đại ca có nói gì không?”

“Thiếu chủ nói nhị thiếu gia cần phải tự mình bảo trọng.”

“Người cũng đã mệt rồi, lui về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” A Bân đáp, nhưng vẫn chần chờ đứng đó: “Nhị thiếu gia.....”

“Lui xuống đi.” Huyền khẽ lờm hẩn. A Bân không dám nói thêm tiếng nào nữa, lẳng lặng lui ra.

...

“Đại ca, tên tiểu tử mà Thanh Huyền phái đi đã trở về rồi.” Tần Kiêu len lén liếc nhìn Vạn Nhất Hạc.

Dưới ánh nến chập chờn, nhìn không ra Vạn Nhất Hạc đang nghĩ cái gì: “Có phải người theo dõi hẩn không?”

“Tiểu tử đó tuy võ công thấp kém, nhưng lại xảo hoạt vô cùng. Người của ta giữa đường đã mất dấu hẩn.”

“Đồ vô dụng.” Vạn Nhất Hạc ánh mắt âm lãnh, không rõ là hẩn đang mắng ai. Tần Kiêu có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn không nói gì.

“Có người báo lại gần đây Cừu Hải Thiên thường xuyên qua lại với Thanh Huyền, không biết là đang âm mưu chuyện gì.” Tần Kiêu chuyển đề tài.

“Cừu Hải Thiên trước giờ luôn xem thường tên nam sủng đó mà, sao giờ lại liên minh với y, nhưng xem ra cũng chẳng làm nên trò trống gì.”

“Đại ca, người xem Cừu Hải Thiên.....”

“Cừu Hải Thiên chẳng qua chỉ là một tên thất phu lỗ mãng, không cần phải quá lo lắng, chỉ cần cho người giám sát hẩn là được. Trái lại tên tiểu tử Trác Hàn lại là tâm phúc đại họa của chúng ta, vĩnh viễn không thể nhìn ra được tâm tư của hẩn.”

“Trác Hàn tuy rằng tài giỏi, nhưng thể lực của Chu Tước Đường vốn không mạnh. Nếu cùng nhau tranh đấu, hẩn căn bản không phải là đối thủ của đại ca.”

“Nhưng cần tắc vô ưu thì hơn.”

“Tiểu đệ đã rõ. Trời cũng đã khuya, đệ xin phép cáo từ.”

“Đi thông thả. Không tiễn.”

Tần Kiêu ôm quyền, xoay người rời khỏi. Vừa bước ra khỏi cửa, trên mặt hẩn liền nở một nụ cười khó hiểu. Hẩn tuy có dã tâm với chiếc ghế thành chủ, nhưng tự biết bản thân khó lòng thắng được Vạn Nhất Hạc. Vì thế nên tạm thời chưa thể đắc tội. Hẩn âm thầm tính toán nếu có thể ngư ông đắc lợi là hay nhất, nếu Vạn Nhất Hạc lên làm thành chủ, hẩn vốn không có gì bất lợi, mà nếu như thiếu chủ trở về cũng không thể nào uy hiếp được hẩn.

“Tần đường chủ, nhị thiếu gia cho người báo thành chủ triệu kiến ngài.”

“Thành chủ yết kiến ta?” Tần Kiêu cả kinh. Hắn tuy biết Úc Hành Vân vẫn còn ý thức, nhưng đột nhiên cho gọi hắn không khỏi có chút khả nghi, huống hồ bình thường Úc Hành Vân vốn luôn đề phòng hắn. Nhưng đã có lệnh truyền, không đi không được, nói không chừng sẽ đạt được cơ hội bất ngờ.

“Báo lại với hắn ta sẽ đến ngay.”

“Vâng.”

“Khoan đã.” Tần Kiêu có chút chần chờ: “Truyền ‘Xích Huyết Tứ Ưng’ tức khắc đến gặp ta.”

“Vâng.”

...

Xưa nay Úc Hành Vân đã đặt ra quy củ, một khi đã vào Cực Lạc Thành ngự uyển thì tuyệt không được phép mang theo tùy tùng. Bất qua hiện tại Úc Hành Vân đang bệnh nặng, cũng không thể chấp nhất nhiều như vậy. Có thêm vài người ở bên cạnh vẫn sẽ yên tâm hơn.

“Thành chủ, Tần Kiêu đã tới.”

Đợi một hồi, không thấy ai trả lời. Mà tên hạ nhân dẫn bọn hắn vào cũng không biết đã đi đâu.

Tần Kiêu trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an.

“Các người chờ ta ở đây.” Hắn quay đầu lại phân phó. Sau đó bước lên phía trước, tự mình đẩy cửa bước vào phòng.

Trong phòng không có ai, chỉ có một mình Úc Hành Vân đang nằm trên giường.

“Thành chủ.....” Tần Kiêu tiến thêm vài bước đến bên cạnh giường, nhưng Úc Hành Vân vẫn không hề có chút phản ứng.

“Kẻ nào? Dám tự tiện xông vào ngự uyển!” Phía sau có tiếng người quát lớn.

Tần Kiêu cả kinh, chẳng lẽ đã trúng kế? Phía sau đã có tiếng binh khí giao tranh, hiển nhiên là đã động thủ.

“Dừng tay! Mau dừng tay lại cho ta!” Tần Kiêu chạy ra ngăn cản.

“Xích Huyết Tứ Ứng” vừa muốn dừng tay, lại bị đối phương không ngừng tập kích, lập tức nộ khí xung thiên. Bốn người bọn họ bản chất đều là kẻ khát máu, mặc dù bình thường vẫn tuân theo lệnh của Tần Kiêu mà hành sự, nhưng lúc này bị cơn thịnh nộ che mờ lý trí, lại tiếp tục xông lên giao chiến cùng đám người kia.

“Hiểu lầm! Tất cả chỉ là hiểu lầm! Mau dừng tay lại cho ta!” Tần Kiêu khấn trương. Vừa ngước mắt lên, chỉ thấy một người đang đứng đối diện mình, chính là Thanh Huyền. Hắn vui vẻ nói: “Nhị thiếu gia, người giải thích với bọn họ đi, ta là phụng mệnh của thành chủ nên mới đến đây mà.”

“Thành chủ thần trí bất minh, Tần đường chủ, ngài nói như vậy là có ý gì?” Huyền lạnh lùng nói.

Tần Kiêu nghe nói chợt rung mình, chuyện Úc Hành Vân thần trí còn minh mẫn là do tin mật báo, giờ nói ra, chẳng khác nào há miệng mắc quai.

“Thì ra là do người câu kết cùng Cừ Thiên Hải, ý đồ gây rối!” Tần Kiêu giận dữ mắng, thâm hối hận vì lần này bản thân đã quá sơ ý.

“Cừ đường chủ đối với thành chủ nhất mực trung tâm. Nhưng xem ra Tần đường chủ nhà người lại khác, kéo theo một đám thủ hạ xông vào biệt uyển, là có dụng ý gì?”

“Người.....” Tần Kiêu hết đường chối cãi.

“Người đâu! Còn không bắt hắn cho ta!” Thanh Huyền lớn tiếng hạ lệnh. Lập tức thị vệ hai bên nhất tề xông lên.

Nhưng Tần Kiêu dù sao cũng là Huyền Vũ Đường đường chủ, võ công hiển nhiên không phải hạng xoàng. Hắn đánh một chiêu liền đánh lui được mọi người, nhanh như cắt cướp lấy một thanh trường kiếm. Lập tức, hắn lao thẳng phòng của Úc Hành Vân, trường kiếm hướng thẳng vào lồng ngực của hắn, lớn tiếng uy hiếp: “Ai dám tiến lên, ta sẽ ấy mạng hắn.” Giờ khắc này hắn chỉ cầu được thoát thân, không còn thời gian để suy nghĩ nhiều.

Bọn thị vệ giữ cửa quả thật không dám tới gần.

“Lui xuống! Tất cả đều lui xuống cho ta!” Tần Kiêu quát.

“Tần đường chủ, ngài làm vậy chỉ khiến cho tình hình càng ngày càng rắc rối. Không bằng ngài.....” Huyền khuyên nhủ.

“Cút ngay cho ta! Người tưởng mình là ai chú? Đợi xem đến lúc đó Cừ Hải Thiên sẽ đối xử với thứ hạ tiện

nhà người ra sao.” Tần Kiêu mắng.

“Tần Kiêu! Chịu chết đi!” Chợt có người hét lớn. Tần Kiêu chỉ kịp nhìn thấy chưởng phong đập vào mặt, không kịp ám sát Úc Hành Vân, hắn chỉ có thể lắc mình tránh né, giờ kiếm ra chống đỡ.

Cừu Hải Thiên ra tay chưởng đầu tiên thất bại, liền xuất thêm thêm một chưởng nữa. Tần Kiêu bị hấn bức ra khỏi phòng. Mất hấn đảo nhanh, đã thấy “Xích Huyết Tứ Ứng” đã thoi phây dưới đất, tâm trạng nhất thời kinh khiếp. Lập tức bị Cừu Hải Thiên đánh một chưởng trúng ngay vai. Hấn thối lui vài bước, cố gắng nén lại dòng máu đang dâng lên trong cổ họng. Võ công của hấn vốn dĩ thấp hơn Cừu Hải Thiên vài phần, hiện giờ đúng là càng thêm bất lợi. Cừu Hải Thiên đánh trúng một chưởng thì càng thêm phần dũng mãnh, xuất chưởng liên hoàn, chưởng lực vô cùng mạnh mẽ, làm cho mọi người không ai dám đến gần. Huyền đứng trên thềm đá nhìn bọn họ, thần sắc chuyên chú.

Bỗng nhiên, Cừu Hải Thiên hét lớn một tiếng, một chưởng chí mạng đánh thẳng vào ngực của Tần Kiêu. Trường kiếm vượt khỏi tay, thân thể Tần Kiêu bay lên cao, rồi nặng nề rơi xuống đất, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng.

“Người.....” Hấn gượng người ngồi dậy, chỉ vào Cừu Hải Thiên, vẻ mặt tràn đầy oán hận.

“Tần Kiêu, ngươi to gan lớn mật dám cư nhiên ám sát thành chủ! Ngươi có chết vẫn không đền hết tội!” Cừu Hải Thiên mắng.

“Nhờ Cừu đường chủ ứng cứu kịp lúc, bằng không Thanh Huyền thật không biết phải tính sao.” Huyền đi lên phía trước, hướng Cừu Hải Thiên thi lễ tạ ơn.

“Nhị thiếu gia không cần khách sáo, bảo vệ thành chủ chính là bổn phận của lão phu.” Cừu Hải Thiên khiêm nhường nói.

Sau đó tức giận chỉ Tần Kiêu: “Uổng công thường ngày thành chủ đối với ngươi không bạc, vậy mà ngươi dám vong ân phụ nghĩa. Nếu không phải nhị thiếu gia cho người đến báo kịp lúc, chẳng phải đã tâm của ngươi đã thực hiện được rồi sao.”

Tần Kiêu trong lòng cả kinh, trừng mắt nhìn Huyền: “Người.....” Thế nhưng nội lực bị nghịch đảo, khiến cho hấn không thể nói nên lời. Huyền lạnh lùng nhìn hấn. Bỗng nhiên Tần Kiêu cất tiếng cười vang.

“Người cười cái gì?” Cừu Hải Thiên giận mắng.

Tần Kiêu không đáp, chỉ có tiếng cười vang lên không dứt, đôi mắt sung huyết nhìn chằm chằm Cừu Hải Thiên, giống như nhìn thấy cái gì đó rất thú vị. Chợt, tiếng cười tắt hấn, Tần Kiêu ngửa mặt lên trời, bắt động.

Có người tiến đến, kiểm tra hơi thở của hấn: “Hắn chết rồi.”

“Mang xuống dưới!” Cừu Hải Thiên phát phát tay.

“Cừu đường chủ vất vả rồi.” Huyền lần thứ hai hành lễ.

“Nhị thiếu gia, không cần đa lễ. Ta đi xung quanh tuần tra một chút, cậu vào chăm sóc cho thành chủ đi, xem xem ngài có bị kinh động không.”

“Thanh Huyền đã biết, đường chủ đi thông thả.”

Trong phòng, Úc Hành Vân yên tĩnh nằm đó, hết như không có chuyện gì xảy ra.

“Người đã giết Tần Kiêu?” Trác Hàn nhìn Huyền, y này giờ vẫn một mực im lặng.

“Với công phu mèo ba chân của ta, làm sao giết được Tần đường chủ? Là hấn y đồ tạo phản, mưu hại thành chủ, nên Cừu đường chủ bắt đắc dĩ phải ra tay.” Huyền giải thích.

“Cừu Hải Thiên vốn không thể có tâm cơ này, đây vốn là mưu kế của người.” Trác Hàn nhìn thẳng vào Huyền.

“Ta chỉ không muốn Tần đường chủ chiếm thế thượng phong mà thôi.” Huyền liếc nhìn hướng khác: “Ngài không thể yêu cầu ta quá bị động được.”

Lời y nói không phải là không có lý, vốn dĩ cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công. Chỉ không ngờ là một thân bạch y kia không cần tốn chút công sức, vẫn có thể diệt trừ được cường địch.

“Người vốn không hề bị động, bọn họ căn bản không ý thức được người đáng sợ như thế nào.”

“Ta đáng sợ sao?” Huyền đậm đậm nhất tiêu: “ Ta chỉ là cầu sinh mà thôi.”

“Võ công của Tần Kiêu tuy không bằng Cừu Hải Thiên, nhưng ta không ngờ hấn lại bị Cừu Hải Thiên một chưởng đoạt mạng.” Sau một hồi im lặng, Trác Hàn lên tiếng.

“Tần Kiêu từ trước đến giờ chẳng phải là người can đảm, “Xích Huyết Tứ Ưng” vừa chết, sợ rằng hấn chưa kịp động thủ đã mất hết ý chí rồi.”

“Bước tiếp theo người tính thế nào?”

Huyền bỗng nhiên nở nụ cười: “Người đã hứa sẽ giúp ta mà.”

“Đường chủ, hiện tại người có dự định gì không?” Tâm phúc của Vạn Nhất Hạc, Hứa Kiên bị triệu gấp đến. Hắn cùng với các thuộc hạ thân tín khác, cùng nhau nghị sự cả ngày ở trong phòng.

“Tần Kiêu ngu ngốc này, làm hỏng cả hết đại sự của ta.” Vạn Nhất Hạc không ngừng đi qua đi lại trong sảnh đường. Đêm qua hắn đã biết tin Tần Kiêu dẫn người xông vào ngự uyển. Hiện tại đã dă thảo kinh xà, dù có mưu tính gì e là cũng khó lòng thực hiện được.

“Đường chủ, hay là tiên hạ thủ vi cường?” Bên cạnh có người kiến nghị.

Vạn Nhất Hạc trầm tư suy nghĩ, sự việc quá cấp bách, nhất thời khó lòng quyết định.

“Đường chủ, chớ nên nóng vội.” Hứa Kiên lên tiếng.

Vạn Nhất Hạc nhìn hắn một cái, ý kêu hắn tiếp tục.

“Chuyện của Tần đường chủ vừa mới xong, Cừu Hải Thiên nhất định sẽ tăng cường phòng vệ ở ngự uyển, nếu bây giờ chúng ta liều mạng đối đầu với hắn, e chỉ là chuốc họa vào thân. Thêm vào đó, thái độ của Trác Hàn hết sức mập mờ, nghe nói hắn thường xuyên qua lại thân mật với Thanh Huyền. Tuy Trác Hàn bản chất phong lưu, có thể chỉ là nhất thời hứng thú với tên nam kỹ kia, nhưng không loại trừ trường hợp hắn muốn ngư ông đắc lợi. Đó là chưa kể đến việc Thanh Huyền trên danh nghĩa vẫn là nghĩa tử của thành chủ. Nếu đến lúc đó y giả vờ thương tiếc thành chủ hay tệ hơn, y nói xấu ngài với thiếu chủ thì sẽ vô cùng bất lợi.” Hứa Kiên dừng một chút, nhìn thoáng qua Vạn Nhất Hạc.

“Tiếp đi.”

“Thuộc hạ cho rằng trước tiên chúng ta hãy án binh bất động chờ cho chuyện này phai nhạt, sau đó hãy tính đến bước tiếp theo.”

“Nhưng nếu Úc Khi Phong trở về thì sao?” Do thám của Vạn Nhất Hạc phái đi đến nay vẫn chưa có tin tức gì.

“Chúng ta chỉ cần cho người canh chừng các tuyến đường trở về Cực Lạc Thành, chỉ cần phát hiện ra tung tích của thiếu chủ thì.....” Hứa Kiên đi đến bên cạnh Vạn Nhất Hạc, âm thầm làm động tác cắt cổ.

Vạn Nhất Hạc nhìn hắn, âm trầm gật đầu. Đây chính là thân tín đắc lực nhất của hắn, hiện tại tình hình vô cùng căng thẳng, duy nhất chỉ có thể án binh bất động mà thôi, huống hồ Ký Viễn cũng sắp trở về rồi.

“Các người tạm thời không được hành động tùy tiện, coi như chưa từng phát sinh chuyện gì.” Hắn ra lệnh, sau đó cho tất cả lui ra, chỉ còn lưu lại một mình Hứa Kiên.

“Đường chủ còn có gì sai bảo?” Hứa Kiên bước lên hỏi.

Vạn Nhất Hạc chậm rãi ngồi xuống: “Người cũng ngồi đi.”

“Tạ ơn đường chủ.”

Vạn Nhất Hạc thở dài một cái, cảm thấy có chút mệt mỏi, xem ra đúng là thời gian không buông tha ai.

“Đã có tin tức gì của Ký Viễn chưa?”

“Thuộc hạ đã cho người tăng cường tìm kiếm, tin chắc thiếu gia sẽ nhanh chóng trở về.”

Vạn Nhất Hạc không nói thêm nữa, hắn vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của mình.

“Lão gia, canh đã mang đến.” Hữu thị nữ bước vào.

“Mang đi, ta không uống.” Vạn Nhất Hạc khó chịu nói. Thị nữ chần chừ định lui ra.

“Chờ một chút.” Hứa Kiên bước đến cản lại, cầm lấy chén canh, đi tới bên người Vạn Nhất Hạc: “Đường chủ, hãy còn nóng, ngài nên uống một chút. Trước khi thiếu gia trở về, ngài nhất định phải hảo hảo bảo trọng thân thể.”

Hứa Kiên nói cũng đúng, Ký Viễn xưa nay vẫn luôn là niềm tự hào của hắn. Kỳ thực, toàn bộ kế hoạch này, tuy đều là do dã tâm của hắn, nhưng nói cho cùng cũng là vì Ký Viễn. Nghĩ đến đây, Vạn Nhất Hạc liền bưng lấy chén canh, uống một hơi cạn sạch.

“Đường chủ, nếu không còn gì sai bảo, thuộc hạ xin phép cáo lui để ngài còn nghỉ ngơi.”

“Chuyện của Ký Viễn, người phải gấp rút tiến hành cho ta.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Vạn Nhất Hạc thỏa mãn gật đầu: “Người lui xuống đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Sáng hôm sau, Thanh Long Đường đường chủ đang ngủ say, không bệnh mà qua đời.

Vừa vào nội uyển, Trác Hàn trực tiếp đi đến phòng của Huyền, không ngờ lại bị A Bân cản lại.

“Trác đường chủ, xin chờ một chút.”

Trác Hàn kinh ngạc, nhưng vẫn im lặng đứng chờ.

Một lúc sau, cửa phòng vừa mở, đã thấy Hứa Kiên bước ra. Hắn nhìn Trác Hàn, liền nở một nụ cười khó hiểu, xoay người bước đi.

“Người đến rồi à.” Huyền đứng trong phòng, tươi cười nhìn hắn.

Cửa phòng khép lại sau lưng. Trác Hàn nhìn Huyền, chợt cảm thấy y quá xa lạ. Tuy rằng đã biết rõ kế hoạch của y, thậm chí độc được cũng là do hắn đưa cho y, nhưng không nghĩ là y lại hành động nhanh như vậy.

“Người làm sao thuyết phục được hắn.” Hắn biết rõ tầm quan trọng của Hứa Kiên trước mặt Vạn Nhất Hạc.

Huyền không trả lời, chỉ đáp lại hắn bằng một nụ cười đắc ý.

“Lại dùng thân thể người để trao đổi sao?” Trác Hàn ngữ điệu lạnh lùng nói. Vẻ mặt tươi cười của Hứa Kiên làm hắn cảm thấy dè tiện không gì sánh được.

Nụ cười của Huyền chợt đông cứng lại, y xoay người đi để che giấu: “So với ta, thì vị trí Thanh Long Đường đường chủ đối với hắn hấp dẫn hơn nhiều.”

Y quay đầu lại, vẫn là vẻ mặt tươi cười, nhưng lại mang theo chút mỉa mai: “Thân thể này không đáng giá như người tưởng tượng đâu.”

Trác Hàn tức đến không nói được lời nào, quay người bỏ đi.

Nhìn cánh cửa nặng nề đóng lại, nụ cười trên môi Huyền chợt tắt. Dựa vào nộ khí trong đôi mắt lạnh lùng của Trác Hàn, y biết mình đã phản kích rất thành công. Hắn rốt cục cũng như những kẻ khác, đều cho là y hạ tiện sao? Y sẽ làm cho hắn phải hiểu rõ một điều, từ giờ về sau, sẽ không còn ai có thể khinh thường y được nữa. Thủy mâu u ám của Huyền lóe lên một tia hàn ý.

Lòng bàn tay đau quá. Y mở tay ra, lại thấy lòng bàn tay gần như bị móng tay bầu đến chảy máu.

Nếu đã khinh thường y, tại sao khi đó lại phải ôn nhu với y đến thế?

...

“Thân thể này không đáng giá như người tưởng tượng đâu.” Nghe giống như một cuộc mua bán thua lỗ vậy. Sắc mặt của Trác Hàn tái mét. Nhưng bỗng nhiên y phát hiện ra cơn giận của bản thân là cực kỳ vô lý. Vốn chỉ là thuận mua vừa bán, không lẽ hắn đã động tâm sao? Không có khả năng này, dù cho y xinh đẹp đến đâu đi nữa cũng vẫn là một nam nhân. Tuy thỉnh thoảng có cùng nam đồng tương bồi, nhưng đó không phải là sở thích của hắn, chẳng qua chỉ là nhất thời muốn thay đổi khẩu vị. Tất cả chỉ là giao dịch, sau khi thanh toán sòng phẳng, hắn và y đâu còn quan hệ gì với nhau?

“Điều này có thật không?” Một khi là thật, thì bản thân sẽ lại rơi vào vạn kiếp bất phục. Đạo lý này hắn đã quá rõ ràng.

...

“Thanh Huyền, rốt cục là có chuyện gì?” Cừu Hải Thiên một tay đẩy A Bán đang đứng chắn ở cửa ra, xông thẳng vào phòng, lớn tiếng quát.

“Cừu đường chủ, có chuyện gì vậy?” Huyền ngồi bên giường của Úc Hành Vân liền quay người lại, vẻ mặt vô tội.

“Tại sao ngươi dám sai khiến Hứa Kiên hạ độc Vạn Nhất Hạc?” Ám sát Vạn Nhất Hạc là việc mà hắn không bao giờ đồng ý, vậy mà Thanh Huyền dám cư nhiên ra tay.

“Vạn đường chủ không bệnh mà mất, Cừu đường chủ, những lời ngài vừa nói là có ý gì?”

“Ngươi đừng nghĩ chuyện ngươi câu kết với Hứa Kiên thần không biết, quỷ không hay. Dám dùng những thủ đoạn như vậy, các ngươi đúng là vô sỉ.” Cừu Hải Thiên đỏ mặt vì giận mắng. Tuy rằng hắn cùng Vạn Nhất Hạc xưa nay bất hòa, nhưng vẫn luôn muốn cùng hắn giao đấu một trận, đường đường chính chính mà phân định thấp cao. Bây giờ rõ ràng là hắn không hề liên quan, nhưng tất cả tội lỗi đều đổ lên đầu của hắn, khiến cho hắn bị cả thiên hạ phỉ nhổ, mắng là kẻ tiểu nhân bỉ ổi. Trong khi đó, thủ phạm thật sự đã nhất mực không nhận, lại còn ra vẻ vô tội.

“Vô sỉ? ” Huyền lạnh lùng cười, “Cừu đường chủ, ngài nên nhớ rõ, hiện tại, tốt xấu gì ta cũng là Cục Lạc Thành thành chủ, ngài nói những lời này, không phải là phạm thượng sao?”

“Ngươi...” Cừu Hải Thiên tức đến sắp không nói nên lời, y dám cư nhiên ở trước mặt hắn mà nhận mình là thành chủ.

“Ngươi nghĩ mình là ai? Cái thứ nghiệt chủng ngay cả đến họ của mình cũng không biết! Ngươi dựa vào gương mặt dâm đảng này để mê hoặc thành chủ, hại ngài đỡ sống đỡ chết. Đúng là không chịu an phận mà. Ta chẳng qua vì nể mặt thành chủ mới gọi ngươi một tiếng ‘nhị tiểu gia’, ngươi cho rằng ngươi là thành chủ thật sao? Ngươi chẳng qua chỉ là cái thứ hạ tiện, ngay cả kỹ nữ cũng không bằng. Ta sống đến từng này tuổi, chưa bao giờ gặp chuyện nào đáng cười như vậy.”

Hắn ngửa mặt cười nhạt hai tiếng, nhanh như cắt, áp sát lại, tát cho Huyền hai bạt tay, trừng mắt lạnh

lùng nói: “Vị trí này là của thiếu chủ! Ta nói cho người biết, ngày nào ta còn sống trên đời, ngày đó người đừng hòng vọng tưởng.”

Khóe miệng còn rỉ tơ máu của Huyền bỗng cười nhạt, âm lãnh nói: “Vậy nếu người chết thì sao?”

“Người.....” Cừu Thiên Hải cả kinh. Hắn linh cảm được người trước mặt bắt đầu tỏa ra sát khí. Vậy thì sao? Không lẽ hắn sợ y sao?

“Người đâu! Cừu Hải Thiên mưu đồ ám sát thành chủ, còn không mau bắt lấy!” Huyền bỗng nhiên hét lớn. Lập tức có người xông vào, tay mang theo binh khí, bao vây Cừu Hải Thiên, đi đầu là Hứa Kiên.

“Người.....Được lắm.....” Hai mắt của Cừu Hải Thiên đỏ lên. Hừ, y cho rằng chỉ có thể này mà bắt được hắn sao? Lập tức xoay người xuất thủ, xông thẳng lên phía trước, bắt lấy hai cái cổ tay. “Rắc rắc” hai tiếng, đã thấy hai người kêu la thảm thiết, đau đớn nằm trên đất. Cừu Hải Thiên nhân lúc sơ xuất, phi thân ra khỏi phòng. Phía sau ố người đuổi theo, hắn cũng không thềm bỏ chạy, xoay người lại, tung một chưởng, liền hạ được hai người. Hiện nay trong Cực Lạc Thành này, còn ai là đối thủ của hắn nữa chứ? Tiệm nhân ngu ngốc kia, dám si tâm vọng tưởng cho rằng có thể tiêu diệt được hắn sao? Giải quyết đám vô dụng này xong, hắn sẽ không tha cho y.

Cừu Hải Thiên vốn là người có võ công thâm hậu nhất trong bốn vị đường chủ, nên chỉ trong một khắc, đã đánh cho bọn thị vệ thất điên bát đảo. Hứa Kiên cũng đã bị trúng một chưởng, không dám tùy tiện tiến lên.

Thanh Huyền đứng một bên, lạnh lùng nhìn hắn, trên mặt không hề có chút nào sợ hãi.

“Súc sinh! Nạp mạng!” Đột nhiên, Cừu Hải Thiên hét lớn một tiếng, phi thân về phía y.

Hàn quang chợt lóe, kiếm nhanh như gió được rút ra. So với kiếm quang thì ánh mắt của Huyền còn lạnh hơn gấp bội.

Cừu Hải Thiên trong lòng khê run, thân ảnh của Huyền như có như không, kiếm quang lạnh lẽo mang theo sát khí làm cho hắn không thể nào thở nổi. Tuy biết rằng y chính là sát thủ lợi hại nhất của Cực Lạc thành, nhưng không ngờ kiếm pháp của y lại đáng sợ như vậy. Hắn vẫn cho rằng trong Cực Lạc Thành này ngoại trừ Úc Hành Vân ra, chỉ có Vạn Nhất Hạc miễn cưỡng có thể coi như ngang tài với hắn. Thế nhưng vào lúc này, thanh kiếm trước mặt làm hắn phát lạnh, mà người cầm kiếm lại là kẻ hắn chưa từng để mắt tới.

Y đã từng thấy qua thân thủ của hắn, còn hắn thì chưa từng thấy được thân thủ của y. “Ngàn vạn lần không được phép coi thường đối thủ.” Điều này trước kia Úc Hành Vân đã từng dạy cho y. Hôm nay y sẽ dạy lại cho Cừu Hải Thiên.

“Dừng tay!” Vừa nhận được tin báo, Trác Hàn đã lập tức chạy đến. Nhưng hắn chỉ kịp nhìn thấy một đạo hàn quang xuyên qua yết hầu của Cừu Hải Thiên.

Kiểm đâm vào thân thể không hề thấy đau, mà chỉ có lạnh. Cừu Hải Thiên từ lâu đã không còn nhớ đến cảm giác này. Thế nhưng hiện tại, nhìn chỗ vết hầu bị kiếm đâm, hắn rốt cục cũng đã nhớ ra, thật khó tin, nhưng cảm giác lại rất thực.

Trường kiếm vừa rút ra, Huyền liền phi thân né sang một bên, tránh cho máu văng trúng y phục của mình. Một dòng máu đỏ tươi không ngừng phun trào, Cừu Hải Thiên ngửa mặt nhìn trời rồi ngã khụy xuống đất.

Trác Hàn không khỏi ngây ngẩn cả người, nhìn máu tươi chảy tràn trên mặt đất ai cũng phải giật mình.

“Tất cả nghe đây! Từ ngày hôm nay, ta chính là thành chủ của Cực Lạc Thành!” Huyền bước lên bậc thềm, trường kiếm giương cao, ánh mắt băng lãnh ngạo nghễ nhìn mọi người, bao gồm cả Trác Hàn: “Còn ai không phục, cứ bước ra đây!”

Y đã không còn là hài tử với ánh mắt bất lực khi xưa. Xé toang lớp nguy trang yếu đuối, phục tùng, khí thế của y thực đáng sợ. Thi thể của Cừu Hải Thiên là cảnh cáo tốt nhất. Nghiệt chủng thì đã sao? Nam sủng thì đã sao? Còn ai dám không phục y?

Y trăm phương ngàn kế, khổ sở bố trí mọi chuyện quyết không phải vì Khi Phong. Những gì hắn đã không cần vì có gì y phải thay hắn tranh giành? Tất cả những việc này đều là vì bản thân y. Y cũng không biết bản thân y đang muốn cái gì, chỉ cần biết sẽ không bao giờ còn ai dám khinh thường y.

5. Kawalu - Chương 5

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Trong phòng chỉ còn có hai người, Huyền đưa lưng về phía Trác Hàn, tay chậm rãi dùng một chiếc khăn lụa lau chùi trường kiếm của mình.

“Cái mà ngươi muốn là vị trí thành chủ sao?” Trác Hàn nhìn bóng lưng lạnh lùng của Huyền nói.

“Chính ngươi đã nói với ta Khi Phong không đáng để ta hi sinh bản thân mà.”

“Mọi lời ngươi nói quả nhiên đều là dối trá.”

“Ta không hề nói như vậy, chính là ngươi tự cho là mình đúng. Ta chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.” Huyền quay người lại, mang theo một nụ cười yếu ớt, trường kiếm trong tay đã được lau sạch sẽ, tỏa

ra ánh sáng chói lòa.

“Người hạ sát Cừu Hải Thiên, không cảm thấy làm vậy là quá độc ác sao?” Trác Hàn cố gắng kiềm chế phần nộ trong lòng, giữ cho thanh âm có vẻ bình tĩnh.

“Ta không thể không giết hắn. Vừa loại trừ được chứng ngại, lại còn có thể giúp ta thị uy.”

Mọi chuyện ngay từ đầu đều đã nằm trong kế hoạch của y. Cừu Hải Thiên động thủ với y, làm sao nắm được phần thắng.

“Chẳng lẽ chỉ vì hắn luôn khinh thường người?” Trác Hàn lãnh đạm cười.

“Nhưng cho dù người đã giết được hắn, hắn vĩnh viễn vẫn khinh thường người.”

Thủy mâu của Huyền chợt lạnh, trường kiếm trong tay khẽ động.

“Thế nào, muốn giết luôn cả ta sao?”

Huyền bỗng nhiên mỉm cười: “Ta không ngại nhìn thấy người chết.” Hắn đã từng nhìn thấy bộ dạng bất lực của y, cũng đã từng đặt y dưới thân mà hoan ái, nam nhân này quả thật rất biết cách chọc giận y. Chỉ có điều dù y có tức giận cũng quyết không để cho hắn nhìn ra. Càng tức giận chỉ càng chứng tỏ là y chú ý đến hắn.

“Ta sẽ không giết người, dù sao thì người cũng đã giúp ta không ít.” Bọn họ vốn là đồng phạm, hắn có tư cách gì mà chỉ trích y?

“Là người lợi dụng ta!” Thanh âm của Trác Hàn đã không còn che giấu được phần nộ của bản thân. Giúp y, chẳng qua vì không muốn nhìn thấy dáng vẻ bất lực của y. Không ngờ đến tất cả chỉ là một vở kịch do y dựng nên, diễn xuất của y thật cao minh, đã có thể qua mắt được tất cả mọi người.

“Đừng nói là lợi dụng, khó nghe quá, phải là giao dịch mới đúng. Bây giờ cho dù người muốn đổi ý cũng đã muộn rồi.” Huyền nhìn hắn, mang theo vẻ khinh miệt. Thật là cao ngạo quá mức, bị người khác lợi dụng một chút mà đã tức giận đến vậy sao? Hắn vốn không hề tổn thất gì mà.

“Ta cũng không muốn đổi ý, chỉ là nghĩ thật quá nhơ bẩn.” Trác Hàn lạnh lùng ném lại những lời này liền xoay người bỏ đi, hắn không hề nhìn thấy vẻ bi thương chưa kịp che giấu trong mắt của Huyền.

Nhơ bẩn sao? Đó chính là suy nghĩ thật của hắn. Huyền gắng sức bình tĩnh trở lại, đôi môi bị cắn đến bật máu. Bỗng nhiên, Huyền xuất kiếm hướng về phía cửa. Y thở hổn hển, tay phải vẫn nắm chặt trường kiếm...

Trác Hàn, còn dám giữu cột ta, ta nhất định không buông tha cho ngươi... Nhất định không buông tha cho ngươi!

...

Cực Lạc thành đổi chủ, sóng gió liên không ngừng nổi lên. Nhưng chỉ cần có kẻ nào không phục, Hứa Kiên sẽ cho người diệt trừ. Trong nhất thời, bá tánh Cực Lạc thành người người đều bất an, không dám có nửa lời dị nghị. Nhưng vẫn có nhiều người lên nghị luận: Nhị thiếu gia bất động thanh sắc này so với thành chủ Úc Hành Vân lúc hần mới lập thành đều lãnh huyết vô tình giống nhau, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém... Trác Hàn vẫn giữ chức Chu Tước Đường đường chủ, hần vẫn như trước, không màng thế sự. Thanh Huyền phân cho tứ đường quyền binh ngang nhau, chỉ có điều thực quyền đều nằm trong tay Hứa Kiên.

“Đại ca, đại ca, huynh đã nghe tin gì chưa?” Đinh Kiếm Viễn từ xa chạy lại, lớn tiếng kêu to. Thôn xóm thế ngoại đào viên kia đã vì hần mà trở nên huyền ảo.

“Chuyện gì vậy? Sao nhìn ngươi lại hoang mang rối loạn vậy?” Khi Phong cười trách cứ. Nghĩa đệ này của hần lúc nào cũng huyền ảo như đứa trẻ, cứ như vĩnh viễn không muốn trưởng thành.

“Đại ca...” Kiếm Viễn nhận lấy chén nước Vô Ngần đưa cho hần, liền uống một hơi cạn sạch, thở dốc nói tiếp: “Đại ca, Cực Lạc Thành đã đổi chủ rồi!”

“Đệ nói cái gì?” Khi Phong cả kinh, lẽ nào phụ thân đã...

“Cực Lạc Thành đã đổi chủ rồi, tân chủ nhân chính là Úc Thanh Huyền, nghĩa đệ của huynh!”

“Là Huyền sao? Vậy còn phụ thân của ta thì sao?” Khi Phong xiết chặt thanh kiếm trong tay, vội hỏi.

“Có người nói bá phụ đã tạ thế, cũng có người lại cho rằng bá phụ chỉ bị y biệt giam, không biết đâu mới là thật.”

“Phụ thân...” Khi Phong tâm trạng nhất thời hỗn loạn.

“Đại ca, lẽ nào những người đã cùng đệ giao chiến...” Kiếm Viễn bỗng nhớ tới cái gì đó. Ngày đó vừa nhìn thấy người của Cực Lạc Thành tìm đến, hần cứ tưởng rằng bọn họ muốn bắt đại ca về, liền ra tay giao chiến để tránh phiền phức. Bây giờ nghĩ lại, không lẽ là bọn họ chỉ là đến để báo tin?

Khi Phong nghe hần nói bỗng nhớ đến tình cảnh lúc đó. Những người kia cứ luôn miệng nói rằng thành chủ lâm trọng bệnh, xin hần nhanh chóng trở về. Nhưng phụ thân hần trước giờ thân thể tráng kiện, sao lại có thể lâm trọng bệnh được. Hơn nữa Huyền cũng đã phái người đến đưa thư... Hần xoay người đi vào phòng trong, lấy từ trong hộp trang điểm của Vô Ngần ra một phong thư.

“Đại ca:

Cực Lạc Thành mọi việc đều tốt. Nghĩa phụ một lòng muốn tìm huynh trở về, đã phái thủ hạ tăng cường tìm kiếm. Hơn nữa người còn ban lệnh hạ sát đại tẩu. Đệ mong đại ca ngàn vạn lần cẩn thận.

Kính thư

Huyền.”

Giấy trắng mực đen đã viết rõ ràng như vậy mà. Hơn nữa chữ của Huyền, hắn không thể nào nhận sai, bởi vì chính hắn là người đã cầm bút dạy y viết chữ.....Thế nhưng vì sao hiện tại.....

“Đệ nói ai là tân thành chủ của Cực Lạc Thành?” Hắn xoay người hỏi lại Kiếm Viễn, thực mong tất cả chỉ là sự nhầm lẫn.

“Úc Thanh Huyền, nghĩa đệ của huynh.”

Thành chủ..... Thật là y? Lẽ nào y lại gạt hắn? Không thể nào! Huyền sao lại có thể lừa dối hắn cơ chứ!

“Phong?” Vô Ngân lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Khi Phong, muốn an ủi hắn, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“Sẽ không đâu..... Có lẽ là có người lợi dụng y. Kiếm Viễn, còn biết thêm được tin gì nữa không?”

“Tạm thời chỉ có bấy nhiêu thôi.” Kiếm Viễn lắc đầu, “Ngồi đây phân vân cũng chẳng ích gì, không bằng để đệ tiếp tục cho người đi dò la.”

“Kiếm Viễn, đa tạ.” Vô Ngân cảm kích nhìn hắn.

“Nhớ, còn phải tìm cho được tin tức về tình hình gần đây của phụ thân.” Khi Phong nói gấp.

Kiếm Viễn gật đầu: “Đệ đi đây.” Dứt lời, xoay người bước ra khỏi cửa.

“Phong.....” Vô Ngân quay đầu lại.

“Sẽ không phải là y.” Khi Phong nhìn nàng, tựa hồ muốn nàng giúp hắn xác nhận điều đó.

Sẽ không thể là Huyền. Nụ cười ôn nhu của Huyền, vẻ trầm mặc tuân phục của Huyền, đó chính là Huyền

của hần, làm sao có khả năng...? Tuy tự an ủi mình, nhưng Khi Phong vẫn không sao quên được lần cuối khi hần gặp y, ánh mắt y ngập tràn thống khổ...

...

“Chẳng hay thành chủ triệu thuộc hạ đến đây, có gì phân phó?” Trác Hàn lạnh nhạt đứng trước mặt Huyền nói. Đã khuya rồi, đang tận hưởng đêm xuân, lại bị người triệu đến, không hiểu nổi y lại muốn giở trò gì.

“Làm phiền Trác đường chủ kiểm tra cho nghĩa phụ ta một chút, xem xem ngài có gì không khỏe không.” Huyền đang ngồi trên bàn xem cái gì đó, chợt ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười đẹp đến mê người, ngữ khí khách khí khiến không ai nở từ chối.

“Người vẫn còn bận tâm đến sự sống chết của hần sao?” Trác Hàn làm ra vẻ tự đắc, chế giễu y.

“Đương nhiên rồi, không những vậy, ta còn muốn hần phải trường thọ bách tuế nữa kìa. Bởi nếu như hần chết, ta làm sao có thể làm phiền đến người.”

Nụ cười của Huyền khiến cho Trác Hàn cảm thấy thất vọng và đau khổ, hần chợt lạnh sống lưng. Úc Hành Vân được trường thọ bách tuế, nhưng lại là sống không bằng chết.

“Người đi đi.” Huyền phát phát tay, nặng nề cúi đầu xuống.

Khi Trác Hàn rời đi, mắt của Huyền bắt giác lơ đãng nhìn theo hần.

Gió thổi mạnh, cánh cửa thông với ban công liên tục rung động. Bóng ảnh chớp chờn khiến Huyền bất đắc dĩ mà dừng bút. Trước khi bị bệnh, Úc Hành Vân cũng đã lâu không giải quyết các sự vụ, công văn giờ chất cao như núi. Phê duyệt hết tất cả, e là Huyền cũng sẽ bệnh theo hần. Hôm nay cứ tạm thời ngừng ở đây. Vừa định gọi người, chợt nghe trong tiếng gió có chút dị thường. Khóe miệng khẽ nở một nụ cười băng lãnh, vội cúi xuống, thổi tắt nến.

Kiểm quang phá tan cửa sổ, nhắm thẳng vào yết hầu của y. Thân hình Huyền khẽ động, linh xảo tránh sang hướng khác. Trong bóng tối không thể thấy rõ diện mạo của hắc y nhân, nhưng người này thân thủ lanh lẹ, chiêu nào xuất ra cũng vô cùng tàn nhẫn. Huyền nhún người phi thân qua đỉnh đầu của hần. Xoay người lại, xuất thủ nhanh như gió, nhắm ngực của hắc y nhân tung sát chiêu. Một chiêu trúng đích, phản kích thành công. Hần liền bất đắc dĩ mất đi thể thượng phong.

Muốn ám toán y à, làm sao có thể dễ dàng buông tha hần như vậy được? Ánh mắt Huyền chợt động, y quyết đoạt cho được tính mạng của hần. Hắc y nhân vội lui nhanh, chém vỡ cửa phòng, thối lui vào bên trong ngự uyển. Gia nhân đứng hầu hai bên đều kinh hô, nhưng kiếm pháp nhanh như gió, khiến không ai dám tới gần, chỉ có thể run sợ nép vào một bên mà nhìn hần.

Dưới ánh trăng, có thể thấy được hắc y nhân đã che mặt. Hần nghĩ sẽ gạt được ai chứ? Huyền trong lòng

cười nhạt, trường kiếm nhanh như cắt, hướng thẳng vào mặt của người kia. Khăn che vừa rơi xuống, người kia liền kinh sợ thối lui. Nhân thân phần nộ, gương mặt trắng bệch như không còn một giọt máu. Hắc y nhân đó không ai xa lạ, chính là thiên chi kiêu tử của Vạn Nhất Hạc, Vạn Ký Viễn.

“Vạn công tử, đã lâu không gặp.” Huyền ngạo ngễ nói. Y đã không muốn truy cùng giết tận, không ngờ hắn lại tự mình tìm lấy cái chết.

Trăng cao gió lạnh, nhưng đôi mắt của Vạn Ký Viễn tựa hồ như đang tỏa lửa.

“Úc Thanh Huyền! Nạp mạng!” Hắn hét lớn. Thù giết cha không đội trời chung, há có thể nào không báo. Biết rõ bản thân tài nghệ không bằng hắn, nên từ đầu hắn đã có ý định cùng với Huyền lưỡng bại câu thương, cùng lắm cũng chỉ là ngọc đá cùng tan.

(lưỡng bại câu thương: kiểu như 1 sống 1 chết ý)

Muốn chết! Kiếm chiêu toàn kẻ hở, cho dù hắn có đổi cả tính mạng đi chăng nữa cũng chẳng thể nào tổn thương mấy may gì đến y. Huyền cười lạnh, giơ kiếm lên.

“Dừng tay!” Có người đột nhiên xông ra, đưa tay giữ chặt lấy trường kiếm của Huyền. Trác Hàn! Huyền cả kinh, ngực trái chợt cảm thấy lạnh buốt, thì ra đã bị Vạn Ký Viễn đâm trúng. Trác Hàn buông tay, hướng ngực của Vạn Ký Viễn mà tung chưởng. Đám thị vệ thừa lúc hắn trúng chiêu, bắt đầu tấn công. Vạn Ký Viễn rút kiếm thối lui, bản thân tự hiểu đã không còn cơ hội ám sát Huyền nữa rồi.

Mất máu quá nhiều, Huyền không khỏi lảo đảo một chút. Trác Hàn liền đưa tay muốn đỡ lấy y, nhưng lại bị y đẩy sang một bên. Đổi kiếm qua tay trái, tay phải đè chặt lên vết thương không ngừng chảy máu, ánh mắt của y như muốn cự tuyệt Trác Hàn.

“Thành chủ.” A Bân tiến đến dìu y đứng lên.

“Truyền Hứa Kiên đến gặp ta!” Y lớn tiếng phân phó hạ nhân, rồi xoay người vào trong nhà, không hề liếc nhìn Trác Hàn lấy một cái. Lúc vào đến cửa, A Bân nán lại nhìn Trác Hàn một chút, hình như muốn nói gì đó với hắn, nhưng lại thôi.

Y phục của Trác Hàn nhuộm đầy máu, là máu của y. Vốn chỉ là không muốn nhìn thấy y lại ra tay giết người, nhưng không ngờ lại hại y bị thương. Cái này có nên gọi là báo ứng không? Trong lòng hắn không hiểu sao lại mơ hồ cảm thấy áy náy.

Hứa Kiên lo lắng bước đến phòng của Huyền. Phòng vệ lơ là, nói thế nào đi chăng nữa cũng là trách nhiệm của hắn. Không những vậy, Vạn Ký Viễn có thể vào đến tận thư phòng, e rằng y cũng cho là hắn đã tiếp tay. Vừa tới cửa, hắn rốt cục cũng đã thở phào nhẹ nhõm. Huyền hơi mệt nên cho hắn lui. Hứa Kiên run rẩy lau mồ hôi lạnh của mình, thật đáng sợ.

“Thành chủ, có cần để Trác Đường chủ xem qua không?” A Bân giúp Huyền băng bó vết thương, vừa lo lắng nói. Vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại chảy rất nhiều máu, vất vả lắm mới cầm lại được. Sắc mặt trắng bệch của Huyền khiến y không yên tâm chút nào.

“Không cần, chưa chết được đâu.” Huyền thản nhiên nói, “Người lui về nghỉ ngơi đi, ta không sao cả.” Y khẽ cười, cố giữ dáng vẻ bình thường.

“Thành chủ...” A Bân còn muốn khuyên y thêm chút nữa.

“Đi đi, ta cũng hơi mệt rồi.” Huyền cướp lời.

Hiểu rõ bản tính cố chấp này của y, A Bân đành bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Mệt chết đi được, nhưng lại không sao chớp mắt, vết thương vẫn còn rất đau. Mất máu quá nhiều làm cho y cảm thấy mơ màng. Đầu nhức như búa bổ, y vô lực ngã xuống giường, trong lòng không ngừng oán hận nhờ kỹ cái tên kia... Trác Hàn...

“Trác đường chủ, thỉnh cầu người nhanh đến xem thương thế của thành chủ.” A Bân vỗ mặt khẩn cầu.

“Hắn bị làm sao?” Trác Hàn cố hết sức để giữ cho ngữ khí có vẻ lạnh nhạt, nhưng vẫn không ngăn được lo lắng trong lòng của mình.

“Thành chủ, ngài ấy sốt cao không hạ.” A Bân vô cùng lo lắng, bất an.

“Y bắt đầu sốt từ khi nào?”

“Từ sáng sớm ngày hôm qua...”

“Vì sao không sớm đến tìm ta?” Trác Hàn lớn tiếng mắng, hắn cũng đã không còn che giấu được tâm tình của mình nữa rồi.

Không thể trách hắn, không ai quan tâm, lo lắng cho Huyền được như hắn, Trác Hàn phần nào nguôi giận. Huyền... thân thể yếu ớt, hư nhược đó sao lại có thể quật cường đến như vậy?

...

Tuy là ban ngày, nhưng trong phòng Huyền lại có vẻ u ám.

Trác Hàn vén tấm màn che trắng muốt lên, chợt thấy Huyền đang nằm mê man trên giường. Y vốn đã

mảnh khảnh, hôm nay lại càng gầy yếu một cách dị thường. Có lẽ là do sốt cao mấy ngày nay, tay trái của y dễ thông xuống giường, hẳn thật không ngờ cổ tay của y lại tinh tế như vậy. Hắn cầm tay y lên, muốn giúp y cho lại vào trong chăn, nhưng lòng bàn tay hắn chợt nhói. Mở ra nhìn, thì ra là vết thương do tối đó hắn đã cầm kiếm của y, mấy ngày rồi, hẳn cứ tưởng đã lành rồi chứ, không ngờ vẫn còn đau như vậy. Nghĩ đến đây, hắn bất giác nhìn xuống y, chỉ một vết thương nhỏ đã đau thế này thì y...

Huyền giật mình tỉnh dậy.

“Thế nào rồi?” Trác Hàn thấp giọng hỏi.

Là hắn! Huyền chợt rút tay về, tuy không muốn, nhưng lại làm động đến vết thương. Y nhú mày lại, cắn chặt lấy môi, cố không cho bản thân phát ra tiếng rên đau.

“Đau lắm sao?” Trác Hàn vội hỏi.

Y không thêm để ý đến hắn, dùng tay phải gượng chống đỡ thân mình, chậm rãi ngồi dậy, chậm chậm khoác lên người thêm một lớp áo.

Vốn nghĩ định giúp y một tay, nhưng lại sợ nếu y quyết liệt cự tuyệt, e sẽ ảnh hưởng đến vết thương. Cuối cùng, Trác Hàn chỉ có thể đứng một bên mà nhìn y.

“Người đến có chuyện gì không?” Huyền lạnh lùng hỏi.

“A Bân nói mấy hôm nay người cứ sốt cao không hạ nên muốn ta đến khám qua cho người.” Kỳ thực mấy hôm nay trong lòng hắn cũng không ngừng lo lắng cho y, nhưng bản thân hắn lại không muốn y nhận ra.

A Bân? Dám không nghe lời y phân phó. Muốn mắng hắn một trận, nhưng xem ra hắn cũng không đến nổi nổi, không theo Trác Hàn vào phòng.

“Chỉ là một vết thương nhỏ, không dám làm phiền Trác đường chủ.”

“Sốt cao như vậy rất có thể là do vết thương bị nhiễm trùng, hãy để ta xem qua vẫn tốt hơn.”

“Có can hệ gì đến ngài?”

Trác Hàn sửng sốt.

Huyền lãnh đạm cười: “Cứ coi như đã nhiễm trùng, thì can hệ gì đến ngài?” Nếu không phải tại hắn, y cũng không ra nông nổi này.

“Ta là một lang y...” Không muốn thừa nhận sự quan tâm cùng áy náy mà hắn dành cho y, đành bịa ra một lý do cực kỳ gượng ép.

“Ta biết Trác đường chủ y thuật cao minh.” Huyền cười tự đắc, chế giễu hắn: “Chỉ là nếu phiền đường chủ chiếu cố mà chữa thương cho ta, ta sợ thân thể ô uế này sẽ làm bẩn tay của ngài.”

Trác Hàn nghe y nói, trong lòng chợt cảm thấy đau khổ cùng chua xót. Lúc đó, do quá nóng giận mà thốt ra những lời nói vô tình ấy, chung quy không nghĩ sẽ tổn thương y. Tuy bản thân bất mãn với những việc y làm, nhưng nói cho cùng cũng không nên dùng những lời nói nặng nề đó.

“Huyền...”

“Trác đường chủ, ở đây không có chuyện của ngài, mời về cho.” Y đuổi hắn đi. Y không muốn nhìn thấy vẻ mặt áy náy đó của hắn, càng không muốn thừa nhận bản thân bị câu nói kia của hắn làm thương tâm.

“Huyền...” Hắn nhìn y. Gương mặt y vì sốt cao mà ửng hồng, đôi môi khô nứt nẻ. Lúc này cầm tay y, ngón tay hắn chợt nóng hổi. Y như thế, hắn làm sao rời đi cho được.

“Huyền, hãy để ta kiểm tra vết thương.” Hắn vừa nói, vừa nắm lấy tay phải của y.

“Buông!” Huyền cả giận nói.

Trác Hàn không chịu buông tay, nhưng Huyền do dùng sức giãy giụa quá mạnh đã động đến vết thương. Bất đắc dĩ, hắn đưa tay điểm huyết đạo của y.

“Buông ra.” Đột nhiên không cử động được, làm Huyền nộ khí xung thiên.

Trác Hàn không để ý đến ánh mắt tức giận của y, hai tay nhanh chóng cởi áo y ra. Sau đó, từ từ tháo băng vải một cách nhẹ nhàng. Huyền cắn chặt môi, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Đã qua vài ngày, mà miệng vết thương vẫn chưa khép lại. Trác Hàn khẽ nhú mày, lần trước chữa thương cho y, hắn phát hiện ra thân thể của y hồi phục chậm hơn người thường vài phần. Vết thương lần này lại không được chăm sóc tốt, quả nhiên đã nhiễm trùng, khó trách y sốt cao không hạ.

“A Bân.” Trác Hàn quay đầu lại kêu.

A Bân đẩy cửa vào, sau khi nghe dặn dò những thứ cần thiết, liền lui ra chuẩn bị, từ đầu đến cuối, hắn không dám nhìn Huyền dù chỉ một giây.

Tẩy rửa hai tay sạch sẽ, Trác Hàn cẩn thận dùng dao cắt bỏ đi những phần da thịt bị nhiễm trùng. Tuy

biết rằng Huyền rất đau, nhưng hắn lại không hề nghe y rên tiếng nào. Y vẫn luôn quật cường như thế, vĩnh viễn không bao giờ ở trước mặt hắn bộc lộ sự yếu đuối. Vì thế nên mỗi lần chữa thương cho y, hắn luôn phải dùng biện pháp ép buộc này.

Hắn cẩn thận băng vết thương lại một cách kỹ lưỡng, sau đó dìu y nằm xuống. Trác Hàn lúc này mới giải khai huyết đạo cho y.

“Ta sẽ để đơn thuốc, nhớ phải uống thuốc đúng giờ.”

“Làm phiền rồi.” Huyền lạnh lùng nói: “Chu Tước Đường còn nhiều việc cần Trác đường chủ thụ lý, ngài nên về thì hơn.”

Trác Hàn trầm ngâm một lúc, rốt cục nói: “Ta chỉ là không muốn nhìn người lại giết người lần nữa... Ta thật không ngờ...”

“Thì ra trong mắt người chỉ có mạng của ta là không đáng một xu sao?” Huyền liền cướp lời.

Trác Hàn không biết ứng phó làm sao. Trong lòng hắn biết rõ y đơn giản chỉ là một hài tử tứ cố vô thân, tâm cơ của y từng khiến trái tim hắn đóng băng. Thậm chí có đôi khi hắn tự hỏi quá khứ thê lương kia có phải đều là giả dối. Thế nhưng hắn lại quên mất rằng trái tim y vốn cũng mang nhiều vết thương.

...

Có Trác Hàn cẩn thận chăm sóc, cơn sốt của Huyền cuối cùng cũng lui, thương thế dần dần hồi phục.

“Rất đáng phải không?” Cầm lấy chén thuốc Huyền đưa qua, nhìn y nhú mày, Trác Hàn không khỏi buồn cười.

“Ta đã không sao rồi, đừng bắt ta uống thuốc nữa có được không?” Huyền khàn khoản nói. Y đối với hắn tuy đã bớt vài phần địch ý, nhưng hai người vẫn tránh nói đến những vấn đề nhạy cảm.

“Thể chất của người không tốt, cân phải hảo hảo bồi dưỡng mới được.” Trác Hàn vẫn không chịu tha cho y, hắn vừa nói, vừa rót một chén trà đưa cho y.

Huyền nhấp một ngụm trà, không chút mùi vị, y đặt chén trà lại lên bàn, chợt nói: “Đa tạ.”

Trác Hàn hơi sững sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì. Huyền ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt trong veo như nước. Đây chính là ánh mắt quen thuộc của y, cũng đã lâu rồi hắn không được nhìn thấy. Trác Hàn quay đầu nhìn đi hướng khác, trầm mặc một lúc, rốt cục nói: “Ngày đó hại người bị thương, thật xin lỗi.”

Hắn vì chuyện này mà xin lỗi, nhưng lại không chịu rút lại câu nói kia. Kỳ thật cái làm y thương tâm không phải là vết thương này, mà chính là câu nói vô tình của hắn.

Huyền nhẹ nhàng cười, đột nhiên đưa tay ôm cổ Trác Hàn: “Hôn ta đi.”

Trác Hàn có chút giật mình, không tự chủ mà quay lại nhìn y.

“Thật đó, không đùa đâu, hôn ta đi.” Huyền nở nụ cười mỉa hoặc, ánh mắt mang theo vài điểm lẳng lơ, dần dần áp sát vào mặt của Trác Hàn.

“Huyền...” Trác Hàn muốn đẩy y ra, thế nhưng những ngón tay không nghe lời của hắn đã luồn vào trong áo ngủ của y, ôm lấy thân thể gầy gò nhưng mềm dẻo của y. Trước mắt tựa hồ như nhìn thấy tình cảnh đêm đó, thân thể xích lô của y, giày giụa bên dưới hắn, gương mặt bị dục vọng kích thích đến ửng hồng, ánh mắt mê ly mỉa hoặc.

“Huyền, không được!” Lý trí buộc hắn phải chống lại y.

“Sao vậy? Vẫn còn nghĩ là ta nhớ bản sao?” Thanh âm của Huyền mang theo sự u ám, ánh mắt bỗng chốc trở nên thâm lương.

“Không phải vậy...” Trác Hàn không đành lòng, yêu thương nhìn y. Y cũng dùng ánh mắt ngập tràn thương yêu nhìn hắn, như đợi hắn chứng minh một điều gì đó.

Cuối cùng, Trác Hàn từ từ hôn lên đôi môi của Huyền, hai tay ôm chặt y vào lòng. Y vừa mới uống thuốc xong, trên môi vẫn còn hơi đắng.....

Hắn bế y lên giường, đè y xuống trong chớp mắt, chợt dừng lại “Huyền, thương thể của người vừa mới khá lên...” Nhưng lời chưa kịp nói xong, đã bị môi của Huyền cuốn lấy.

Thân thể trải rộng ra, bí đạo chặt chẽ được phơi bày, càng vào sâu lại càng kích thích... Thân thể của Huyền giãy giụa không ngừng, y hỗn hển thở dốc, khoái cảm làm y khẽ phát ra tiếng rên dâm loạn.

Không thể hiểu được y thật sự là người như thế nào? Khuôn mặt xinh đẹp của y khiến cả nam lẫn nữ đều bị mê hoặc. Nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương vừa mới khép của y, sự áy náy trong lòng Trác Hàn dần giao hòa cùng khoái lạc.

Không bao giờ... phải chịu khuất nhục nữa, thân thể này từ nay về sau, sẽ chỉ có thể hưởng thụ sự vui sướng mà thôi. Móng tay bầu chặt lấy lưng của người kia. Trong lòng Huyền phát ra tiếng cười... Dù phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào... Hàn, ta sẽ không buông tha cho người!

Đã không còn ngây ngô như trước kia, cái gì cũng không biết, Huyền đã quá quen thuộc rồi. Y ngồi trên

người Trác Hàn điên cuồng hoan ái, phóng thích dục vọng của mình. Đây đã không còn là nỗ lực để lấy lòng người khác của y, mà là đang vì bản thân mà truy cầu sự thỏa mãn.

Dù sao cũng là thương bệnh vừa mới khỏi, nên tình cảm mãnh liệt vừa qua đi, Huyền đã mệt mỏi ngã xuống bên cạnh Trác Hàn, nặng nề ngủ.

Trác Hàn ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn y, thần sắc phức tạp. Hắn hận y vì đã lợi dụng mình để đạt được mục đích. Nhưng hiện tại, hắn phát hiện hận ý trong lòng đã tiêu tan từ lúc nào. Vươn tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc vướng trên mặt y, làm lộ ra gương mặt trắng nõn hơi phỉm hồng. Đôi môi khẽ cười, lúc này bị hắn hôn nồng nhiệt quá đã trở nên hồng nhuận. Y lúc này mị hoặc như yêu, mà giờ lại giống như một hài tử không chút phòng vệ.

Ngày đó, khi y đứng trước mặt mọi người, gương kiêu ngạo nghề tuyên bố mình chính là tân thành chủ, hắn vẫn thấy được trong mắt y thần tình thâm lương khó hiểu. Huyền, người thật sự là người như thế nào đây?

Huyền nằm bên cạnh khẽ ho vài tiếng, nhưng cũng không trở mình dậy. Mi khẽ cau lại, tựa hồ có chút gì không an ổn. Mấy hôm trước hắn đã chú ý đến, chứng ho khan của y đã bị cơn sốt cao không ngừng khiến cho ngày càng trầm trọng. Trác Hàn nhẹ nhàng đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, rồi đắp lại chăn cho Huyền. Hắn ngắm nhìn y một lúc, rốt cục cũng xoay người rời khỏi.

Lúc tỉnh lại, thấy người tối qua cùng mình điên cuồng hoan ái đã biến đâu mất. Huyền nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình, bất chợt buồn vô cớ. Nhưng lập tức trên môi y lại nở ra một nụ cười đắc ý tuy có phần yếu ớt. Y không cách nào có thể cự tuyệt hắn, cho dù hắn từng nói qua là y rất nhớ bản.

Nhưng lời nói ra giống như bát nước đã hắt, há có thể vì một lời xin lỗi mà phai nhòa.

6. Kawalu - Chương 6

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Hận! Hận hận y tựa như ngàn vạn con trùng độc hung ác, không lưu tình mà gặm nhấm tâm can hắn.

Hận tên tiểu nhân ăn cháo đá bát, hận cả thiếu niên âm lãnh tàn độc đó, hận luôn cả bọn tay sai ăn theo bọn chúng. Điều đáng hận nhất chính là vì sao lúc này đây bên hắn lại không còn phụ thân.

Vạn Ký Viễn băng lại vết thương trên đùi mình, vết thương này là do lúc này hắn bị truy binh chém trúng. Bọn khốn kiếp đó vốn đều là thuộc hạ của hắn, hiện tại không những chỉ phản lại hắn mà còn ra tay vô

cùng ác độc...

Quyết không thể tha cho bọn chúng, không thể tha thứ được!

...

“Đại ca...” Kiếm Viễn vội vã chạy đến, hắn đã điều tra được rất nhiều thông tin. Nhưng hắn lại không biết phải mở miệng nói với đại ca mình ra sao.

Khi Phong lo lắng nhìn hắn, chờ đợi.

“Đại ca, đây toàn bộ đều là tin tức do ‘Lão Gia Tử’ cung cấp, ta nghĩ chắc không phải là giả.” Lão Gia Tử là tổ chức mật thám lớn nhất trên giang hồ, công việc chính là bán tin mà sống. Muốn có được tin tức của bọn họ không khó, chỉ cần đưa ra được một cái giá thích hợp. Nhưng Kiếm Viễn vẫn không biết có nên nói cho đại ca biết những chuyện này hay không.

“Đã thám thính được những chuyện gì?”

“Vâng... Là như thế này.” Kiếm Viễn trầm hạ quyết tâm: “Cực Lạc Thành đổi chủ, từ đầu đến cuối đều là kế hoạch của Úc Thanh Huyền. Tứ đại đường chủ thì ba người đã vong mạng, chỉ còn lại Chu Tước Đường đường chủ Trác Hàn. Hiện tại Úc Thanh Huyền tự phong mình làm thành chủ, nghe nói rất trọng dụng Hứa Kiên. Những kẻ nào dám chống lại y, đều bị Hứa Kiên cho người hạ sát. Về phần... Về phần lệnh tôn, nghe nói hình như vẫn còn sống... Đại ca... đại ca... huynh có sao không?”

Khi Phong ngã bật người ra ghế. Tin tức của “Lão Gia Tử” từ trước đến nay đều thập phần chính xác. Hắn yên tâm phần nào khi biết phụ thân vẫn còn sống... Nhưng Huyền...

“Tại sao? Tại sao... Huyền?” Hắn thì thào hỏi. Trên đời này, ai cũng đều có khả năng phản bội hắn, chỉ duy nhất một mình Huyền... Nhưng tại sao hết lần này đến lần khác người lừa gạt hắn lại là y? Tại sao hắn luôn bị người huynh đệ là y xem như kẻ ngốc mà chơi đùa? Huyền, tại sao vậy? Tại sao? Tại sao? Huyền, cho đại ca một lý do đi...

“Phong...”

“Đại ca...”

Cả Vô Ngân lẫn Kiếm Viễn đều lo lắng nhìn hắn.

“Y tại sao lại như thế?” Khi Phong hỏi.

Kiểm Viễn khẽ cắn môi, vẫn còn một chuyện hắn không biết có nên nói ra hay không. Theo như người của “Lão Gia Tử” nói, Úc Thanh Huyền đã cùng Trác Hàn phát sinh quan hệ, không chỉ vậy y còn lên giường với cả Úc Hành Vân...

Vô Ngần tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy vai Khi Phong. Chưa bao giờ nàng thấy qua thái độ này của hắn, tâm trạng không khỏi có chút tự trách. Nếu không phải vì nàng, hắn đã không dứt bỏ lại tất cả mọi thứ ở Cực Lạc Thành, mọi chuyện chắc đã không đến nông nỗi này.

“Đại ca, bây giờ người tính làm sao?”

Tính làm sao? Vị trí thành chủ hắn không hề quan tâm, nếu không hắn đã chẳng bỏ đi. Lúc gần đi, hắn từng bàn khoản, chính là đi rồi, tuy sẽ không thể làm tròn hiếu đạo, nhưng dù sao vẫn còn có Huyền bên cạnh phụ thân. Phụ thân tuy đối với Huyền có chút nghiêm khắc, nhưng Huyền tuổi trẻ tài cao, có thể trong tương lai, phụ thân sẽ suy nghĩ lại mà truyền chức vị thành chủ cho y. Cho dù phụ thân nhất quyết phải truyền cho hắn, hắn cũng sẽ nhường lại cho Huyền. Thế nhưng, Huyền vì sao lại phải làm như vậy. Hắn thật sự muốn biết câu trả lời từ y.

“Ta muốn biết vì sao y lại làm như vậy?”

“Vì sao ư, đơn giản chỉ vì dã tâm của y quá lớn.” Kiểm Viễn đáp.

“Không phải như thế, y không phải là người như thế.” Khi Phong vẫn như cũ, nhất mực biện hộ cho Huyền. Từ nhỏ Huyền đã theo bên cạnh hắn, y luôn dùng ánh mắt tin tưởng và yêu thương nhìn hắn, Ban đầu y chỉ là thư đồng của hắn, luôn miệng gọi hắn là thiếu chủ. Sau này, Huyền được phụ thân thu nhận làm nghĩa tử, nhưng vẫn không dám thay đổi cách xưng hô. Hắn không thích thế, nên kiên quyết bắt y gọi mình là “đại ca”. Y run rẩy mở miệng, trong mắt lúc đó ngập tràn niềm vui xen lẫn sự cảm kích. Huyền chính là như vậy đó, làm sao y lại có thể có được dã tâm gì kia chứ?

“Hay là, hay là đại ca đã nhìn lầm y?” Kiểm Viễn nói. Hắn biết Thanh Huyền trong lòng của Khi Phong là một người thanh bạch, không nhiễm hồng trần. Thế nhưng, một kẻ đã có thể bán rẻ danh dự của mình mà lên giường với nam nhân thì làm sao còn trong sạch được.....

Nhìn lầm y sao? Lẽ nào phía sau sự dịu dàng ngoan ngoãn của y lại cất giấu một gương mặt mà không ai biết đến sao? Hắn biết y đã phải chịu rất nhiều ủy khuất. Nhưng y vẫn luôn mỉm cười, thương thế dù nghiêm trọng cỡ nào, cũng không bao giờ nói cho hắn nghe. Lúc nào Huyền cũng tỏ vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Vì thế cho nên hắn cứ nghĩ y đã quên hết những hình phạt của phụ thân. Cho đến một hôm, cả hai người bị mắc mưa, y phục cả hai đều ướt đầm, hắn mới giật mình khi nhìn thấy những vết thương chằng chịt trên người y. Còn nhớ, lúc đó Huyền làm như chợt nhớ đến chuyện gì đó, liếc lui lại, trốn sau tấm bình phong, hắn cũng vờ như bản thân chưa hề nhìn thấy gì. Thế nhưng, những tổn thương như thế ai có thể đơn giản nói quên là quên được kia chứ? Lẽ nào những ủy khuất năm xưa đã trở thành nguyên nhân để y trả thù sao? Nếu thật là như vậy, tại sao y phải đợi đến bây giờ mới ra tay?

“Ta nghĩ tốt nhất nên trực tiếp hỏi y.” Khi Phong lẩm bẩm.

...

“Hàn, Hàn.....” Huyền luôn miệng gọi tên Trác Hàn, y không ngừng thở dốc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Phía sau, Trác Hàn đang ôm chặt lấy y, từ từ dẫn dắt để y lên đến cao trào. Huyền hơi ngả đầu về phía sau, thân thể y nương theo sự trù sập của Trác Hàn mà loạn động. Đôi mắt ướt át đã mất đi tiêu cự, tựa hồ không thể thấy được hiện thể. Vốn chỉ xuất phát từ việc muốn trả thù hần, vì hần dám nói y như bản, nên càng muốn ra sức quyến rũ hần, buộc hần phải tự nguyện mà tiếp nhận thân thể ô uế này. Thế nhưng hiện tại, bản thân y cũng rất thích cảm giác này. Chỉ khi Trác Hàn ôm chặt lấy y, chỉ khi hần tiến nhập vào thân thể y, y mới có thể đem hết mọi phiền não, ủy khuất, đau khổ, toàn bộ quên đi hết.

Bên trong y thật ấm áp, không những vậy, còn càng lúc càng siết chặt lại, khiến cho hần sắp bị nóng chảy ra luôn. Trác Hàn say sưa hôn lên chiếc cổ trắng ngần, tinh tế của Huyền, tiếng rên đầy thỏa mãn của y thật sự rất quyến rũ. Lúc đầu vẫn còn có chút e lệ, nhưng giờ Huyền đã học được cách hưởng thụ dục vọng sao cho thật sướng khoái. Thiếu niên xinh đẹp đến mức làm cho cả thiên hạ phải thèm khát kia lại không ngừng quyến rũ hần, khiến hần không cách nào trốn chạy chỉ có thể cùng y sa vào hoan ái điên cuồng. Thế nhưng, tận đáy lòng hần, vẫn còn một nỗi ám ảnh đã ăn sâu vào hoài niệm, ánh mắt của hần chợt xuất hiện một tia khiếp ý...

“Hàn, người chờ ta ngủ rồi mới đi có được không?” Lúc nằm xuống giường, Huyền khẽ kéo tay của Trác Hàn, nhẹ giọng thỉnh cầu. Mỗi lần hoan ái xong, hần đều tranh thủ rời đi trước khi trời sáng. Y đã thành thói quen, thức dậy mà không có hần bên cạnh, nhưng lại không sao chịu được việc nhìn hần bước đi. Giống như một khách làng chơi, rút tiền lại rồi ung dung về nhà, nghĩ đến điều này, y chợt cảm thấy bản thân thật quá hạ tiện.

“Ngoan, ngủ đi, ta ở lại với người.” Trác Hàn vươn tay đắp lại chăn cho y. Không thể hiểu được y đang nghĩ gì, hần cho rằng y chỉ là cảm thấy quá cô đơn nên muốn tìm người “an ủi”. Hần ở lại cho đến lúc y ngủ say, sau đó mới rời đi. Nhưng tại sao hần nhất định phải rời đi? Bản thân hần cũng không rõ. Tựa hồ như sâu thẳm trong nội tâm, có một tiếng nói không ngừng nhắc nhở hần: “Tuyệt đối không thể để quá khứ lặp lại... không được để quá khứ lặp lại...”

...

Khi Phong nhận ra người này, là Chu Tước Đường đường chủ Trác Hàn. Chỉ có điều tại sao đêm hôm khuya khoắt thế này, hần lại từ phòng Huyền bước ra? Còn những âm thanh lúc này... Âm thanh dâm loạn tiêu hồn không thể nhầm lẫn...

Mở mắt ra, Hàn đã đi rồi. Hần làm đúng theo lời hứa, chờ cho đến khi y ngủ say rồi mới đi. Nhưng thật ra chỉ là y cố tình để cho hần nghĩ rằng mình đã ngủ say mà thôi.

“Nếu đã đến, vì sao không tiến vào?” Lấy khuỷu tay chống người ngồi dậy, Huyền nhìn ra hướng cửa ban công, thản nhiên nói.

Cửa bị đẩy ra, có chút gió nhẹ, làm lay động tấm màn che trắng toát. Huyền vừa nhìn thấy người đứng ở

cửa, liền lộ ra tiểu ý.

“Đại ca, đã lâu không gặp.”

Khi Phong ngây ngốc nhìn, một lúc lâu sau, hắn vẫn chưa nói nên lời.

Người kia, thật sự là Huyền sao? Dung mạo tuấn mỹ không mấy thay đổi, thậm chí còn tăng thêm một loại mị lực kỳ dị. Loại mị lực này hắn chưa bao giờ thấy xuất hiện trên người Huyền. Áo ngủ xộc xệch, cổ áo bên cao bên thấp, dưới ánh nến lập lòe, hắn thấy rõ từ cổ xuống ngực y đều có dấu hồng ngân. Y thật sự đã...

“Đại ca, mời ngồi.” Huyền khẽ nghiêng người, đôi chân thon dài của y không hiểu vô tình hay cố ý, để lộ ra khỏi chăn. Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Khi Phong, nụ cười của y bất giác tăng thêm vài phần rạng rỡ.

Đóng cửa lại, Khi Phong bước đến gần y.

“Đệ rốt cuộc đã làm cái gì vậy hả?” Hắn hỏi y, hắn thật sự không dám tin vào những thứ đang bày ra trước mắt mình.

“Như những gì huynh đã thấy.” Bộ dạng tươi cười của Huyền chợt u ám.

“Đệ..... Người vô sỉ!” Khi Phong mắng, ngữ điệu không che giấu được sự thương tâm. Vốn có rất nhiều điều muốn nói với y, nhưng hiện nay tâm tư của hắn lại vô cùng hỗn loạn.

“Không liên quan đến huynh.” Huyền vẫn mỉm cười như cũ, nhưng thủy mâu lại lạnh như băng. Nhìn bộ dáng tựa như vô cùng đau đớn của hắn làm cho y muốn buồn nôn. Nếu người vừa rồi mà hắn thấy không phải là Trác Hàn, mà chính là phụ thân của hắn, không biết hắn sẽ thành ra cái dạng gì nữa? Thật là rất muốn thưởng thức, đáng tiếc là một cơ hội biểu diễn cũng không có.

“Đại ca tôn quý của ta, huynh bỏ lại cả thê tử thiên kiều bá mị của mình, vất vả băng ngàn vượt suối trở về, không phải là chỉ để lãng mạ ta đó chứ?” Hắn sẽ không tốt lành đến mức trở về chỉ để thăm hỏi y, nên y đành hảo tâm mà nhắc nhở hắn nên trở về vấn đề chính.

“Phụ thân đâu?” Khi Phong cố gắng hết sức để có thể lấy lại bình tĩnh.

“Vẫn còn sống.”

“Người đang ở đâu? Mau đưa ta đến gặp người.” Hắn đã đến phòng của phụ thân, nhưng trong phòng không một bóng người.

Huyền chỉ cười nhạt, không đáp.

“Trả lời ta đi.” Khi Phong bước lên phía trước toan tóm lấy vai của Huyền, nhưng khi vừa chạm phải bờ vai trần mềm mại của y, hắn vội vàng buông tay ra.

Chỉ chạm nhẹ một cái, mà đã có thể biết được y nhơ bẩn rồi sao? Hắn nghĩ mình là ai chứ?

“Tuy hắn vẫn còn sống, nhưng ta sẽ không để huynh gặp hắn đâu.” Huyền đã không còn cười nữa, ánh mắt y bỗng trở nên u ám. Úc Hành Vân từ lâu đã bị y đưa vào mật thất, ngoại trừ y và Trác Hàn ra, chỉ còn một nô bộc câm điếc, chuyên lo quét dọn, một chữ cũng không biết.

“Người...” Khi Phong tức giận, nhưng rồi lại cảm thấy kinh sợ ánh mắt oán độc của Huyền.

Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Huyền, tại sao vậy?”

Tại sao? Hắn vẫn còn mặt mũi hỏi y câu này sao? Ngay lúc y cần hắn nhất, hắn đã không nói lời nào mà dứt bỏ y. Trong khi hắn đang vui tâm hồn, thì y đang phải chịu lắng trĩ, vũ nhục trong địa ngục. Mà nào có phải y si tâm vọng tưởng gì đâu chứ, chỉ là hy vọng hắn sẽ giữ y lại bên cạnh. Chỉ là hy vọng hắn có thể trở về cùng y, chỉ là hy vọng, hắn có thể nhớ đến y dù chỉ trong giây lát. Tại sao những nguyện vọng nhỏ nhoi đó của y đều không thể thực hiện được? Tất cả đều đã biến mất cùng với hắn. Kẻ làm ô uế thân xác y chính là người cha cao quý của hắn. Vậy mà bây giờ, hắn dám chê y nhơ bẩn sao?

Tại sao à? Bởi vì cha con hắn đã làm cho y thống khổ cả đời, nên y quyết không thể để cho Úc Hành Vân được chết tốt.

“Huynh hỏi ta tại vì sao ư? Bởi vì ta muốn chứng minh cho cả thiên hạ này biết, những gì Úc Khi Phong huynh có thể có được thì ta cũng có thể có.” Y nhìn hắn. Cũng cùng có tài nghệ phi phàm, cùng có tướng mạo xuất chúng, thậm chí y còn hơn hắn vài phần. Thế nhưng hắn sinh ra đã có sẵn tất cả mọi thứ trên đời, còn y chỉ có thể ngoan ngoãn mà cầu xin hắn bố thí cho chút lòng thương hại. Trong lòng y kỳ thực luôn cảm thấy tự ti và đổ kỵ, nhưng vì người đó là hắn, nên y cam tâm tình nguyện tất cả mọi bất công. Y vì vui sướng của hắn mà vui sướng, vì kiêu ngạo của hắn mà kiêu ngạo, mọi thứ đều xuất phát từ chân tâm thật ý, vậy mà hắn lại không biết trân trọng.

“Đệ hà tất phải làm như thế, vị trí thành chủ này, từ lâu ta đã có ý nhường cho đệ.”

Ngữ khí của Khi Phong vô cùng thành khẩn, khiến cho Huyền nghe qua càng cảm thấy bị vũ nhục. Y đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ta muốn gì huynh cũng

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Báo thù! Nhất định phải báo thù!

Vạn Ký Viễn nghiêng rằng, không ngừng tự nhắc nhở bản thân. Hắn bây giờ trong túi không còn một đồng, toàn bộ ngân lượng đều đã đưa cho người của “Lão Gia Tử” chỉ để đổi lấy một câu nói của họ. Một, một chết đi được, nhưng hắn nhất định phải đến nơi đó.

Nhất định phải báo thù! Nhất định phải tìm cho được người kia.....

“Phong...” Vô Ngần lo lắng nhận lấy chén trà Khi Phong đưa cho nàng. Từ khi từ Cực Lạc Thành trở về, hắn giống như một người gỗ, suốt một thời gian dài chẳng nói lời nào.

“Phong... Thiếp xin lỗi.” Vô Ngần nhẹ giọng nói, nhịn không được, thanh âm có chút nghẹn ngào. Nàng yêu hắn, luôn mong ước được cùng hắn thiên trường địa cửu. Nhưng nếu nàng biết, hắn sẽ phải thống khổ như bây giờ, thà rằng nàng tình nguyện bản thân chưa bao giờ yêu hắn.

“Đây vốn không phải là lỗi của nàng, hà tất phải xin lỗi.” Khi Phong vội vàng nói. Hắn biết trong lòng nàng đang áy náy, thế nhưng dù thời gian có quay trở lại, hắn cũng sẽ không hối hận một lần nữa sẽ chọn nàng.

“Thanh Huyền, đệ ấy thật sự...” Vô Ngần cẩn trọng hỏi. Nàng đã gặp qua thiếu niên thanh tú mỹ lệ kia, thật khó mà tin được y lại làm ra được những chuyện như thế này.

“Ta cũng không hiểu được, không biết vì sao y lại hận ta như vậy, ta nghĩ ta căn bản không hiểu chút gì về y.”

“Phong.” Vô Ngần vừa định nói cái gì đó, chợt nghe thấy có người gõ cửa.

“Thiếp đi mở cửa.”

“A!”

Nghe Vô Ngần kêu lên đầy sợ hãi, Khi Phong liền chạy đến. Vô Ngần thì không sao, nhưng trước cửa lại có một người đang ngất xỉu.

Cẩn thận kiểm tra, Khi Phong nhận ra người này, Vạn Ký Viễn. Hắn cũng không phải là đã bị trọng thương, chỉ là do nhịn đói lâu ngày cùng mệt nhọc quá độ. Khi Phong đưa hắn lên tháp, giúp hắn uống một chén thuốc bổ để hồi sức. Một lúc sau, hắn quả nhiên đã tỉnh lại. Đột nhiên, hắn đứng dậy, thoáng cái lại quỳ rạp trước mặt Khi Phong.

Khi Phong cả kinh: “Vạn công tử, sao lại...”

Vạn Ký Viễn ngẩng đầu nói: “Cầu thiếu chủ thay thuộc hạ chủ trì công đạo.” Hắn rốt cục cũng đã tìm được người cần tìm rồi.

...

“Thành chủ, Huyết Dao Môn gần đây hình như có động tĩnh bất thường, người xem có phải thế không...” Hứa Kiên cẩn thận xin chỉ thị của Thanh Huyền. Tâm tư của Vạn Nhất Hạc, hắn còn có thể đoán được tám chín phần. Nhưng với thiếu niên tuấn mỹ bất động thanh sắc trước mắt, hắn thật sự một điểm cũng không thể nào nắm bắt được.

“Môn chủ của Huyết Dao Môn trước giờ vẫn luôn quy phục Cực Lạc Thành, hiện tại thái độ hắn thế nào?” Huyền vừa chăm chú xem mật thư thám tử vừa hồi báo, vừa hỏi hắn.

“Tên nguỵ quân tử đó thấy thành chủ tuổi còn niên thiếu, tính nhân cơ hội này mà đục nước béo cò.”

Huyền nghe vậy liền ngẩng đầu lên, liếc nhìn hắn: “Hứa đường chủ, theo ý ngươi bây giờ phải tính thế nào?”

“Thuộc hạ cho rằng nên nhân cơ hội bọn chúng còn chưa kịp chuẩn bị, tiên hạ thủ vi cường.” Hứa Kiên vốn cho rằng chủ ý này át hẳn cũng chính là tâm ý của Huyền. Y cho tới giờ chưa hề nường tay trong với những kẻ dám chống lại mình.

“Hứa đường chủ, lần này ngươi đã quá lo xa rồi.” Huyền lạnh lùng nói, khiến cho Hứa Kiên cả kinh.

“Theo tình hình hiện nay, Huyết Dao Môn gây chiến với Cực Lạc Thành chẳng khác nào châu chấu đá xe. Nếu ta động thủ với chúng trước, ngược lại sẽ làm ảnh hưởng đến uy danh của Cực Lạc Thành. Không những thế, chúng còn có thể mượn cớ nói ta ý mạnh hiếp yếu để danh chính ngôn thuận mà tạo phản.”

“Nhưng chẳng lẽ thành chủ định án binh bất động sao?”

“Ta làm sao có thể mặc cho hắn khinh thường Cực Lạc Thành? Huyết Dao Môn từ trước đến nay vẫn luôn khẫu phục tâm bất phục với Cực Lạc Thành. Chẳng qua chúng chưa động thủ chỉ vì không muốn mang tiếng là kẻ ăn cháo đá bát mà thôi. Ta trước tiên sẽ làm cho người khác nghĩ bọn chúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, sau đó mới ra tay tiêu trừ chúng.”

“Thành chủ quả thật cao minh.”

Huyền lạnh lùng cười, hắn tuy là kẻ gió thổi chiều nào ngã theo chiều đó, nhưng năng lực làm việc cũng có thể tạm coi là đặc lực.

“Người biết cần phải làm sao rồi chứ, Hứa đường chủ...”

“Thuộc hạ đã rõ, thuộc hạ xin đi lo liệu.”

“Làm phiền rồi.”

“Thuộc hạ xin phép cáo lui.”

...

“Huyết Dao Môn thật sự muốn gây chiến với Cực Lạc Thành sao?” Trác Hàn hỏi. Huyền đang nằm gọn trong lòng của Trác Hàn, hai tay của hắn nhẹ nhàng ôm lấy y.

“Là do bọn chúng không biết tự lượng sức mình.” Huyền cười lạnh.

“Lại muốn giết người nữa sao?” Trác Hàn thấp giọng nói.

“Là chúng tự tìm cái chết.”

Trác Hàn không nói thêm gì nữa, chỉ buông Huyền ra, lẳng lặng bước xuống giường, mặc lại y phục.

“Người phải đi rồi sao?” Huyền nín hắt lại.

“Đã quá nửa đêm rồi.”

Huyền chợt buông tay. Trong lúc Trác Hàn đang chỉnh trang y phục, Huyền bỗng nhiên nói: “Hàn, người giận sao?”

“Người có cách làm của người, dù sao người cũng là thành chủ mà.” Trác Hàn không hề nhìn y, vừa mang hài, vừa qua loa trả lời.

“Hàn!” Huyền bỗng nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy cánh tay của Trác Hàn “Hàn, người đừng giận ta mà.”

Trác Hàn xoay người lại, gỡ tay y ra: “Trở lại giường đi, coi chừng cảm lạnh bây giờ.” Nhưng Huyền vẫn cố chấp nhìn hắn, kiên quyết không buông tay.

“Trở về giường đi, ta thật sự không có giận người mà.”

“Hàn, ta sẽ không giết người bừa bãi đâu.” Huyền đối với những gì của Trác Hàn nói, một câu cũng không nghe lọt tai. Nhưng tay y lại chuyển lên, ôm chầm lấy cổ của hắn: “Chỉ cần chúng không tổn hại đến ta, ta cũng sẽ không động đến chúng.”

Trác Hàn có chút bất đắc dĩ nhìn y: “Ta chỉ là không muốn thấy tay người lại nhuốm đầy máu tươi nữa mà thôi.”

Huyền gật đầu, nhưng bỗng nhiên nhin không được lai ho khan một tiếng, dù sao cũng đã khuya, y lại không mặc y phục thật sự là có chút lạnh.

“Nhìn người đi, lạnh lắm phải không?” Trác Hàn oán trách nói. Vừa nói vừa kéo chăn bao lấy y, ôm y vào lòng mình, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng y.

Đỡ Huyền nằm xuống, Trác Hàn kéo chăn lại cho y. Nhưng bỗng nhiên Huyền lại trở người đưa tay ôm lấy hắn: “Hàn, chờ ta ngủ rồi hãy đi.”

Trác Hàn vội đưa y vào lại trong chăn: “Ngủ đi, ta đợi người ngủ ngon rồi mới đi.” Huyền khẽ cười, nhắm mắt lại ngủ.

Lúc Huyền ngủ, dung nhan hết như một tiểu hài tử, thật khó mà tưởng tượng được y lúc này với thiếu niên tâm cơ mưu trí thường ngày cùng là một người. Trác Hàn nhìn y không khỏi tự thở dài. Bản thân hắn cũng hiểu rõ đạo lý người trong giang hồ vốn thân bất do kỷ, nhưng tận đáy lòng vẫn không thôi chán ghét cảnh giang hồ phân tranh. Nếu không phải người chết thì là ta mất mạng, chỉ cần phòng bị sơ suất sẽ bị địch nhân thừa cơ xâm lược. Cả thiên hạ đều như vậy, hắn làm sao mà tránh cho khỏi.

Có đôi lúc hắn không khỏi tự nhủ, với tính cách của Úc Khi Phong, dù có tiếp quản chức vị thành chủ cũng không thể sánh bằng Huyền. Y không cần trực tiếp động thủ, chỉ cần dụng chút mưu kế, đã đoạt được thứ mình muốn. Úc Hành Vân vốn coi Thanh Huyền là công cụ của mình, nên đã hết lòng bồi dưỡng y. Thế nhưng hắn lại vô tình mà dạy cho y tất cả tâm cơ mưu lược của bản thân. Trác Hàn vốn không muốn nhìn thấy tay y lại nhuốm đầy máu, thế nhưng làm sao tránh cho được.

...

Nửa tháng sau, người của Huyết Dao Môn đột nhiên tập kích phân đà của Cực Lạc Thành. May mà lúc đó trong phân đà không có bao nhiêu người, nên con số tử thương cũng không nhiều. Nhưng Cực Lạc Thành sao có thể tha thứ cho sự khiêu khích này, lập tức phản công. Chỉ trong một đêm, tất cả cao thủ trong Huyết Dao Môn đều bị giết sạch, những kẻ khác toàn bộ bị phế hết võ công, bắt làm nô dịch. Từ khi Úc Hành Vân bị bệnh, thanh thế của Cực Lạc Thành ngày càng xuống dốc. Thế nhưng hiện tại dưới sự lãnh đạo của Huyền, một lần nữa lập lại uy danh, khiến không một ai dám khinh thường.

“Ngụy Khả, người cả gan làm loạn, hiện tại đã tâm phục khẩu phục chưa?” Huyền khẽ cười lạnh, nhìn nam nhân đang quỳ gối trước mặt mình.

Ngụy Khả cả người toàn là máu, toàn thân đều thụ thương. Hắn trừng đôi mắt đỏ vằn tơ máu nhìn Huyền lộ vẻ không phục. Nhưng võ công đã bị phế, huyết đạo đã bị điểm, chỉ có thể quỳ rạp trên đất.

“Úc Thanh Huyền, ngươi là tên tiểu nhân bỉ ổi. Thủ hạ của ta tập kích phân đà của ngươi vốn là do người của ngươi giở trò. Không ngờ ngươi dám mượn cớ này mà đồ sát Huyết Đạo Môn của ta. Thủ đoạn dê hèn như vậy có xứng là anh hùng hay không?”

“Anh hùng? Chê cười rồi! Từ xưa đến nay binh bất yếm trá, đạo lý này lẽ nào ngươi không hiểu? Huống chi, cho dù ta chờ đến khi ngươi trừ bị đầy đủ, rồi mới động binh, thì kết quả cũng như nhau mà thôi. Ta chỉ là không muốn tốn thời gian chơi đùa với ngươi.”

“Úc Thanh Huyền, ngươi sẽ không được chết tử tế!” Ngụy Khả tức giận mắng. Hắn bị y đánh cho không kịp trở tay, còn chưa tận lực giao chiến đã thảm bại. Điều này khiến hắn vô cùng căm tức.

“Nói hay lắm, bất quá ta có chết như thế nào đi nữa ngươi có muốn nhìn cũng không thấy được.” Huyền ngạo nghễ nhìn hắn, cười chế nhạo. Lời vừa dứt, một đạo hàn quang từ tay áo xuất ra, thân hình phi thân theo sát.

Trong nháy mắt, trên cổ Ngụy Khả từ từ hiện lên một đường máu, thân thể nặng nề ngã xuống mặt đất.

Huyền rút khăn lụa trong người ra lau kiếm, nhưng trên khăn lại không lưu một chút máu nào. Một kiếm đoạt mạng, nhanh đến mức máu còn chưa kịp dính lên kiếm.

Nhận thấy có bóng người Huyền quay người lại, Trác Hàn đang đứng ở cửa nhìn y.

“Hàn.”

Trác Hàn không trả lời y, chỉ đi đến, cúi xuống kiểm tra thi thể Ngụy Khả.

“Rốt cục ngươi vẫn diệt môn Huyết Môn Đạo.”

“Là bọn chúng đã gây sự trước.” Huyền cũng không hiểu tại sao bản thân lại phải giải thích với hắn.

“Là mưu kế do ngươi sắp xếp.” Trác Hàn ngẩng đầu nhìn thẳng y: “Là ngươi cố tình khiêu khích, ép bọn họ phải động thủ trước.”

Hắn biết rồi. Vừa rồi ngoài cửa cũng không nghe thấy âm thanh của hắn, vậy hẳn đây là chuyện tốt của tên khốn Hứa Kiên. Lắm chuyện!

“Ta chỉ là không muốn mất đi quyền chủ động.”

“Chuyện này căn bản không cần động đến binh đao vẫn có thể giải quyết được.” Đây vốn chỉ là do Ngụy Khả nhất thời động dã tâm. Trên thực tế, Huyết Dao Môn không hề có khả năng giao chiến với Cực Lạc Thành, chỉ cần răn đe một chút là đã có thể dẹp yên.

“Thanh Huyền ta sao có thể dễ hấn khi dễ được.”

“Quả nhiên lại là những lời này.” Trác Hàn lạnh nhạt nói: “Để thỏa mãn lòng tự trọng của mình, người còn định giết thêm bao nhiêu người nữa?”

“Lẽ nào người muốn Cực Lạc Thành bị địch nhân xâm chiếm?”

“Người sao có thể dễ địch nhân xâm chiếm thành cho được, người chưa ngu mà phanh thây, bá đao lăng trì bọn chúng đã là vạn hạnh rồi.” Tối hôm đó, y còn dùng thái độ điềm đạm, đáng yêu mà tranh thủ tình cảm của hấn. Vậy mà vừa quay lưng đi, y lại biến thành một đại ma đầu âm lãnh giết người không gớm tay. Khi nghe tin y ra lệnh đồ sát Huyết Dao Môn, hấn còn tự gạt bản thân, cố tìm một lý do để biện minh cho y. Không ngờ y lại gạt hấn, xem hấn như món đồ chơi trên tay mình, tùy nghi đùa giỡn với hấn chính là lạc thú của y.

“Người có tư cách gì quản ta?” Huyền cả giận nói. Đáng ghét, ánh mắt lạnh lùng của Trác Hàn khiến tim y vô thức mà nhói đau.

Trác Hàn lạnh nhạt cười: “Thành chủ, thuộc hạ xin phép cáo lui.” Hấn nhìn Huyền, lui xuống mấy bước, xoay người rời đi.

Huyền nhìn theo bóng lưng Trác Hàn, trong lòng gào thét muốn giữ hấn lại nhưng chung quy lại không mở miệng được. Hứa Kiên, người đứng là đồ dẫn độn mà!

Tưởng rằng đã giấu được hấn, vốn y không hề muốn cho hấn biết. Đêm đó, nhìn thấy hấn nổi giận, trong lòng không khỏi bất an. Nói dối hấn không phải vì y cố tình đùa giỡn hấn, chỉ là không muốn mất đi cảm giác ấm áp khi nằm trong vòng tay hấn.

Đó chỉ là thói quen thôi sao? Đơn giản chỉ là một thói quen? Thói quen thì sau một thời gian cũng sẽ không còn nữa... Thật là ngu ngốc mà! Hấn tức giận chuyện gì chứ? Y lừa hấn, chính là đã cho hấn vài phần sỉ diện rồi.

“Thành chủ, người nên nghỉ ngơi sớm một chút.” A Bân vừa thay một tách trà nóng, vừa khuyên nhủ y. Mấy ngày hôm nay, Huyền phê duyệt công văn suốt đêm không ngủ, Trác Hàn cũng không có đến. Hứa Kiên dường như ý thức được bản thân do quá lắm chuyện đã gây đại họa, nên chỉ dám cẩn cẩn dực dực mà cúp đuôi lại.

“Ta biết rồi, người cứ nghỉ ngơi trước đi, không cần hầu hạ ta đâu.” Huyền thuận miệng đáp, nhưng vẫn không dừng bút. A Bân chân chờ một lát, cuối cùng cũng chịu lui xuống.

Đêm đã khuya, Huyền rất cực cũng buông bút. Mệt mỏi quá, hay là đi ngủ một chút. Y đứng lên, nhưng lại bất giác bước ra ban công. Không khí ban đêm thật thanh tĩnh nhưng cũng rất lạnh lùng. Ngẩng đầu lên chỉ thấy bóng đêm âm trầm, không trăng không sao, u ám như chính y.

Đã bao nhiêu đêm rồi hắn không đến với y? Thật không muốn nghĩ đến, nhưng càng muốn quên lại càng nhớ da diết. Không biết từ lúc nào, y đã dần dần quen với việc có hắn bên cạnh. Không phải là do bản thân tham luyến nhục dục, chỉ là vòng tay của hắn thật sự rất ấm áp.

Mơ hồ có tiếng tiêu truyền đến, nghe sao nức nở như tiếng lòng y.

Y thật sự không quan tâm đến việc hắn sẽ tức giận hay không sao? Vậy sao giờ tim y lại đau đến như vậy? Gió thổi mạnh, lạnh quá. Hắn luôn lo lắng y bị cảm lạnh, nếu có hắn ở đây, chắc chắn sẽ khoác thêm áo cho y, rồi dìu y vào phòng.

Tiếng tiêu càng như tiếng khóc.

Trời bỗng nhiên đổ mưa, rất nhỏ nhưng dai dẳng không ngừng. Không muốn trở về phòng chút nào. Nước mưa là từ trên trời rơi xuống, nên vô cùng thuần khiết. Biết rõ hắn không muốn thấy y giết người, nhưng bản thân không được phép lựa chọn. Tự như chỉ có máu tươi đỏ thắm mới có thể tẩy sạch được tự ti cùng khuất nhục trong lòng y.

Vươn tay đón lấy những giọt mưa, máu trên tay đã xóa sạch hoàn toàn chưa? Y vốn tưởng rằng đã đủ sạch sẽ rồi... Những tưởng có thể thản nhiên mà đối diện với hắn... Hắn đã từng nói qua y quá nhớ bản, bất kể có làm thế nào, cũng không thể tiêu tan... Những tưởng đã chinh phục được hắn, tưởng rằng có thể giữ hắn ở bên cạnh mãi mãi... Nhưng không cách nào thản nhiên mà đối diện với hắn.

Tiếng tiêu lẻ loi vang lên, hòa cùng tiếng mưa vô cùng thê lương.

Mấy đêm nay y đều nghe được tiếng tiêu, là hắn sao? Trước đây y chưa từng nghe nói hắn biết thổi tiêu. Không hiểu sao, khi nghe tiếng tiêu, y lại nghĩ ngay đến hắn. Trăm ngàn nỗi thống khổ ẩn chứa trong tiếng tiêu, hắn cũng đang thương tâm sao?

Huyền bỗng nhiên xoay người, phi thân ra khỏi phòng, không để kinh động bất kỳ ai. Bóng đêm u ám, không có chút ánh sáng nào, chỉ có tiếng tiêu dẫn đường cho y...

...

Tiêu khúc đã dứt. Trác Hán đứng trên hành lang quanh co, ngẩng đầu nhìn trời. Đêm đen, mưa nhẹ, cũng giống như một đêm của nhiều năm về trước.

Ngón tay hắn khẽ vuốt dọc thân tiêu, ở cuối cây tiêu có khắc một chữ. Không cần nhìn, cái tên kia từ lâu đã khắc sâu vào tâm can của hắn. Dường như cõi lòng không ngừng quặn đau.

Đã nhiều năm như vậy, vẫn tưởng bản thân đã đoạn tuyệt được ký ức đó. Không ngờ đêm nay nó lại từ từ trở về, rõ ràng hơn bao giờ hết.

Y cũng như nàng, đều là kẻ lãnh huyết vô tình, không có trái tim.

Nhẹ nhàng hút một hơi... Trác Hàn... Tuyệt đối không được lặp lại quá khứ... Không được lặp lại quá khứ...

Quả nhiên là hắn, tiêu vẫn còn trên tay. Vì sao hắn lại thở dài như vậy.

Đã khuya rồi, là ai vừa đến? Trác Hàn quay người lại nhìn, cách một màn mưa phùn thê lương, nhưng hắn vẫn cảm nhận được có một ánh mắt đang dõi theo mình.

Muốn gọi hắn, nhưng không hiểu sao không thể nói nên lời. Bản thân cũng không hiểu tại sao lại đến đây? Chỉ là hồn y giống như bị tiếng tiêu thôi miên, thân bất do kỷ. Nay tiếng tiêu đã dứt, tựa như mất đi người dẫn đường, y thật không biết làm sao cho phải.

Trong phòng phía sau chợt có ánh sáng, hiện tại hắn đã có thể nhìn rõ được y, một thân bạch y thoát nhìn không khác gì một u hồn, toàn thân sùng sục.

“Thành chủ đêm khuya giá đáo, thứ lỗi thuộc hạ đã không đón tiếp từ xa.” Trác Hàn bỗng lên tiếng.

Lạnh quá, thân thể Huyền khẽ run rẩy.

“Chẳng hay thành chủ có gì phân phó?”

“Không có gì...” Thanh âm dường như không được rõ ràng.

“Vậy thứ lỗi thuộc hạ không thể tiếp chuyện.” Trác Hàn xoay người định đi vào phòng.

“Hàn!” Huyền bỗng nhiên phi thân đến, vươn tay ôm chặt lấy Trác Hàn, ngón tay y nắm chặt lấy áo của hắn.

Trác Hàn dừng một chút, chậm rãi lấy tay mình đặt lên tay của Huyền. Lúc này, hắn mới để ý là tay y thật lạnh.

Dùng sức kéo đôi tay của y xuống. Trác Hàn xoay người lại, Huyền ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn sợ hãi.

“Dầm mưa suốt đêm, ngươi không sợ sẽ bị sốt nữa sao?”

Ánh mắt của Huyền chợt lóe lên một tia hy vọng, vậy là hắn vẫn còn quan tâm mình.

“Đừng nói với ta là ngươi nghĩ chỉ cần dùng chút khổ nhục kế này là có thể gạt ta mềm lòng đó chứ?” Trác Hàn thần nhiên nói, thần tình vô cùng lãnh đạm.

Thân thể Huyền trong nháy mắt như đông cứng lại. Trác Hàn liếc nhìn y thêm một cái rồi xoay người bước vào phòng.

Nhìn cánh cửa trước mắt khép lại, Huyền chợt cảm thấy buồn cười. Đúng là tự rước nhục vào thân mà, thật đáng đời. Dựa vào cái gì mà cho rằng hắn có thể tha thứ cho ngươi? Dựa vào cái gì mà cho rằng hắn còn quan tâm đến ngươi? Dựa vào cái gì mà cho rằng hắn sẽ cùng ngươi tịch mịch? Vì sao còn muốn tới đây? Thật sự hắn đã coi thường ngươi rồi? Trở về, còn không mau cút trở về? Chẳng lẽ ngươi tiện đến như vậy sao? Không thể không có hắn sao? Mau cút về! Mau cút về!

Huyền từng bước một lui về phía sau, cước bộ lảo đảo. Gió đã lên, lạnh quá... Một cơn ho khan dữ dội kéo đến. Y che chặt miệng lại, tay xiết lấy thắt lưng, kịch liệt ngăn lại, toàn thân không còn chút sức lực, tựa lên hành lang. Mau ngừng lại, còn chưa đủ mất mặt sao? Nhưng vô ích, tâm phế dường như bị hạ đến mức văng ra khỏi lồng ngực, y không còn có thể kiềm chế lại như trước được...

Tim hắn bị tiếng ho khan không ngừng làm cho xao động. Vốn tinh thông y thuật, hắn đương nhiên nghe ra tiếng ho này quyết không phải là giả tạo. Lại muốn vì y mà động lòng sao? Để rồi sau đó lại bị y lừa dối, lợi dụng? Nhưng ho dữ dội như vậy... Tay y lại lạnh thế kia...

Rốt cục cũng chịu ngừng rồi sao, phải nhanh nhanh trở về thôi. Vai bỗng nhiên có người đỡ lấy, quay lại nhìn, là hắn.

“Huyền...” Trác Hàn lẩm bẩm.

“Ta không sao.” Huyền tránh khỏi hắn, quay đầu bỏ đi.

Mấy ngày không gặp, sao y lại gầy yếu đến như vậy. Trác Hàn đưa tay kéo y xoay người lại: “Theo ta vào nhà.”

“Ta không sao.” Huyền vẫn như lúc này, giẫy khỏi tay hắn.

“Huyền!” Trác Hàn ra sức kéo y: “Theo ta vào nhà.”

“Ta không sao!” Huyền hét lên, toàn thân đã không còn chút sức để chống cự lại hắn.

“Huyền!” Trác Hàn bỗng nhiên ra sức kéo mạnh một cái, làm Huyền mất thăng bằng, ngã gọn vào trong lòng: “Theo ta vào nhà đi, ngươi đã lạnh như băng thế này, không khéo sẽ lại sinh bệnh.”

“Sẽ không như vậy, ta sẽ không sốt cao không hạ nữa đâu...” Huyền giãy giụa, nhưng lại bị thiết thủ của Trác Hàn ghì chặt lại. “Người buông ra!”

“Huyền...” Làm sao hắn có thể buông tay được cơ chứ, thân thể trong lòng vô cùng lạnh giá.

“Người mềm lòng rồi sao?” Huyền bỗng nhiên tươi cười.

Y lại đùa giỡn với hắn? Trác Hàn buông tay ra.

“Là do bản thân người nhẹ dạ cả tin, không liên quan đến ta.” Huyền vẫn đang cười nhưng sao nụ cười đó so với khóc còn khó coi hơn.

“Huyền, đến đây.” Trác Hàn một lần nữa kéo y vào lòng mình, không nói thêm lời nào, bế y thẳng vào trong phòng. Làm sao hắn có thể không mềm lòng được cơ chứ. Mặc kệ là y đang đóng kịch, hay đây là thật, chỉ cần nhìn bộ dáng này của y đủ khiến hắn đau lòng muốn chết.

Xoa mái tóc sũng nước của y ra, tỉ mỉ giúp y lau khô. Lấy ra một bộ y phục sạch sẽ, rồi tự tay thay cho y. Sau đó bế y ngồi lên giường, lấy chăn bao quanh người y, đem chung trà vừa rót đặt vào trong tay y. Huyền không hề phản kháng, mặc cho hắn sắp xếp, chỉ là không muốn suy nghĩ nữa.

“Huyền, uống trà đi.” Trác Hàn ngồi bên cạnh nhắc nhở. Huyền nghe theo lời nhưng y uống rất nhanh, tựa như không cảm thấy nóng.

“Huyền!” Trác Hàn vội giật lấy chung trà trên tay Huyền xuống.

Đưa tay nâng mặt y lên, để mắt y nhìn vào mắt hắn. Đáy mắt đen kịt, không có lấy một điểm tinh quang.

“Huyền... Xin lỗi.”

“Là do bản thân người nhẹ dạ cả tin, không liên quan đến ta.” Huyền bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Tim Trác Hàn chợt run lên. Giờ nghĩ lại tất cả mọi chuyện, y hết lần này đến lần khác gạt hắn, lại một lần nữa tự mắng bản thân quá nhẹ dạ. Nhưng không phải chính hắn cũng hết lần này đến lần khác làm tổn thương y, rồi lại xin lỗi y sao? Hắn vốn không có tư cách trách cứ y!

Nhẹ nhàng ôm lấy y vào lòng, đem thân thể ấm áp của mình bao bọc lấy thân thể băng lãnh kia. Ôn nhu hôn lên bàn tay lạnh lẽo của y. Huyền có chút ngạc nhiên, nhưng chung quy không vẫn không cự tuyệt, chỉ là y tránh không nhìn vào mắt của Trác Hàn.

Đây chính là vòng tay ấp áp quen thuộc mà hắn luôn dành cho y. Hôm nay, lại mang theo chút thương tiếc.

Vì sao? Vì sao y cứ luôn phải chịu nhục nhã ê chề trước rồi mới có được sự ôn nhu chiều chuộng?

Một lúc sau, Trác Hàn buông y ra, nhẹ nhàng hôn lên trán: “Khuya rồi, ngủ đi, ta ngủ cùng ngươi.”

“Hàn...” Huyền ngẩng đầu kêu to một tiếng. Muốn hỏi hấn, nhưng lại không sao mở miệng được, đôi tay bất giác nắm chặt lấy vạt áo của hấn.

“Ngủ đi.” Trác Hàn lại hôn y thêm một cái, rồi đỡ y nằm xuống giường.

Do quá mệt mỏi, đôi mắt của Huyền dần dần khép lại. Dáng vẻ y khi ngủ, hoàn toàn không hề có chút phòng bị, trong lòng Trác Hàn không khỏi thở dài. Nhìn y lúc này, bao nhiêu lời tự nhắc nhở bản thân đã không còn tác dụng nữa rồi. Y đã cố tình, vô ý để lộ ra vẻ yếu đuối, khiến hấn thân bất do kỷ mà ra sức bảo vệ, che chở cho y. Hay là vì lần đầu tiên khi hấn chữa thương cho y, đã bị ánh mắt vô hồn, sợ hãi của y cuốn hút. Nhưng có thật là số phận đã định sẵn cả đời nay hấn sẽ không thể rời ra ánh mắt đó không?

Môi Huyền khẽ giật, y đang lăm bắm gì đó, nhưng không cách nào nghe rõ được.

Bốn bề tối đen như mực, nền cũng không có. Sao Hàn lại không có ở đây? Hấn đã nói sẽ ngủ cùng y mà, không lẽ đã đi rồi sao? Ai đang đứng đó, là hấn sao? Có một bàn tay đang sờ loạn trên người y, trên mặt y, thô ráp quá! Đây không phải là tay của Hàn! Là... hấn... nỗi sợ hãi chôn kín trong đáy lòng nháy mắt lại bùng lên, ruột gan như co quắp lại...

Sẽ không phải là hấn... Không thể nào là hấn... Hàn... Ngươi đâu rồi? Muốn kêu to tên người ấy để cầu cứu, nhưng sao không thể kêu thành tiếng? Người kia bắt đầu đề lên y, nặng quá, sắp không thở nổi rồi... Bàn tay kia bắt đầu lấn mò vào vạt áo... Nóng quá! Phóng mất thôi!... Không nên!...

Bỗng nhiên vụt sáng, trước mắt y... Gương mặt một bên không ngừng co rút, con mắt vẫn máu trợn trừng nhìn y, nước dãi trong miệng liên tục chảy ra... Đột nhiên, hấn há mồm, lộ ra hàm răng bén nhọn của dã thú, cắn mạnh vào cổ y. Đau quá, đau đến tê tâm liệt phế... Thân thể đang bị xé ra thành trăm mảnh, huyết nhục bắt phân...

“Huyền! Huyền! Tỉnh, tỉnh!” Trác Hàn vỗ nhẹ lên mặt Huyền. Y đang mơ thấy cái gì? Sao lại sợ hãi đến vậy, toàn thân còn không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Huyền đột nhiên mở mắt ra. “Đừng mà!” Y hét to, đẩy Trác Hàn tránh ra. Vừa tỉnh, bóng ma trong mộng vẫn còn ám ảnh, làm cho y chưa nhận thức được người trước mặt là ai, chỉ thuận theo bản năng muốn chạy trốn mà thôi.

“Huyền!” Trác Hàn nắm chặt tay y: “Huyền! Tỉnh lại!”

“Đừng mà!” Y bật khóc, giấc mơ thật khủng khiếp không gì sánh được.

Trác Hàn vươn tay đem y dựa vào trong lòng, ra sức ôm trọn thân thể đang run rẩy của y: “Huyền, là ta đây, đừng sợ. Huyền, đừng sợ...”

Đôi cánh tay kia không ngừng truyền đến sự ấm áp, cùng tiếng gọi ôn nhu bên tai, làm Huyền dần dần thanh tỉnh. Y chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Trác Hàn. Là hắn, thật sự là hắn, gương mặt tuấn mỹ cùng ánh mắt lo lắng đó, quả nhiên là hắn.

“Huyền, không có gì rồi, đừng sợ mà.” Trác Hàn đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên người Huyền.

Mềm mại, ấm áp như thế này mới đúng là tay của hắn. Huyền lại một lần nữa vùi đầu vào ngực Trác Hàn.

“Huyền, lúc này đã nằm mơ thấy gì vậy?” Kỳ thực không cần hỏi, cũng đoán được bảy tám phần, chỉ có người kia mới có thể khiến cho y sợ hãi đến mức này.

“Ta mơ thấy người không có ở đây... Chỉ có hắn... Hắn nhào lên người ta...” Tay của Huyền vô thức xiết chặt lấy Trác Hàn.

“Huyền, sẽ không như vậy đâu. Hắn đã không còn khả năng tổn thương đến người.” Tay của Trác Hàn đặt lên ngực của Huyền, ôn nhu trấn an y.

Là mộng sao? Đã biết là mộng, nhưng sao sự sợ hãi này không những không tiêu biến, mà y càng lúc càng khủng hoảng. Nhưng chỉ cần hắn ôm chặt lấy y như lúc này, chỉ có nằm trong vòng tay của hắn, chỉ có sự ấm áp của hắn, mới có thể làm cho y bình tĩnh được một chút. Y thật sự không muốn rời khỏi hắn, cho dù có bị hắn khinh thường hay phỉ nhổ, y cũng không muốn rời xa.

“Hàn! Xin người đừng bỏ rơi ta... Đừng bỏ rơi ta...” Huyền ngẩng đầu, thấp giọng cầu xin hắn.

Hắn có đồng ý ở lại bên cạnh y không? Có đồng ý làm bạn với y suốt đời không? Hay hắn sẽ lại bỏ rơi y? Hay y sẽ phải vạn kiếp bất phục.

“Hàn...” Sự do dự của hắn làm y lo sợ.

“Ta sẽ không bỏ rơi người đâu.” Nói ra được những lời này, trong lòng hắn đã không còn lo lắng nữa. Hắn đã quyết định sẽ vì thiếu niên trước mắt này mà chấp nhận trầm luân.

“Thật sao?” Y có chút khó tin.

“Thật. Ta đáp ứng sẽ không rời xa người nữa.”

“Hàn...” Hai tay của Huyền ôm chặt lấy Trác Hàn. Hắn đã đồng ý rồi, vậy y sẽ không cho phép hắn đổi ý.

“Huyền, đừng sợ nữa...”

Hai tháng sau, Nguyên Hải Bang bang chủ Hải Giam đột nhiên bạo bệnh lìa đời. Tân ban chủ mới nhậm chức là Hoa Chính không bao lâu sau đã quy thuận Cực Lạc Thành, Nguyên Hải Bang từ nay sẽ trở thành chư hầu của Cực Lạc Thành. Nội vụ của Nguyên Hải Bang ra sao, người ngoài không ai biết được. Nhưng nghe nói Hải Giam chính là huynh đệ của Huyết Dao Môn môn chủ Ngụy Khả, người khác còn nói Hoa Chính vốn là tình nhân hàng đêm tăng tị với Tam Di Thá. Bị Hải Giam nghi ngờ nên đã không còn tín nhiệm hẳn nữa. Thế nhưng tất cả chỉ là tin đồn, không ai biết đích xác sự thật như thế nào.

Tại đại sảnh của Cực Lạc Thành, Huyền đang ngồi trên xem công văn, Hoa Chính quỳ phía dưới, vẻ mặt nịnh nọt.

Huyền lãnh đạm cười, vẻ mặt bình tĩnh, thật không nhìn ra được y đang nghĩ cái gì.

Bên ngoài hành lang, Trác Hàn đứng ở phía xa xa nhìn y, sau đó lại xoay người bước đi...

7. Kawalu - Chương 7

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Cầm chiếc khăn trắng, nhúng vào thau nước ấm, rồi nhẹ nhàng xoa bóp cho cái thân thể trắng bệch, khô quắp đang nằm trên giường.

“Mấy ngày trước, bang chủ Thủy Long Bang, Long Sĩ Thủ đã quy phục Cực Lạc Thành, hiện tại thủy lộ đã không còn gì cản trở nữa rồi.”

Lau người xong, y tỉ mỉ giúp hần thay một bộ y phục sạch sẽ.

“Nói cho người những chuyện này, người cũng rất vui đúng không? Cực Lạc Thành trong tay ta cũng không đến mức suy vong.”

Cẩn thận di chuyển thân thể hần để hần phần nào được thoải mái, sau đó vươn tay kéo chăn lên đắp lại cho hần.

“Tuy ngươi là người gây dựng cơ nghiệp này, nhưng người phát dương quang đại nó lại chính là ta. Những gì ngươi đã dạy ta, ta đều nhớ rất kỹ và dùng rất tốt.”

Ngồi ở trên giường, y chợt để ý thấy trên mái tóc của hắn đã điểm vài sợi bạc.

“Ta biết người hy vọng có thể gặp được nhi tử, cũng đã bốn năm rồi ta không gặp lại hắn. Bất quá ta đáp ứng người, sẽ giúp cho người gặp lại hắn. Một ngày nữa ta sẽ trở lại thăm người, người nghỉ ngơi đi, nghĩa phụ.”

Trên hành lang quanh co, có tiếng tiêu vừa dứt, Trác Hàn quay đầu lại nhìn Huyền.

“Trò chuyện với hắn xong rồi sao?”

“Àn.” Huyền gật đầu, xoay người Trác Hàn lại, khẽ cười: “Người đợi ta có lâu không?”

“Những gì người nói, hắn thật sự hiểu được sao?”

“Thần trí của hắn vẫn còn minh mẫn, những gì hắn đang gánh chịu chẳng qua là trả giá cho những tội nghiệt mà mình đã gây ra, hơn nữa ta nghĩ hắn còn đang đợi con mình trở về.”

Trác Hàn trầm mặc một lúc lâu. Huyền, người cũng đang đợi kẻ đó trở về đúng không?

“Đến phòng ta đi.” Huyền bỗng nhiên áp sát vào người Trác Hàn, sóng mắt lưu chuyển, đôi môi ẩm ướt, khiêu gợi...

...

“Hàn, Hàn...” Những tiếng rên rỉ đứt quãng không ngừng, mi mắt khép hờ, nhưng quang chớp động.

Trác Hàn hôn y, vuốt ve y, giữ lấy y, điên cuồng... Lý trí dường như đã bị dục vọng thiêu đốt... Bên tai chỉ còn nghe được tiếng rên của Huyền, rất nhẹ, nhưng lại liên tục tạo áp lực cho hắn, giống như chính con người của Huyền.

Khoái lạc cực điểm, Huyền nhắm mắt lại, liên tục thở dốc, đôi môi hé mở, vẫn mị nhân như cũ. Trác Hàn nhìn y, nhận không được, lại một lần nữa cúi đầu xuống hôn y, một nụ hôn thật dài và ôn nhu.

“Người muốn giết ta sao?” Thật vất vả lắm mới dừng lại được, Huyền cười hỏi.

“Nếu như có thể, ta cũng rất muốn thử làm như vậy.”

“Nếu như có thể, ta cũng sẽ vui vẻ mà bị người giết như thế này, chỉ là ta đang nghĩ nên chết cách nào là nhanh nhất đây.”

“Vậy thử một lần đi.” Trác Hàn vội cúi đầu xuống. Huyền cất tiếng cười, y muốn chạy trốn lại bị Trác Hàn ôm chặt lấy, đôi môi anh đào một lần nữa lại bị hắn chiếm hữu...

“Hàn, đừng bỏ rơi ta...” Tựa vào lồng ngực ấm áp của Trác Hàn, Huyền bỗng nhiên nói.

“Sao tự nhiên lại nói như vậy? Ta đã đáp ứng sẽ không bỏ rơi ngươi rồi mà.”

“Chỉ là muốn ngươi một lần nữa đáp ứng ta thôi.”

“Ngốc tử.”

Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đã bốn năm rồi, y đã năn nỉ không biết bao nhiêu lần, hắn cũng đã đáp ứng đủ bấy nhiêu lần. Thế nhưng mỗi lần như vậy, trong lòng Huyền vẫn không ngừng lo sợ, sợ hắn sẽ đột ngột không đồng ý. Bốn năm qua, y không ngừng khuếch trương thế lực của Cực Lạc Thành, nhưng hắn cũng không hề quan tâm. Đối với những sự vụ rối rắm mà y phải xử lý, hắn cũng không bao giờ hỏi đến. Trong lòng hai người đều hiểu rõ, mối quan hệ của mình có thể kéo dài đến bây giờ đều là do cả hai đã cẩn cẩn dục dục né tránh những vấn đề nhạy cảm đó. Thân thể đã giao hợp không biết bao nhiêu lần, nhưng tâm trí chưa bao giờ thật sự hòa hợp cùng nhau.

Hàn, ngươi biết không? Ta vẫn sợ hãi như xưa...

...

“Thiếu chủ, theo thám báo thì Long Sĩ Thủ thần phục Cực Lạc Thành còn có ẩn tình khác, hơn nữa hình như hắn làm vậy chỉ là vì đại sự tương lai.”

“Ta ngủ đông đã bốn năm rồi, cũng đã đến lúc nên hành động.”

“Thiếu chủ anh minh.”

“Chuyện này đừng để người thứ ba biết được.”

“Vâng.”

...

“Thành chủ, hôm qua phân đà của chúng ta đã bị tập kích.” Hứa Kiên cẩn cẩn dục dục báo.

“Là kẻ nào?”

“Dạ...” Hứa Kiên len lén ngẩng đầu liếc nhìn Huyền: “Là Thủy Long Bang...”

“To gan lớn mật!” Ánh mắt Huyền đăm đăm sát khí.

“Thành chủ, người xem có nên giáo huấn cho tên Long Sĩ Thủ kia một bài học không ạ?”

Huyền không trả lời hẳn. Y đứng lên, thông thả bước hai bước.

“Trước tiên đừng nên manh động.”

“Thành chủ, lẽ nào lại dung túng mặc cho Long Sĩ Thủ làm xằng làm bậy?”

“Đương nhiên là không phải, ta chỉ muốn tĩnh quan kỳ biến mà thôi.” Huyền nhìn Hứa Kiên một lúc: “Ta biết Long Sĩ Thủ tuy thân phục Cực Lạc Thành nhưng trong lòng vốn không phục, bất quá trước nay hắn chỉ mang dã tâm ngư ông đắc lợi. Lần này lại dám cả gan công khai khiêu chiến, rõ ràng là phía sau có kẻ chống lưng. Ta muốn biết kẻ giấu mặt đó là ai.”

“Thuộc hạ đã rõ, thuộc hạ lập tức phái trinh thám đi thăm dò.”

“Cũng không cần quá sốt ruột, ta xem chừng kẻ đó không bao lâu nữa cũng sẽ lộ diện.” Huyền lạnh lùng cười: “Không còn việc gì nữa, người lui xuống đi.”

Hứa Kiên đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Huyền. Thông thả bước đến cửa sổ, bên ngoài mặc dù hơi lạnh, nhưng khí trời thật sự rất tốt. Mối Huyền khẽ nở một nụ cười yếu ớt.

Nếu ta đoán không sai, nhất định là người đó, mong là ta sẽ không phải thất vọng...

...

“Lần này Long bang chủ chính là người đầu tiên đứng lên chống đối lại Úc Thanh Huyền, không hổ là một đại trượng phu bất khuất phi phạm.” Vạn Ký Viễn vẻ mặt kính phục.

“Không dám, không dám...” Long Sĩ Thủ da mặt ửng đỏ, vội vàng khiêm tốn nói: “Tất cả đều là nhờ thiếu chủ vì bản bang làm chủ mà.”

“Long bang chủ đã quá khách khí rồi.” Úc Khi Phong nói: “Kỳ thực bản môn nội loạn, làm phiền hà không ít võ lâm đồng đạo, toàn bộ đều do Khi Phong vô năng mà ra.”

“Thiếu chủ đừng khiêm tốn quá, Úc Thanh Huyền chỉ nhờ vào tài âm hiểm giả dối, lùa trên gạt dưới mà đoạt quyền, còn thiếu chủ anh tài ngút trời, thu phục lại Cực Lạc Thành chỉ là chuyện nay mai.”

“Thu phục Cực Lạc Thành, chỉ dựa vào một mình Khi Phong thực không thể, kính thỉnh Long bang chủ giúp đỡ nhiều.” Úc Khi Phong thành khẩn nói.

“Chữ ‘Thỉnh’ này sao ta dám nhận, thiếu chủ nếu lấy lại vị trí cũ, Thủy Long bang đương nhiên sẽ không còn bị chèn ép nữa. Chính vì lợi ích của Thủy Long Bang, ta nhất định toàn lực tương trợ. Huống chi giữ gìn võ lâm chính nghĩa vốn là trách nhiệm của người trong giang hồ.”

“Khi Phong tại đây xin tạ ơn Long bang chủ.” Úc Khi Phong cung kính hành lễ, Long Sĩ Thủ vội vàng đáp lễ.

“Thiếu thành chủ sau này có gì phân phó chỉ cần lên tiếng, tại hạ dù chết không chối từ. Tại hạ xin kiếu từ trước, thiếu thành chủ xin dừng bước.”

“Long bang chủ đi thông thả, thứ lỗi Khi Phong không tiễn.”

“Thiếu chủ, Thủy Long bang lần này tạo phản, tại sao Úc Thanh Huyền lại không hề có động tĩnh gì. Chẳng lẽ y đang mưu tính gì?”

“Y chính là đang tính quan kỳ biến, chí sợ hiện tại y đã đoán ra được người đứng sau lưng Long Sĩ Thủ chính là chúng ta.” Khi Phong có chút ngoài ý muốn.

“Lần này nếu không nhờ chúng ta, chỉ sợ Long Sĩ Thủ dù có đợi thêm mười năm nữa cũng không dám động binh.” Vạn Kỳ Viễn ngữ điệu trào phúng.

“Lần này đã cho hắn một cơ hội trở mình, quả thật đã giúp hắn tiến một bước dài hơn cả dự định.”

“Mọi người đều vì lợi ích của chính mình, lợi ích nhất trí chính là hảo bằng hữu.”

“Vâng.”

“Thế lực của Thanh Huyền ở Cực Lạc Thành vô cùng vững mạnh, muốn đảo chính y cần phải cẩn trọng hành sự.”

“Thuộc hạ đã rõ, chúng ta đã luận kế hết bốn năm rồi, lần này nhất định không được phép thất bại.”

“Bốn năm qua cũng nhờ người bỏ ra không ít công sức bôn tẩu khắp nơi, chúng ta mới có được thành tựu như ngày hôm nay.”

“Cũng nhờ sự lãnh đạo của thiếu chủ, nên những nhân tài bị Úc Thanh Huyền truy sát hãm hại đã cùng nhau hội tụ đứng lên. Thù giết cha này cũng xin thiếu chủ thay thuộc hạ làm chủ.” Ánh mắt của Vạn Ký Viễn ngập tràn lửa hận.

“Ta hiểu rồi.”

“Thuộc hạ còn vài việc cần an bài, thuộc hạ xin phép cáo lui.”

“Làm phiền người rồi.”

Nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của Vạn Ký Viễn, trong lòng Khi Phong chợt buồn vô cớ. Đã bốn năm rồi, cục diện đã đến bước này, nhất định không được lùi bước.

Thế nhưng... Huyền, ta không muốn giết người...

Có người đang đứng ở cửa, là Vô Ngần.

“Có chuyện gì vậy?” Khi Phong nhìn nàng mỉm cười.

“Thiếp có pha trà cho chàng, uống trà đi.” Vô Ngần đi tới trước mặt hắn, bưng theo một chung trà nghi ngút khói. Khi Phong nhấp một ngụm trà, rồi lại đặt chung trà lên bàn, chợt vươn tay ôm lấy Vô Ngần vào lòng.

“Phong.” Vô Ngần bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Chàng thật sự muốn đoạt lại Cục Lạc Thành sao?” Bốn năm qua, hắn đã vì kế hoạch này mà vất vả, hắn đã không còn là Úc Khi Phong cùng nàng nhàn vãn đã hạc nữa rồi.

“Ta không ham muốn gì chức vị thành chủ đó, nhưng Thanh Huyền càng lúc càng quá đáng. Hơn nữa ta không thể không màng đến sống chết của phụ thân.”

“Sẽ có rất nhiều người phải chết đúng không?”

“Huyền đã thay đổi rồi, động binh đao đã là biện pháp không thể tránh khỏi. Huống chi y đã gây nhiều nợ máu như vậy, đâu thể chỉ cần một tiếng xin lỗi là xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra.” Hắn vẫn còn nhớ kỹ hận ý trong đôi mắt của Vạn Ký Viễn.

“Chàng đừng quá thương tâm mà.” Một lúc sau, Vô Ngần ôn nhu nói.

Khi Phong gật đầu, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng một cái. Vô Ngần nở nụ cười, an bình vùi đầu vào lòng hắn.

Vẫn là cái ôm quyến luyến không rời, vẫn là người mà nàng yêu. Nhưng không hiểu vì sao lại cảm thấy có gì đó thiếu thiếu?

“Thành chủ, đã tra ra được người đứng phía sau Long Sĩ Thủ.” Hứa Kiên cấp tốc báo lại.

“Nói đi.” Huyền thản nhiên nói.

“Là...” Hứa Kiên bỗng nhiên lại do dự.

“Là Úc Khi Phong.” Huyền khẽ cười, nói.

Hứa Kiên cả kinh, chẳng lẽ chuyện này y cũng đã tiên liệu trước sao?

“Ăn dật đã bốn năm, cuối cùng hắn cũng chịu lộ diện.” Huyền cũng không thêm để ý đến hắn.

“Thành chủ minh giám. Chẳng hay thành chủ dự định sẽ hành động như thế nào?”

“Thủy Long Bang vốn không được cái gì, chuyện hắn muốn làm sẽ không đơn giản như vậy, trước tiên hãy án binh bất động, nhưng tiếp tục tỉ mỉ điều tra.”

“Vâng, thuộc hạ đã rõ, thuộc hạ cáo lui.”

Đại ca, ta đợi ngươi đã bốn năm rồi, rốt cục ngươi cũng không làm ta thất vọng. Huyền chợt cười thành tiếng...

...

Đang muốn đi, chợt nghe thấy tiếng cười đắc thắng, Trác Hàn bỗng dừng bước.

“Hàn, ngươi đến rồi.” Huyền bỗng nhiên quay ra cửa kêu hắn.

Còn muốn chạy sao. Đừng hòng.

“Đã trễ rồi, sao ngươi còn chưa chịu nghỉ ngơi?” Trác Hàn đi vào, ánh mắt mang theo tiếu ý.

“Ta đang nghĩ phải đi tìm ngươi, không ngờ ngươi lại đến trước.” Huyền cũng mỉm cười, bước đến gần hắn.

Không có truy vấn, thì cũng sẽ không có giải thích. Trong lòng tự hiểu rõ, những việc vừa rồi coi như chưa bao giờ xảy ra.

Huyền nhẹ nhàng hôn Trác Hàn, đầu lưỡi linh xảo mời gọi hắn. Trác Hàn ôm lấy y, đoạt lại thế chủ động...

Tâm ý không thể tương thông, vì muốn tự bảo vệ mà lý trí đã tự tạo nên một thành trì kiên cố. Nhưng thân thể vẫn có thể cùng nhau giao hòa, cứ như vậy không có gì thay đổi... Chỉ ít, chỉ cần là hắn...

Sau khi điên cuồng hoan ái, y nằm gọn trong vòng tay của hắn. Lúc này thân nhiệt của hắn đã làm y bình tĩnh trở lại.

“Hàn, ngươi có ghét ta không?” Chẳng hiểu vì sao đột nhiên lại hỏi hắn như vậy.

“Đương nhiên là không.” Trác Hàn cúi đầu nhìn Huyền: “Tại sao tự nhiên lại hỏi ta như vậy?”

Huyền không trả lời, vẫn như cũ hỏi: “Sau này ngươi cũng sẽ không ghét ta chứ?”

“Sẽ không.”

“Nếu như ta giết rất nhiều, rất nhiều người cũng sẽ không chứ?”

Trác Hàn chợt lặng người. Trong khoảng thời gian vừa qua, khi cần giết vài người, Huyền cũng không hề do dự, chỉ là y chưa bao giờ nhào vào lòng hắn trong bộ dạng máu me đầm đìa mà thôi. Hắn biết tất cả, chẳng qua chỉ là không muốn tìm hiểu. Hắn và y khi ở cùng nhau, luôn chỉ là bầu không khí an bình giả tạo.

“Ta biết ngươi vẫn sẽ tha thứ cho ta.” Huyền đột nhiên cười nói.

Trác Hàn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng chống tay ngồi dậy. Huyền vươn tay ra, ngón tay hai người lại đan vào nhau...

Một lát sau, Huyền chợt buồn bã nói: “Tha thứ một lần, tha thứ hai lần, tha thứ lâu ngày thì sẽ bắt đầu chán ghét.”

Trác Hàn muốn nói cái gì đó, nhưng Huyền lại nhẹ nhàng nhích khỏi người hắn, xoay người nằm kế bên hắn.

“Buồn ngủ quá.” Huyền cười cười, đôi mắt bắt đầu khép lại.

Trác Hàn đưa tay kéo lại chăn cho y. Nhìn thần sắc bình tĩnh của Huyền, tựa như chưa hề có cuộc đối

thoại này.

Vẫn biết hắn sẽ không bỏ rơi mình, nhưng bản thân chưa bao giờ dám tin vào điều đó. Biết rõ những khuất nhục của y, đau đớn của y, biết rõ y vô cùng cô đơn, cũng muốn tận lực làm cho y thoải mái, nhưng trong tim không sao vứt bỏ được quá khứ.

Cảm giác hắn đã nằm xuống bên cạnh y. Từ sau cái đêm mưa gió đó, hắn đã không còn đợi y ngủ rồi sẽ đi nữa. Hừng đông vừa lên, khi y tỉnh giấc thấy hắn vẫn nằm bên cạnh mình. Có lúc trong ác mộng giật mình tỉnh dậy, có thể được hắn ôm vào lòng chính là điều thoải mái và may mắn nhất. Hắn vẫn còn tiếc thương y... Nếu đã vậy, sao y vẫn còn muốn cái gì đó tiến xa hơn?

Theo bước Thủy Long bang, một số môn phái từng quy thuận Cực Lạc Thành cũng bắt đầu quay mũi giáo, nhưng phần lớn vẫn dùng thái độ im lặng để quan sát tình hình. Dù sao thanh thế của Cực Lạc Thành cùng với thủ đoạn của Úc Thanh Huyền thật không thể xem thường.

Huyền lặng lẽ xem xét công văn, Hứa Kiên bất an đứng một bên quan sát thái độ của y. Nếu như Huyền nổi cơn thịnh nộ thì hắn còn biết cách ứng phó. Đằng này bộ dạng bình tĩnh của y làm cho hắn vô cùng lo sợ.

“Đã có bốn bang phái ly khai?”

“Dạ. Bởi vì có thiếu... Úc Khi Phong đích thân lên tiếng chiêu mộ, nên có rất nhiều người theo hưởng ứng.” Suýt nữa đã lỡ lời, Hứa Kiên toàn thân vã mồ hôi lạnh.

“Úc Khi Phong...” Thần sắc của Huyền thật vô phương đoán định.

“Thành chủ, người xem...”

“Sự nhượng bộ của ta hình như đã làm hắn đắc ý quá mức rồi, xem ra đã đến cho hắn một bài học nho nhỏ rồi.” Huyền lạnh lùng nói.

“Thình thành chủ phân phó.”

“Diệt trừ Thủy Long Bang, cho chúng biết kết cục của kẻ dám phản bội Cực Lạc Thành.” Huyền hạ lệnh, thái độ vô cùng cương quyết.

“Vâng.”

Đại ca, lần này ta sẽ không nương tay với ngươi nữa đâu.

Bốn năm qua y không ngừng bành trướng thế lực, nhưng song song đó y cũng cho trinh thám bí mật giám sát mọi hành động của Úc Khi Phong. Y chưa hành động vì thực lực hai bên quá chênh lệch, dù có thanh trừ hắn, cũng không có ý nghĩa gì. Thế nhưng hiện tại, hắn rốt cục cũng đã công khai đứng lên đối địch với y, bốn năm rồi, chưa bao giờ y thấy hưng phấn như lúc này.

Đại ca, gặp lại ta ngươi sẽ có thái độ thế nào đây? Ngàn vạn lần cũng đừng là cái bộ dạng vô cùng đau đớn đó nha... Nữ nhân âu yếm, bằng hữu tri tâm, bộ hạ đắc lực, đồng minh tín nhiệm... Đại ca, bản thân ngươi thật sự rất thú vị... Mất đi ngươi cuộc sống này còn gì hứng thú nữa?

Đại ca, ta đợi ngươi đã bốn năm rồi... Lần này ngươi phải cùng ta chơi đùa thật vui nha...

...

Tiếng tiêu từ trước đến giờ vốn rất cô đơn, hướng chỉ tâm trạng của hắn vốn dĩ cũng như thế. Bỗng nhiên ngừng lại, Trác Hàn không khỏi thở dài một tiếng. Vuốt nhẹ thân tiêu, lại khẽ chạm vào cái tên đó: Mai. Gió lạnh nổi lên, nghĩ đến Mai lại càng thấy cô đơn, tịch mịch.

Đêm đã khuya mà Huyền vẫn chưa đến. Chờ đợi người ấy, làm cho hắn ít nhiều cảm thấy bất cô đơn. Vẫn biết Huyền thích ỷ lại vào hắn là do y muốn lấp đầy khoảng trống cô độc trong lòng. Nhưng thiếu Huyền, sự trống vắng lại dần ăn mòn hắn. Huyền cần hắn, nhưng hắn biết, hắn cũng cần Huyền...

Sắc trời không tốt, âm lãnh, hình như sắp có tuyết. Thời tiết này thật không nên để y ra ngoài, không bằng hắn đến tìm y.

...

Huyền đang tỉ mỉ xem lại công văn thêm một lần nữa, lo lắng không biết phải đi bước thứ hai sao cho đúng. Diệt trừ Thủy Long Bang chỉ là đòn cảnh cáo, Khi Phong nhất định sẽ không yên lặng chịu trận. Nếu không thể tính được bước tiếp theo của đối phương, làm sao có thể làm chúng nể trọng?

“Huyền.”

Ngẩng đầu lên, là Hàn. Bỗng nhiên nhớ ra, đã hứa tối nay sẽ đến chỗ hắn, tự nhiên lại quên mất. Bất giác đưa tay đóng công văn trên bàn, Huyền tươi cười chào đón hắn: “Đợi ta lâu không? Ta có chút việc chưa giải quyết xong.”

“Không lâu lắm, chỉ là thấy trời đột nhiên trở lạnh, ta nghĩ không nên để ngươi phải ra ngoài, nên đến đây tìm ngươi.” Vừa nhìn thấy thần tình chăm chú đó của y, xem ra chắc còn lâu lắm mới xong. Vừa thấy hắn đã vội đóng công văn lại... Trác Hàn không khỏi cười buồn, hà tất gì y phải làm như vậy chứ?

“Đã nói là sẽ đến chỗ ngươi, ta cũng đã đồng ý rồi mà.” Huyền nắm tay Trác Hàn, kéo hắn ra ngoài.

“Nhưng ta vừa đến mà.”

“Ta chính là thích ở chỗ của ngươi hơn.” Huyền bấu môi, ngữ khí cố chấp, nhưng trong mắt lại ngập tràn tiểu ý.

“Thôi được rồi, coi như ta uống công một chuyến.” Trác Hàn đành nhượng bộ: “Bên ngoài lạnh lắm, khoác thêm áo vào đi.”

Phòng của Trác Hàn rất đơn sơ, nhưng vì có hắn, nên Huyền không hề cảm thấy quạnh quẽ. Bị nhiễm lạnh dọc đường, nên vừa vào phòng, Huyền nhịn không được ho khan. Trác Hàn vội vàng vỗ nhẹ lên lưng y, oán trách nói: “Đã dặn ngươi bao nhiêu lần rồi, sao lại không chịu nghe lời vậy.”

Huyền ngừng lại, khẽ cười. Y rất thích nghe hắn trách móc như thế, vì đó đều là những lời chân tâm thật ý của hắn.

“Thật sự là hơi lạnh, may mà đã khoác thêm áo. Kỳ quái, mấy hôm trước tiết trời còn đẹp mà.”

“Mấy hôm nay nên cẩn thận một chút. Thể chất của ngươi vốn đã không được tốt, vậy mà hết lần này đến lần khác không chịu tự chăm sóc mình.” Trác Hàn rót một chung trà nóng, đưa cho y.

“Ta không sợ, ta có một đại phu tốt mà.”

Trác Hàn bắt đầu dĩ mím cười. Hắn vốn rất lo lắng cho bệnh tình của y, thương hàn nhập thân, để lại di chứng ho khan không thể chữa trị, vốn không phải là chuyện tốt. Vậy mà hình như y chưa bao giờ để ý đến.

“Hàn...” Huyền bắt tri bắt giác nhích lại gần hắn.

Trác Hàn cầm tay y, chân chờ một hồi lâu, rồi mạnh tay kéo y vào trong lòng...

Ngực, cổ phút chốc đều được lưu lại vô số hồng ấn. Nụ anh đào bị hắn không ngừng cắn mút làm Huyền nhịn không được đưa tay khước từ, nhưng lại bị đôi tay của Trác Hàn ôm gọn. Hắn nhắc bổng y lên, xoay người, đặt y xuống giường.

“Hàn?...” Huyền khẽ kêu, có chút nghi hoặc.

Trác Hàn chợt dừng lại, khởi động thân thể, nhìn Huyền.

Huyền đang nằm ngửa trên giường, nên không nhìn rõ được biểu tình của Trác Hàn, chỉ có thể nghe được tiếng ồ ồ thở dốc mang theo dục vọng của hắn, dường như khác hẳn với bình thường. Hắn đang tức giận sao? Là vì y đã thất hứa sao? Tuy hắn cố tình che giấu, nhưng y vẫn nhận ra được. Cư nhiên dám quên

lời hứa với hắn... Bị người đồng sàng với mình quên đi những gì đã hứa, lại còn thoải mái như không có gì xảy ra... Hắn nghĩ ta vong ân phụ nghĩa sao?... Hàn, xin lỗi...

Vùng ra khỏi vòng tay của Trác Hàn. Huyền lại vươn tay ôm lấy cổ của hắn.

“Hàn, đến đây đi.”

Cái gì ta cũng không có, cái duy nhất ta có thể cho người chính là thân thể này... Hàn, xin lỗi...

Thần tình hoảng sợ trong mắt Huyền chỉ chợt thoáng qua, nhưng Trác Hàn vẫn kịp nhìn thấy. Mình đối với y đã quá thô bạo sao? Nhưng lại không thể dừng lại... Y sao lại quên chứ? Là vì việc của Úc Khi Phong sao? Tuy hắn không hỏi đến, nhưng không phải cái gì cũng không biết... Bản thân không muốn truy cứu, nhưng trái tim lại cố chấp không chịu buông tha... Huyền, ta đơn giản đã bị người lãng quên rồi sao?...

Bị đòi hỏi quá mức, Huyền toàn thân kiệt sức, ngã vào lòng Trác Hàn, ngủ say sưa.

Hắn đã hơi quá đáng rồi, khiến cho y suýt chút nữa đã tỉnh tấn mạng vong, trong lòng Trác Hàn thật có chút hổ thẹn. Tuy rằng y đã học được cách hưởng thụ khoái lạc khi ân ái, nhưng chung quy Huyền rất sợ bị đối đãi một cách thô bạo. Dù sao những chuyện trong quá khứ đã trở thành vết thương lòng không tài nào trị khỏi của y. Nhưng y cần rằng chịu đau, không cự tuyệt hẳn. Là vì áy náy sao? Huyền, người thật sự đã quên rồi sao? Nhưng ta có tư cách gì mà chỉ trích người?... Làm vậy để được cái gì đây? Muốn y dùng thân thể để bồi thường sao?... Rốt cục bản thân đang coi y là cái gì?... Huyền, thật xin lỗi...

Sáng nay là một ngoại lệ, do quá mệt mỏi nên khi hắn rửa mặt xong, Huyền vẫn chưa ngủ dậy. Nhẹ nhàng ngồi xuống giường, hắn biết Huyền rất thích khi ngủ dậy được nhìn thấy hắn.

Một lúc lâu sau, Huyền rốt cục cũng từ từ mở mắt. Có chút mơ hồ, nhưng vì nhìn thấy Trác Hàn nên y liền nở nụ cười.

“Dậy rồi sao?” Trác Hàn ôn nhu hỏi.

Huyền gật đầu, vươn tay hướng đến bờ vai của hắn, nhưng giữa chừng lại bị hắn đón lấy, kéo đến bên môi khẽ hôn một cái, sau đó hắn cũng nhanh chóng chui vào chăn.

“Trời lạnh lắm, tối hôm qua vừa có một trận tuyết lớn.”

“Thật sao?” Về mặt Huyền kinh hỉ. Y thoáng cái đã ngồi dậy, lấy y phục mặc vào.

“Hàn, chúng ta ra sau núi đi, có được không?” Y rất thích tuyết, tuy rất lạnh, nhưng rất sạch. Phía sau núi thanh u, vốn là một nơi lý tưởng để ngắm tuyết.

“Lạnh lắm, người lỡ lại cảm lạnh thì sao?”

“Không đâu, đi thôi...” Vẻ mặt Huyền cầu khẩn, lại điểm thêm vẻ ngây thơ như một hài tử.

Trác Hàn dung túng mỉm cười: “Vậy người đi tắm đi, ta đi gọi A Bân đem thêm áo khoác cho người.”

Phía sau núi từ trước đến nay vốn ít người biết đến, từ khi Cực Lạc Thành ra đời, nơi này gần như bị cách ly bởi tường thành. Nhưng với tuyệt thế kinh công của cả hai người bọn họ, đến được sau núi cũng không quá khó khăn.

“Huyền, có lạnh lắm không?” Trác Hàn vẫn không yên tâm chút nào.

“Không lạnh mà! Hàn, người dài dòng quá.” Huyền cười trách cứ. Hắn chịu dẫn mình đến đây, chắc là không còn giận nữa rồi.

“Sợ người bị lạnh mới nhắc nhở người, vậy mà còn muốn đánh ta sứt đầu mẻ trán. Còn dám chê ta dài dòng?” Trác Hàn cũng cười đáp lễ y. Nhìn dáng vẻ bưng bưng hưng phấn của y, y đã không còn ngại chuyện tối hôm qua rồi sao?

Bất tri bất giác, hai người đã đi đến bên bờ vực. Phóng tầm mắt ra xa, màu trắng bạc bao phủ khắp nơi, sắc trời mênh mông.

Huyền chợt buông cánh tay của Trác Hàn ra, từng bước tiến đến vách đá. Trác Hàn chỉ nhìn y, không nói lời nào. Gió nổi lên, thổi những bông tuyết bay lên không trung rồi mất hút, tóc của Huyền bị áo khoác đè lên, nên không thể tung bay được. Trong lòng Trác Hàn cũng không hiểu vì sao Huyền lại đi về phía đó. Một trận gió lớn chợt đến, hình như y bị trượt chân... Hắn vội tiến về phía trước, một tay ôm lấy Huyền vào lòng, lui liền mấy bước.

“Hàn...” Huyền cả kinh.

Trác Hàn không đáp, chỉ vươn tay siết chặt lấy lưng của Huyền. Huyền cũng không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên tay hắn, mặc cho hắn ôm mình.

“Hàn, người biết không?” Huyền bỗng nhiên nói: “Ta đã từng muốn nhảy từ đây xuống dưới kia.”

Dưới kia là vực sâu vạn trượng, một khi đã nhảy xuống đó, bất luận võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng sống sót.

Đôi tay của Trác Hàn căng cứng lại: “Đừng nói bậy mà.”

“Là thật đó.” Huyền rất chăm chú: “Đó là chuyện lúc ta còn bé, khi ấy ta nghĩ chỉ cần nhảy xuống dưới đó, thì sẽ không còn phải chịu đòn nữa, không những vậy ta còn có thể gặp lại được phụ mẫu.”

“Huyền...” Muốn làm cho y thoải mái một chút, nhưng lại không biết phải nên nói cái gì, chỉ có thể tự trách bản thân mình không giỏi ăn nói.

“Khi còn bé ta luôn nghĩ nếu như ta có phụ mẫu thì sẽ như thế nào... Bất quá sau này đã không còn những suy nghĩ vẩn vơ đó nữa. Có một số việc chỉ được phép nhẫn nhục chịu đựng, rồi mọi việc cũng sẽ trôi qua, kể từ cổ vô thân như ta kỳ thực không có biện pháp nào khác. Nhưng khi đó A Bản còn thảm hơn cả ta, ngay cả cơm tối cũng chưa từng được ăn.”

“A Bản từng nói với ta, người đã rất quan tâm hắn.” Trác Hàn muốn chuyển trọng tâm của câu chuyện, liền nói.

“Không, là hắn chăm sóc ta đó chứ.” Huyền quay đầu lại, liền bị Trác Hàn hôn lấy.

Hắn đang an ủi y, không cần hắn nói ra, nhưng trong lòng y biết rõ điều đó. Tâm trạng cũng dần bình tĩnh trở lại.

Buông môi y ra, Trác Hàn buông Huyền ra. Đỡ lấy vai y, để y nhìn vào mắt mình: “Huyền, người không chỉ có một mình, người còn có A Bản, còn có ta.”

Môi Huyền khẽ run, y từ từ bước tới gần Trác Hàn, vùi đầu vào lòng hắn, òa khóc.

Hàn, cảm ơn người.....

Một lúc lâu sau, Huyền ngẩng đầu lên, tươi cười với hắn.

“Ta đưa người đến chỗ này, người nhất định sẽ rất thích.”

Đi một hồi, đường núi gồ ghề càng lúc càng khó đi, hơn nữa phía trước không thể nhìn rõ đường.

“Huyền, người chắc là không nhớ lắm đường đó chứ?” Trác Hàn có chút nghi ngờ.

“Theo ta đi, đừng nói nhiều quá mà.”

“Rốt cục người muốn đưa ta đi đâu? Hay là nói cho ta biết có được không?” Tuy Thanh Huyền luôn thông minh tuyệt đỉnh, nhưng kẻ nào có đầu óc đều phát hiện được rằng trước mặt vốn không có đường đi cơ mà.

Huyền chỉ cười, không đáp, xem tình hình hiện tại, khẳng định là hắn không biết nơi này, chắc chắn hắn sẽ rất ngạc nhiên.

“Hàn, mau bắt ta đi!” Thân ảnh của Huyền bỗng nhiên mất hút.

“Huyền...” Trác Hàn vận công đuổi theo y, chỉ thấy y chạy loạn một vòng, rồi không thấy đâu nữa.

Không rõ đường đi, cuối cùng là y đã đi hướng nào? Cẩn thận quan sát chung quanh, vẫn không thấy y đâu.

“Huyền!”

Không thấy hồi âm. Hắn nhất định phải tìm cho được y, chợt nhìn thấy một hang động trên vách núi, tuyết đọng rơi lã chã. Tiến thêm về phía trước, dùng tay phủi hết tuyết, quả nhiên phát hiện được đá lửa cùng rất nhiều cành cây khô, bị tuyết phủ lên, nếu không để ý sẽ không thấy được. Cành khô nhiều như vậy, bên trong chắc chắn còn có lối đi khác, Huyền chắc là đang ở bên trong, nghĩ vậy, Trác Hàn vội lách mình đi vào...

Đường mòn ngoằn ngoèo, trước mắt hắn chính là...

Hoa mai di động, ngọc tuyết trong suốt, không giống cảnh trần gian. Một tảng Mai Tâm thạch sừng sững, huyền ảo như một tinh linh...

“Người này bị băng phiến bao quanh, gió lạnh cũng không thể xâm hại đến nàng. Ta cũng không ai biết nàng là ai. Ta nghĩ nàng chính là do hoa mai nở ra, nên muốn cho người xem qua. Có thích không?”

Huyền từ phía sau một gốc mai bước ra, bộ dáng tươi cười, nhưng nụ cười của y dần dần đông cứng lại.

Trác Hàn đứng ngây ngốc nhìn, sắc mặt trắng bệch...

“Hàn...”

8. Kawalu - Chương 8

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

“Hàn, người làm sao vậy?” Huyền cẩn cẩn dực dực nhẹ giọng hỏi. Từ sau núi về đây, cả đoạn đường sự trầm mặc của hắn làm y cảm thấy bất an. Vì sao hắn nhìn thấy Mai bằng thạch đó lại có biểu tình này, là y đã làm sai cái gì sao? Y vô tình nhìn thấy trên cây tiêu của hắn có khắc chữ “Mai”, nên y cho rằng hắn rất thích, không nghĩ kết quả lại như thế này.

“Không có gì.” Trác Hàn miễn cưỡng cười.

“Hàn...”

Hàn, người làm sao vậy? Nói cho ta biết đi...

Vốn tưởng rằng tuy không thể quên, nhưng vẫn có thể thần nhiên đối diện. Nhưng không ngờ khi vừa nhìn thấy Mai bằng thạch, hồi ức căn bản từng được chôn sâu nơi đáy lòng lại cuộn cuộn nổi lên, làm hắn không kịp phòng bị đã hồn phi phách lạc. Trong khoảnh khắc, hắn dường như nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng đó... Dáng vẻ tươi cười lãnh ngạo, mang theo vài phần khinh miệt của nàng, nàng đang nhìn hắn... toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chặt vật bất kham mà nhìn hắn...

Hàn, ta đã làm gì sai sao?

...

Vẫn là tự cho mình thông minh, tự nhiên lại nhất mực dẫn hắn đến đó. Hắn trước giờ luôn lãnh tình thông dong gần như lạnh lùng. Thật chưa bao giờ nhìn thấy cái bộ dạng này của hắn.

“Huyền...” Ngẩng đầu lên, chợt thấy dáng vẻ vô hồn của Huyền, vốn không nên trách hắn mà.

“Hàn, người không sao chứ?”

“Ta không sao.”

Không nói gì, một lúc lâu sau, Huyền bỗng nhiên xoay người đến bên án thư, lấy ra một cây tiêu. Một chữ “Mai” khắc sâu lên thân tiêu, cũng như đã khắc sâu vào lòng hắn.

“Là bởi vì cái này sao?” Y cẩn thận hỏi hắn. Vốn nghĩ là không nên nhưng y thật tình muốn biết...

Tưởng có thể lảng tránh, tưởng có thể lánh xa. Hắn không phải đã chạy thoát từ nhiều năm trước rồi sao? Nhưng, trong mắt Huyền lại ánh lên một nỗi bi thương...

Dường như qua thật lâu, Trác Hàn rốt cục chậm rãi mở miệng: “Năm mươi chín tuổi, ta đã gặp nàng, tên nàng là Mai Tâm.”

“Mai Tâm?” Thì ra chữ “Mai” kia là ý nghĩa này sao?

“Đúng vậy, Mai Tâm. Ý nói một người không có trái tim, ngay từ đầu nàng đã nói với ta một cách rõ ràng như vậy.” Trác Hàn đau khổ cười: “Nhưng nàng rất đẹp, mái tóc óng ả, diễm lệ, mang thêm vài phần lãnh ngạo, nhưng trong mắt luôn mang theo một nỗi bàng hoàng không bao giờ thay đổi. Tiếng cười của nàng cũng rất say lòng người. Vì vậy, không một nam nhân nào có thể bỏ qua được nhan sắc của nàng, ta không chỉ vậy, mà còn bị nàng hấp dẫn mãnh liệt hơn bọn họ nhiều.

Khi đó còn tuổi trẻ tự cao, tự cho rằng bản thân vô cùng tài giỏi. Ta vừa gặp nàng đã nảy ý muốn làm quen, và nàng đã đồng ý. Ta rất hài lòng, nhưng lại tự đắc cho rằng điều đó là chuyện hiển nhiên. Kỳ thực, khi đó ta chỉ là một tiểu tử vô danh tiểu tốt mới bước chân vào giang hồ, một mỹ nhân như nàng, vốn chưa hề quen biết, lại còn lớn hơn ta vài tuổi, sao lại có thể thật lòng yêu thương ta được kia chứ? Bất quá lúc đó thật có cầu cũng không được. Ngày qua ngày, ta cùng nàng ngắm hoa thưởng nguyệt, mỗi lần nàng cười đều khiến ta mê mẩn. Nàng còn dạy ta thổi tiêu, còn cùng ta hòa tiêu dưới mưa. Ta muốn ôm nàng, nhưng lại không dám. Nụ cười của nàng quá thuần khiết khiến ta không dám mạo phạm. Ta quý trọng nàng, từ lâu trong lòng ta đã xem nàng là thê tử của mình, là người duy nhất trên đời này có thể cùng ta nên duyên giai ngẫu...”

Trong mắt hần ánh lên một tia tiêu ý, hình như cả bản thân hần cũng không hề biết. Tuy những sự kiện sau đó khiến hần vô cùng đau khổ, nhưng những ngày tháng này vĩnh viễn luôn là hồi ức đẹp nhất của hần. “Là người duy nhất trên đời này có thể cùng ta nên duyên giai ngẫu.” Huyền khẽ cắn môi.

“Ta muốn thành thân với nàng, nên đã nghiêm túc hỏi qua ý kiến của nàng, nhưng ta vẫn cho rằng nàng nhất định sẽ đồng ý. Ta đã đưa nàng đến gặp vị sư. Ta vốn là một cô nhi, đối với ta mà nói thì sư phụ chính là người thân duy nhất, ta nghĩ người sẽ vô cùng cao hứng. Nhưng...”

Trác Hàn ngừng lại một chút, rồi hít một hơi thật sâu, tiếp tục kể: “Bốn tháng sau, ta và nàng chính thức thành thân. Hôn sự của ta do một tay sư phụ chủ trì, ngày đó có rất nhiều người tham dự, tất cả họ đều nói sư phụ đối đãi với ta thật không bạc, mà bản thân ta cũng rất cảm kích người. Ngày đó, nàng xinh đẹp tựa thiên tiên giáng trần, không gì sánh bằng, ta thực sự tin rằng mình chính là người hạnh phúc nhất trên đời này. Nhưng trong lúc đang hành lễ bái đường, nàng bỗng nhiên nôn khan. Ta cho rằng thân thể nàng không được khỏe, trong lòng vô cùng lo lắng. Nhưng nàng... Nhưng nàng đột nhiên lại nói... nói nàng không thể thành thân với ta được, bởi vì... Bởi vì nàng đã có thai hai tháng!

Mang thai... Nhưng ta chưa bao giờ chạm đến nàng! Ta ngã quỵ trên đất, không thể nhìn ra được biểu tình của những người xung quanh. Nhưng ta chợt thấy... Ta chợt thấy sắc mặt của sư phụ xám như tro nguội... Nàng đã tuyên bố trước mặt mọi người rằng hài tử trong bụng mình chính là của sư phụ ta! Ta không thể tin được, ta nghĩ sư phụ nhất định sẽ bác bỏ chuyện vợ vấn này. Không thể nào là sư phụ được, cho dù là bất kỳ sư huynh đệ nào đi chăng nữa, ta cũng có thể chấp nhận được... Nhưng sư phụ lại không cãi lại, người chỉ im lặng thừa nhận... Không một nam nhân nào có thể bỏ qua nhan sắc của nàng, sư phụ của ta cũng là một nam nhân...”

Trác Hàn cười thảm: “Càng làm ta khiếp sợ hơn chính là biểu tình trên mặt của người, trong mắt người khác đó chính là thương tâm, xấu hổ, nhưng ta lại nhìn ra được sự đắc ý trong mắt người. Là đắc ý, ta quyết không nhìn nhầm, nhưng ta lại không hiểu được... Đêm hôm đó, sư phụ ta đã tự sát, thanh danh một đời của người đã bị hủy trong phút chốc, thật không còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ...”

Đó là người mà cả đời này ta tôn kính nhất, nhưng người cũng đã già rồi, lại rất cô đơn, ta còn có thể nói được gì nữa? Ta nghe thấy tiếng nàng cười, một trận cuồng tiếu. Nàng thẳng thắn thừa nhận tất cả đều do nàng cố ý bày ra! Ta muốn giết nàng, chưa bao giờ ta thấy căm hận một người đến vậy! Nàng có võ công, vậy mà ta không hề hay biết. Nàng đã dùng trăm phương ngàn kế tận lực che giấu.

Ta đã đuổi theo nàng suốt một năm trời, như ma xui quỷ khiến, ta đã đuổi theo nàng ròng rã một năm dài. Cuối cùng, đã đuổi đến mai động kia. Nàng bị thương, nhưng vẫn dùng ánh mắt tốt cùng khinh miệt nhìn ta. Ta hỏi nàng vì sao. Nàng nói là để báo thù. Trượng phu của nàng cùng sư phụ tử võ, kết quả đã chết thảm dưới tay người. Nàng thề độc phải bắt chấp tất cả để trả thù cho phu quân, nàng muốn sư phụ ta phải thân bại danh liệt.

Nàng không xá gì danh tiết, quả nhiên đã làm nên chuyện. Ta hỏi nàng có yêu ta không?... Ta nghĩ đáng lẽ mình phải cảm miệng đi mới đúng... Nhưng ta lại không cam tâm... Ta rốt cục cũng đã hiểu được vì có gì mà bản thân lại điên cuồng truy đuổi nàng suốt một năm qua... Là vì ta không cam tâm... Thế nhưng nàng lại nói đời này kiếp này nàng chỉ có thể làm thê tử của một người mà thôi, lời nói như đinh đóng cột. Tình cảm của ta, nàng đều đã biết, nhưng đối với nàng đều là vô nghĩa, nàng là người không có trái tim, nàng đã nói từ sớm, nàng là người không có trái tim...

Là ta si tâm vọng tưởng, là ta không biết tự lượng sức mình, là ta tự mình đa tình... Ta chỉ hy vọng nàng nói một câu là nàng yêu ta, cho dù là giả dối, cho dù chỉ là nàng gạt ta, ta đều sẽ buông tha nàng, thậm chí ta còn có thể tha thứ cho nàng... Ta biết cái này chính là tự tìm sỉ nhục, nhưng ta đã thực sự nghĩ như vậy... Đáng tiếc, ta căn bản không xứng để nàng lừa gạt! Nàng không hề yêu ta, từ đầu đến cuối nàng chỉ lợi dụng ta mà thôi... Nàng rút chủy thủ ra tự sát, máu tươi bắn đầy lên mặt ta... Ta đã ở bên thi thể của nàng hai ngày hai đêm, trời lại liên tục đổ tuyết...” Hắn dừng lại, thanh âm cực kỳ uể oải.

Huyền bỗng ngẩng người ra, ngón tay lạnh băng.

“Ta đã từng cho rằng chỉ cần toàn tâm toàn ý yêu một người thì sẽ được hồi báo. Sau này mới phát hiện ra, chỉ cần người khác có thể chấp nhận những nỗ lực của mình đã là may mắn rồi.” Hắn cười buồn, tự chế nhạo bản thân. Cũng giống như khi hắn hỏi nàng, nàng chỉ cười nhạt, hời hợt nói: “Ta không hề yêu cầu người làm bất kỳ chuyện gì.” Hắn đã từng giống như một tên ngốc, không ngừng nỗ lực làm tất cả mọi thứ cho nàng, đến cuối cùng mới phát hiện ra chỉ là hắn tự làm theo ý mình mà thôi.

Thanh âm mệt mỏi đã rồi, thần tình thê lương, đôi tay khẽ run. Tim chợt nhói đau, lần đầu tiên y vì hắn mà đau lòng. Huyền tiến đến gần hắn, nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn. Tay của hắn rất lạnh, lạnh như đôi tay của y, thật không có cách nào làm mang hơi ấm lại cho hắn. Y cho rằng sự ấm áp của mình có thể làm hắn bình tĩnh trở lại, nhưng hình như bản thân không có khả năng rồi.

“Hàn...” Không biết nên nói cái gì, y muốn hắn được thoải mái hơn, nhưng không biết phải làm sao cho hắn hiểu.

Đêm xuống, y vẫn như cũ ở lại bên cạnh hắn. Chẳng biết mình cần phải làm gì, cũng không biết mình phải nói cái gì, chỉ có thể yên lặng ngồi cạnh hắn... Hàn, ta làm có tốt không?

Cẩn thận xích đến gần hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, thử dùng đầu lưỡi khiêu khích hắn, muốn gợi lên

hứng thú của hắn. Hắn từng nói với y, trong lúc hoan ái có thể quên hết tất cả, nên y nghĩ làm thế có thể giúp hắn tạm thời không nghĩ đến những chuyện không vui nữa, điều y có thể làm chỉ có thế này...

“Huyền, không nên!” Trác Hàn đẩy Huyền ra. Vết thương cổ tình che giấu bấy lâu nay đã bị vạch trần, máu vẫn còn vương. Tối nay hắn không có tâm tình cùng Huyền.

Người cả chuyện này cũng không muốn sao?... Ta không biết phải nên làm thế nào... Hàn, ta thực sự không biết...

“Huyền, về trước đi. Đêm nay để ta ở một mình có được không?” Hắn ngồi xuống mép giường, cúi đầu không nhìn Huyền.

Người không cần ta sao? Hoang tưởng muốn nói ra, cuối cùng đành nhịn xuống. Lúc quay đầu rời khỏi phòng, y thấy được hắn không hề nhìn mình.

Mỗi người đều có một quá khứ, sự lạnh nhạt của hắn căn bản cũng chỉ là một dạng của trốn tránh. Hiện tại y đã hiểu vì sao hắn lại chán ghét việc giết chóc như vậy, rốt cục cũng hiểu vì sao mỗi khi y giết người hắn lại có thái độ lười nhác cùng chán ghét. Hồi ức bị chôn sâu tận đáy lòng, chỉ mỗi đêm khi hắn thối tiêu, mới theo hình bóng của nàng ta mà ẩn hiện, khiến cho tiếng tiêu của hắn vô cùng thương tâm.

Điều quan trọng nhất, nữ nhân duy nhất có thể sánh duyên cùng hắn đã không còn thì những thứ còn lại đâu có nghĩa lý gì. Trời sinh ra hắn vốn thiện lương, hắn chỉ là thương hại y, bố thí cho y chút tình thừa mà thôi. Vậy mà y lại dựa vào chút tình thừa đó mà cảm thấy ấm áp. Tất cả cũng vì trái tim y quá khô khan, cần cỗi, nên chỉ một chút đã đủ rồi. Hàn, thì ra người cũng giống như đại ca... Vẫn luôn cần cần dự để bảo toàn tình cảm này, nhưng không ngờ đó chỉ là sự thương hại mà các người bố thí cho ta...

...

“Thành chủ...” Hứa Kiên muốn nói lại thôi, thần tình có chút chật vật.

“Chuyện ta sai người đi làm thế nào rồi?” Huyền lạnh lùng hỏi. Y đã nhận được tin thám báo rồi, chỉ là chờ Hứa Kiên chính miệng thừa nhận.

“Người của chúng ta phải đi diệt trừ Thủy Long Bang, vốn tưởng không có gì to tát, không nghĩ đến Long Sĩ Thủ phòng bị chu đáo, chặt chẽ, cư nhiên đánh bại chúng ta, binh lính tử vô số...”

“Vốn tưởng không có gì to tát, Hứa đường chủ, người không thấy là mình đã quá khinh địch sao?”

“Dạ... Đây là trách nhiệm của thuộc hạ... Thế nhưng... Thế nhưng...” Hứa Kiên vừa nói, vừa toát mồ hôi lạnh.

“Là Úc Khi Phong phải không?” Huyền đã nói ra điều mà Hứa Kiên chưa dám nói.

“Dạ. Là mưu kế của Úc Khi Phong và Long Sĩ Thủ, còn có viện binh tương trợ.” Hứa Kiên vội vàng bổ sung, cẩn thận giương mắt nhìn sắc mặt của Huyền.

Huyền không nói lời nào, trên mặt cũng không chút biểu tình. Đại ca, xem ra ta đã coi thường người rồi. Thủy Long Bang vốn là bang phái lớn thứ hai trong số chủ hầu của Cực Lạc Thành, nay lại có thêm viện binh, thế lực càng không thể xem thường.

“Úc Khi Phong nhất định sẽ tận dụng cơ hội lần này, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhất định sẽ nhanh chóng có hành động khác. Người cẩn thận tìm hiểu, có tin tức gì nhanh chóng báo lại cho ta.”

“Dạ!”

Đại ca, một cơ hội để bành trướng thế lực tốt như thế này, nếu người không biết nắm bắt, thì người thật sự không đáng để cho ta phải dụng tâm rồi.

...

Hắn lại bị hồi ức vừa thức tỉnh kia tổn thương sao? Hàn, một lần nữa thử quên nó đi có được không, có một số việc chỉ có thể ép mình không được nghĩ đến, nhân từ một chút... Đối với ta nhân từ một chút có được không?

Đến trước nơi ở của Trác Hàn, không hiểu vì sao lại dừng bước. Huyền như một bóng ma, ẩn mình sau hòn giả sơn, lặng lẽ nhìn Trác Hàn đang đứng trên hành lang gấp khúc.

Hắn lại thổi tiêu, tiếng tiêu hôm nay Huyền nghe đặc biệt thê lương... “Nàng còn cùng ta hòa tiêu dưới mưa.” Dưới ánh trăng, người chỉ luôn nhìn thấy thân ảnh thướt tha trong mưa của nàng ta thôi sao? Mỗi lần thổi tiêu là người lại thấy nàng ta sao? Mỗi lần vừa nhìn thấy y đến, hắn sẽ dừng lại. Hắn cũng chưa từng thổi tiêu trước mặt y... Trong tiếng tiêu dường như chỉ tồn tại thế giới của hắn và nàng... Tâm tình của y không hiểu đang bị cái gì đó không ngừng cắn xé... Quay người lại, Huyền quyết định trở về...

Có tiếng động, Trác Hàn dừng lại, quay đầu về phía hòn giả sơn, nhưng không một bóng người. Huyền sẽ không đến đâu, tối hôm đó hắn cự tuyệt y, xem ra đã làm y nổi giận rồi. Từ một thiếu niên nhút nhát, dần dần trở nên bá đạo, y khó mà chấp nhận được lời khước từ của hắn. Nhưng hắn cũng đã quyết sẽ không cự tuyệt y thêm lần nào nữa. Vào cái đêm mưa to gió lớn đó, gương mặt trắng bệch kia khiến hắn không tài nào lãng quên. Chính sự cự tuyệt của hắn đã làm tổn thương y. Nhưng lúc này đây, hắn thật không có chút cảm hứng. Những uế oải cùng bị thương trong quá khứ khiến hắn không có tinh thần để đón nhận hảo ý của y. Không nên cứ muốn thì nhất định phải đòi cho bằng được... Huyền, ta thật có lỗi...

Hắn đã không còn đủ can đảm để chủ động lần nữa, mỗi lần nỗ lực lại phải tính toán xem mình có được hồi báo hay không. Hơn nữa trong lòng Huyền sớm đã có người khác rồi, biết rõ sẽ không được hồi báo nên tự hứa sẽ không bao giờ giao trái tim mình cho y. Bản thân luôn ở bên cạnh y bởi vì cảm thấy y quá cô

độc, lại yếu đuối, chỉ là thương hại y, một phần cũng là để bản thân không còn cô đơn. Nỗi cô đơn đã thấm tận tâm can không cách nào tiêu trừ, nhưng khoát hoạt của thân thể tạm thời có thể giải sầu. Người giàu có thì mới có thời gian nghĩ đến việc bố thí, ta chỉ là một người bình thường, lúc này đây... Huyền, hãy thông cảm cho ta...

...

“Thiếu chủ, các đạo nhân mã đã nhận định thời gian tụ hội là mười lăm tháng sau.”

“Có gấp rút quá không?” Khi Phong còn có chút lo lắng.

“Thời gian tuy có chút gấp rút nhưng thuộc hạ đang tăng cường chuẩn bị.” Mắt của Vạn Ký Viễn ánh lên một tia kiên định, sự kiên định này chính là được sinh ra trong thù hận.

“Như vậy cũng tốt, nhân việc âm mưu lần này của Thanh Huyền đã thất bại, làm cho càng có thêm nhiều người có thêm lòng tin với chúng ta, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất. Vậy thật cực khổ cho người và các huynh đệ khác rồi.”

“Chúng ta không ngại khổ cực, nhẫn nhục chịu đựng mấy năm ròng, chính là chờ đến ngày hôm nay. Thuộc hạ xin phép đi an bài mọi việc.”

Tất cả mọi người đều đợi ngày hôm nay sao? Nhưng ta dường như không có...

...

Tâm đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Ngày trước cũng vậy, lúc nào cũng nghĩ đến, khiến cho bản thân càng thêm thống khổ, sau đó thì tập quen dần, dần dần chết lặng, đến cuối cùng thì hối ức đó sẽ chôn vùi thật sâu nơi đáy tim.

Tối nay phải đến xem Huyền một chút. Đã nhiều ngày qua y đều ngủ một mình, không biết có ngủ ngon không. Vừa mở cửa ra, đã thấy Huyền đứng đó chờ từ khi nào.

“Huyền?” Trác Hàn thoáng kinh ngạc.

Trên môi Huyền nở ra một nụ cười mị nhân, khẽ hôn lên môi Trác Hàn, thăm dò một chút: “Đã hơn mười ngày rồi, đêm nay ngươi cũng không phải lại không có hứng thú chứ?”

Đã hơn mười ngày rồi sao? Thời gian để hấn hời phục đúng là quá lâu, Trác Hàn tự cười chế nhạo bản thân. Vươn tay ôm lấy thắt lưng của Huyền, hôn thật sâu. Đôi môi ôn nhuận, đầu lưỡi ẩm ướt, ăn ý quấn lấy, tất cả đều vô cùng quen thuộc...

Hồi lâu mới buông ra, Huyền khẽ thở dài: “Người quả nhiên là đã có hứng thú, đợi lát nữa ta sẽ xuống dưới kia tìm người khác nói chuyện...”

Trác Hàn có chút sững sốt, nhưng cũng không nói cái gì. Nếu như không cần tình yêu, nếu chỉ cần tìm một người có kỹ xảo tốt để hoan ái... Cũng không cần lại Huyền, Trác Hàn nắm lấy tay Huyền, kéo y vào phòng ngủ, đem y áp đảo lên giường...

Y phục rơi lả tả trên đất, hai thân thể xích lõa điên cuồng dây dưa... Tâm tình tịch mịch, nên thân thể càng thêm cơ khát... Huyền bỗng nhiên trở người, đem Trác Hàn đặt dưới thân.

“Huyền?”

Huyền không đáp, bắt đầu hôn Trác Hàn, không cho hắn nói hết nghi vấn trong lòng. Sau đó y tiếp tục hôn một đường dài dọc theo thân thể Trác Hàn, từ cổ, ngực, thắt lưng, sau đó di chuyển đến...

Y đang dùng miệng để lấy lòng hắn, Trác Hàn cả kinh. Đầu lưỡi tươi mát, kỹ xảo thành thực... Trác Hàn chỉ còn cảm thấy khoái hoạt trong cơ thể không ngừng thiêu đốt, ngón tay luồn vào tóc của Huyền, vừa muốn y ngừng lại, vừa muốn y tiếp tục... Huyền?...

Trác Hàn đột nhiên căng cứng người, mi nhíu chặt lại, dục vọng nối tiếp nhau phát tiết ra ngoài. Huyền vội nhả cự vật trong miệng ra, chống người ngồi dậy, nhưng lại không chịu ngẩng đầu lên. Trác Hàn đã tỉnh táo trở lại, hắn vươn tay, cẩn thận nâng mặt của Huyền lên. Tuy rằng y đã ngồi dậy đúng lúc, nhưng dục vọng phun ra vẫn dính hết cả mặt lẫn tóc của y.

“Huyền?” Không hiểu vì sao y lại muốn làm như vậy, trước giờ y vốn rất ghét khẩu giao mà.

“Người thích không?” Huyền nhẹ nhàng cười: “Trước đây hắn rất thích ta làm như vậy, hắn nói đầu lưỡi của ta rất sáng. Người cũng thích chứ?”

“Huyền...” Đau lòng giúp y lau đi ô vật trên mặt: “Huyền, người không cần...” Thật hối hận vì nhất thời cao hứng mà không chịu ngăn cản y.

“Vẫn chờ người, vẫn chờ... Người cũng không đến. Ta đã hạ quyết tâm rất lớn mới có thể đến tìm người, đứng trước cửa, nhưng lại không dám gõ...” Huyền lầm bầm nói. Nếu như chỉ có thể dùng phương pháp này để hắn chấp nhận y, hay là thử dùng cách này xem sao. Dù sao chỉ cần được ở cùng hắn là được, những cái khác không cần quan tâm. Không thể làm cho hắn thoải mái, không thể cho hắn sự ấm áp, không biết nên nói gì để an ủi hắn, lại càng không biết phải làm gì cho hắn... Tuy biết rằng tình cảm hắn dành cho y chỉ là sự bố thí, nhưng có vẫn còn hơn không...

“Huyền!” Trác Hàn một tay kéo Huyền vào lòng, say sưa hôn y. Y vốn xem khẩu giao là lãng nhục mà chịu đựng, không ngờ bây giờ y lại đánh đồng hắn với tên dâm ma kia. Hơn mười một đêm, hắn một mình sâu nảo, bỏ lại y một mình chờ đợi trong thấp thỏm bất an. Người giàu có thì mới có thời gian nghĩ đến việc bố thí, nhưng ố còn không mang nổi mình ố thì sao mang nổi cộc cho rêu, không thể chỉ trích hắn được.

Nhưng làm việc ấy không phải ích kỷ quá sao?

“Ta biết người đang khó nghĩ, ta cũng không muốn quấy rầy người. Chỉ là... Chỉ là chờ đợi một người trong vô vọng, dường như rất giống với việc bị người lãng quên...”

“Huyền, xin lỗi!” Trác Hàn để cảm của mình lên Trác Huyền, run giọng nói.

“Hàn, tối nay ôm ta ngủ một giấc được không? Sáng mai.”

“Sáng mai có chuyện gì?” Trác Hàn buông y ra.

Huyền chần chờ một chút, đúng là y có chuyện cần nói: “Ta do dự có nên cho người biết hay không. Bất quá bây giờ ta đích thân nói với người. Sáng mai ta phải rời khỏi Cực Lạc Thành một chuyến.”

“Rời khỏi? Người muốn làm gì?” Trác Hàn vẽ mặt nghi hoặc.

“Ta muốn...” Huyền cắn cắn môi: “Ta muốn giết người.”

“Giết người?” Trác Hàn bật người ngồi thẳng lên: “Giết ai?”

“Long Sĩ Thủ.”

“Là hắn? Bởi vì hắn đã quy phục Úc Khi Phong?”

“Đó chỉ là một nguyên nhân.”

“Vậy lý do khác là gì?”

“Ta đã từng hạ lệnh cho Hứa Kiên tiêu trừ Thủy Long Bang, nhưng không ngờ dưới sự trợ giúp của Úc Khi Phong bên ta lại thua thê thảm. Hiện tại người tín nhiệm Úc Khi Phong ngày càng nhiều. Ta muốn giết Long Sĩ Thủ, để dập tắt uy danh của hắn.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Bởi vì... lần này không được phép thất bại, mà ta lại là sát thủ giỏi nhất của Cực Lạc Thành.”

Trác Hàn không nói gì nữa, nhưng lại một lần nữa nghi ngờ. Lãnh khốc và yếu đuối đầu mới là con người thật của Úc Thanh Huyền? Hay cả hai đều là y, bởi đã từng chịu quá nhiều khuất nhục, nên đã tự tôi

luyện thành lãnh khốc, nhưng vì tín nhiệm hắn nên mới lộ ra vẻ yếu đuối. Hay cả hai đều không phải, y dùng lãnh khốc để chinh phục người khác, dùng yếu đuối để chinh phục hắn...

Ánh mắt vừa rồi của hắn khiến cho y bất an. Thật ra, muốn tiêu diệt Thủy Long Bang không phải là không được, nhưng chỉ là không có phương pháp nào tốt hơn thôi. Còn đối với Úc Khi Phong, y đã tính ranh nghĩ ra một kế khiến cho hắn phải ô danh xử tiết, cắn rứt lương tâm, không còn mặt mũi nào để đối diện với nữ nhân kia nữa. Chính vì quyết định này, y mới quyết tâm đến tìm Trác Hàn. Y muốn xác nhận thái độ của Trác Hàn đối với mình, để bản thân có thể an tâm mà hành sự.

“Hàn...” Y xoay người ôm lấy cổ của hắn, một lần nữa muốn trở lại vòng tay ấm áp của hắn.

Trác Hàn ôm chặt lấy y: “Quan trọng nhất là phải cẩn thận, không nên vì bản thân tài giỏi mà chủ quan. Nếu không, để ta đi cùng ngươi.” Đúng là trong lòng y vẫn còn hình bóng của Khi Phong, nhưng hắn không có tư cách trách cứ y, chỉ có thể hy vọng y bình an trở về.

“Không cần đâu, ngươi giúp ta trông coi chỗ này.”

“Ngươi không sợ ta sẽ phản bội ngươi sao?”

Huyền cười cười: “Ngươi không cần phản bội ta, ngươi chỉ cần dứt bỏ ta là đã đủ rồi.”

Tim đau nhói, hắn ôm y sát vào lòng, cái hắn có thể cho y không nhiều, nhưng hắn nhất định sẽ đem toàn bộ cho y.

9. Kawalu - Chương 9

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Bên trong hoang miếu đổ nát, trên đồng cỏ khô, Đinh Kiếm Viễn khép chặt y phục, mắt nhắm nghiền. Đại ca im lặng đã bốn năm, rốt cục cũng đã công khai kêu gọi nhân mã, bản thân tự thấy có trách nhiệm phải giúp một tay. Bốn ba mấy ngày liền, đã khá xa thị trấn, nên chỉ có thể ủy khuất một chút mà ngủ lại nơi này.

Tuy thường ngày hắn đã quen với cuộc sống cầm y ngọc thực, hiện tại trong miếu hoang này cái gì cũng không có nhưng hắn cũng đã hơi quen một chút. Bản tính xuề xòa, sao cũng được của hắn đã khiến các bậc tiền bối không khỏi đau đầu nhưng hắn lại chẳng thấy có gì không đúng cả. Nhưng đôi khi bản thân hắn cũng không ngừng tự hỏi, đến tột cùng điều quan trọng nhất đối với hắn là gì? Điều gì có thể khiến hắn bất phân thị phi mà vẫn muốn có được? Đường như không có... Có lẽ là có, nhưng...

Gió từ đầu tường thỉnh thoảng thổi vào làm lay động đồng lửa trong gian miếu đổ nát.

Có tiếng chân của nhiều người đang tiến đến gần. Nhưng Kiếm Viễn vẫn nhắm mắt lại, bất động thanh sắc. Có một người không ngừng lại, nhưng lại đi chậm hơn, dường như không biết phải đi hướng nào.

“Tiểu tử thôi, ngươi còn muốn trốn đi đâu?” Tiếng của một nam nhân quát dẹp đường, âm thanh vô cùng khó nghe.

“Muốn giết ta thì cùng lên một lúc luôn đi.” Có người lạnh lùng trả lời.

Kiếm Viễn mở mắt ngồi bật dậy. Ngoài cửa, cách đó không xa, có năm người đang đứng thành vòng tròn. Một thiếu niên cầm kiếm bị vây ở giữa, dường như y đang giằng co với năm người kia.

Ân oán giang hồ, chưa biết rõ hư thực đúng sai ra sao, Kiếm Viễn do dự không biết có nên ra tay hay không.

“Tiểu tử, lá gan của nhà ngươi cũng không nhỏ, dám xem thường uy danh của Cực Lạc Thành.”

“Cực Lạc Thành thì đã sao, chỉ toàn là một bọn tiểu nhân âm hiểm giả dối. Các ngươi đã giết sư phụ ta, thù này ta nhất định phải trả!”

Thì ra là có liên quan đến Cực Lạc Thành. Vậy thì không thể không đếm xỉa rồi.

“Tiểu tử, xuống hoàng tuyền mà tìm sư phụ của ngươi đi!” Vừa dứt lời, năm tên bọn họ không hề theo bất kỳ quy tắc nào liền nhất tề xông lên, thế phải đoạt mạng thiếu niên kiêu ngạo kia.

Thiếu niên thân thủ cũng không phải hạng tầm thường, chỉ có điều mãnh hổ nam địch quần hồ, không bao lâu đã bị đánh xuống thế hạ phong.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Năm kẻ kia đồng loạt giơ đao lên, thiếu niên chỉ kịp thấy có một tia sáng bạc xẹt qua. Mắt nhìn thanh Nga Mi kiếm sẽ đâm vào mạn sườn phải, nhưng lại không kịp đỡ...

Một tiếng kêu thảm thiết, đã thấy thanh Nga Mi kiếm leng keng rơi xuống đất. Tên thấp bé nhất trong bọn xoay người thối lui, tay phải siết chặt lấy cánh tay trái đang bị thương.

“Lão Tứ!” Vừa nhìn thấy đồng bọn thụ thương, bốn kẻ kia đều kinh hoảng. Chỉ thấy một nam nhân tay đang cầm trường kiếm không biết đã đứng đó từ bao giờ.

“Người là ai? Sao cả gan dám quản chuyện của Cực Lạc Thành?” Tên thủ lĩnh quát hỏi.

“Ta là ai không quan trọng. Chỉ cần là chuyện của Cực Lạc Thành thì ta nhất định phải quản.” Kiếm Viễn thản nhiên nói.

“Đại ca, hần là người của phái Hoa Sơn.” Lão Tứ trầm giọng nói. Một kiếm vừa rồi có thể thấy được sự phụ của hần là ai.

Chưởng môn phái Hoa Sơn tuy đã lớn tuổi, nhưng chung quy Hoa Sơn phái cũng có chút danh tiếng trên giang hồ. Huống chi hiện tại bên chúng đã có người thụ thương.

“Tiểu tử thôi, lần sau quyết không tha cho ngươi.” Ngoan cố nói thêm một câu, cả năm tên liền lập tức phi thân đi mất.

“Chịu đi là tốt rồi.” Kiếm Viễn không cam tâm bĩu môi. Thật không chịu được ý nghĩ bọn chúng chỉ vì danh tiếng của sư môn mới chịu rút lui.

“Ai mượn ngươi xen vào chuyện của người khác!” Người bên cạnh lạnh lùng mắng.

Quả nhiên là làm ơn mắc oán mà, Kiếm Viễn bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ta mà không ra tay, thì người bị thương sẽ chính là ngươi đó.” Giọng điệu vô cùng hiển nhiên.

“Thì liên quan gì tới ngươi?” Thiếu niên vẫn không chút cảm kích.

Kiếm Viễn cau mày nhìn y, tướng mạo chỉ thường thường bậc trung, nhưng đôi thủy mâu lại vô cùng cương nghị.

“Ta không phải là người của Cực Lạc Thành.”

“Ngươi cũng có thù oán với Cực Lạc Thành sao?”

“Không có, chỉ là không quen nhìn cách làm của bọn họ.”

“Nhảm nhí!” Thiếu niên không thèm nhìn hần lấy một cái đã xoay người bỏ đi.

“Ừ, ngươi bị thương rồi.” Vai áo y đã bị nhuộm thành một mảng đỏ sẫm.

“Cũng không can hệ gì đến ngươi.” Thiếu niên cũng không quay đầu lại.

“Uy, nơi này hoang vắng không một bóng người, bản thân ngươi lại không thể tự băng bó được. Vết thương này nếu không kịp xử lý, vạn nhất phải phế đi một cánh tay thì ngươi lấy gì mà báo thù? Đó là chưa tính nếu chẳng may lại gặp phải bọn người kia thì sao?” Kiếm Viễn đuổi theo y.

Quả thật là đáng ghét mà, nhưng những gì hắn nói không phải là không có lý. Thiếu niên đã không đi nữa.

“Vào trong miếu đi, để ta kiểm tra vết thương cho ngươi.” Kiếm Viễn thừa cơ kéo y lại. Đã bị thương đến thế này mà vẫn quyết trả thù, nhiệt tâm của y thật đáng nể, nếu có thể quay về chính đạo thì thật hay biết mấy.

Khơi lại đồng lửa đã gần tàn, cẩn thận cởi bỏ chiếc áo dẫm máu của thiếu niên. Trên làn da tái nhợt là một vết máu đỏ tươi.

“Ta là Đinh Kiếm Viễn, ngươi cứ gọi ta là Kiếm Viễn.” Vừa băng bó cho y, hắn vừa tự giới thiệu.

Thiếu niên chỉ cắn răng chịu đau, chứ không trả lời hắn.

“Được rồi.” May mà vết thương không sâu, sẽ không để lại di chứng gì.

“Ta họ Tạ.” Thiếu niên bỗng nhiên thấp giọng.

“Tạ công tử.”

“Gọi ta là Tiểu Tạ là được rồi.” Thiếu niên quay đầu lại, mang theo ánh mắt áy náy nhìn Kiếm Viễn: “Ngươi hắn là lớn hơn ta.”

“Được vậy thì tốt quá.” Kiếm Viễn cười rạng rỡ.

Tiểu Tạ nhìn gương mặt tươi cười của hắn, có chút nghi hoặc...

“Tiểu Tạ, ngươi muốn đến Cực Lạc Thành để trả thù sao?” Trầm mặc một chút, Kiếm Viễn hỏi.

“Phải.” Tiểu Tạ nhìn chăm chăm vào ánh lửa, ngữ khí kiên định.

“Chỉ với một mình ngươi thôi sao?”

“Những người khác... Đã không còn nữa rồi.” Tiểu Tạ thấp giọng nói.

Nhìn y buồn bã khép mắt lại, Kiếm Viễn không khỏi có chút áy náy.

“Chỉ bằng một mình ngươi, sợ rằng không thể.” Nhìn dáng dấp của y chắc chỉ chừng hai mươi tuổi, tuy biết rằng huyết hải thâm thù không thể không báo, nhưng lại không muốn nhìn thấy y tự đâm đầu tìm cái chết.

“Ta biết.” Tiểu Tà cắn môi: “Nhưng ta đã không thể buông tay được, chỉ có thể đánh cược một phen, dù sao cái mạng này từ lâu ta đã không cần nữa.”

“Ngươi đã từng nghĩ đến việc tìm người giúp đỡ chưa?” Hay là thử đưa y đến chỗ của đại ca.

“Ta không muốn có thêm người phải chết vì mình. Hơn nữa...” Y cười cười tự giễu, không nói gì chỉ nhìn xuống đất. Với thế lực của Cực Lạc Thành hiện nay, có mấy ai dám giúp y kia chứ?

“Đã có người đứng ra chống đối Cực Lạc Thành rồi, ngươi có muốn tham gia không?” Hắc cũng không biết y đang nghĩ gì, chỉ sợ nóng lòng trả thù mà làm vậy.

“Là ai?”

“Úc Khi Phong, thiếu chủ chân chính của Cực Lạc Thành.”

“Hừ.” Tiểu Tà hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Ngươi làm sao vậy?” Kiếm Viễn có chút không hiểu thái độ của Tiểu Tà.

“Nói cái gì mà chống đối lại Cực Lạc Thành, ta thấy chỉ là hai người bọn hắc tranh quyền đoạt lợi mà thôi.”

“Không, Úc Khi Phong không phải là loại người như vậy.” Kiếm Viễn liền nói.

“Làm sao ngươi biết?”

“Vì huynh ấy là nghĩa huynh của ta, ngươi tin tưởng ta thì cũng có thể tin tưởng huynh ấy.” Kiếm Viễn nhìn thẳng vào đôi mắt của Tiểu Tà: “Cho dù ngươi không tin tưởng đại ca, nhưng hiện tại cả hai đều có cùng một kẻ thù, cùng lắm là lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích. Huống hồ gì, Úc Thanh Huyền không phải là người mà người có thể đối phó.”

Tiểu Tà không nói gì, y dường như có chút do dự.

“Cũng không quá cần nóng lòng, ngươi cứ từ từ suy nghĩ.” Kiếm Viễn cười nói, một bên đưa tay chỉnh lại đồng cổ khô: “Cứ nghĩ ngơi trước đã.”

Một đêm không trò chuyện, nhưng hắn thì thoảng lại nghe tiếng ho khan của Tiểu Tà. Hình như y không hề ngủ, không hiểu là vì bi thương là vì đang có tâm sự.

“Làm sao mới tìm được Úc Khi Phong?” Đây chính là câu đầu tiên Tiểu Tà đã hỏi khi hắn vừa thức dậy.

“Người chỉ cần đi theo ta là được, ta cũng đang trên đường đến chỗ đại ca.” Kiếm Viễn nhìn y, ánh mắt của Tiểu Tà chợt lóe sáng. Hắn chợt phát hiện ra tuy dung mạo y rất bình thường, nhưng đôi mắt lại rất đẹp.

Đinh Kiếm Viễn là một người phi thường náo nhiệt, tính cách rộng rãi này của hắn rất dễ lan truyền cho những người xung quanh. Tiểu Tà đi chung với hắn mấy ngày, trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện nụ cười. Nghe hắn thao thao bất tuyệt những chuyện thiên nam địa bắc, thương tâm trong lòng cũng đỡ được vài phần.

Tiểu Tà là một người trầm lặng, nhưng luôn biết cách lắng nghe. Hắn rất thích nhìn những lúc y khẽ mỉm cười, ánh mắt vui sướng đó thật lay động lòng người. Vì vậy bản thân lại bất giác cứ thích nói nhiều thêm một chút.

“Tiểu Tà, người có từng thích ai chưa?”

“Người ta thích sao?” Tiểu Tà sửng sốt, cúi đầu.

Kiếm Viễn lập tức hối hận. Sao lại ngu ngốc đến mức tự mình đi khơi lại chuyện cũ làm cho y thương tâm vậy nè?

“Đường như... Không có.” Thanh âm của Tiểu Tà có chút do dự.

“Đường như?” Kiểu trả lời này hình như hơi kỳ quái nha, nhưng may mà y nhìn qua cũng không hiện vẻ thương tâm.

“Ta thật sự... không biết cái gì gọi là thích.” Tiểu Tà nhìn hắn, thản nhiên nói.

Thích là cái gì? Điều này mà y cũng không biết sao? Thật là không hay mà.

“Thích... Chính là muốn được ở cùng một chỗ với người kia, sớm tối bên nhau... Muốn nàng được hạnh phúc, chỉ cần nghĩ đến nàng bản thân cũng sẽ hạnh phúc, nàng hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc... Vì nàng, dù phải chịu bao nhiêu khổ cực cũng cam tâm tình nguyện... Nếu không thể ở bên cạnh nàng, nhưng chỉ cần nàng cảm thấy vui, vậy cũng đã đủ rồi. Để nàng tìm được hạnh phúc thật sự, còn bản thân vẫn một lòng một dạ yêu thương nàng.” Cách giải thích này không hẳn là đúng, nhưng cũng không sai. Nếu không thể cùng nàng sớm tối có nhau, thì chỉ cần nàng được hạnh phúc, đối với hắn đã là quá tốt rồi.

“Là như vậy sao?” Tiểu Tà lẩm bẩm nói. Nếu thích là như vậy, thì hình như y đã từng thích một người,

còn hiện tại? Hiện tại y cũng đang thích người kia sao?

“Tiểu Tạ, mau đi nhanh lên, người không muốn ta bỏ người lại một mình đó chứ.” Kiếm Viễn không biết tự lúc nào đã đi trước y một đoạn khác xa, chợt quay đầu lại hồi thúc y.

...

Cực Lạc Thành

Trác Hàn một mình nằm trên tháp suy tư. Huyền đã đi nhiều ngày rồi, không biết kế hoạch của y có tiến triển gì chưa?

Vốn muốn ngăn cản y tự mình mạo hiểm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cố chấp hòa cùng hưng phấn của y, hắn chợt không nói nên lời. Y đã từng trong cơn mê sảng không ngừng khóc gọi tên kẻ đó, y cũng từng vì kẻ đó mà cắn chặt môi đến bật máu mà không hề hay biết. Dù yêu hay là hận, Úc Khi Phong luôn có một vị trí quan trọng trong lòng Huyền.

Vậy thì Huyền, đối với người mà nói thì ta là cái gì đây? Nhưng rồi lại đặt tay lên ngực tự hỏi bản thân hắn coi y là gì? Hắn vừa yêu, vừa hận Mai Tâm, một lần toàn tâm toàn ý yêu một người nhưng không được hồi đáp đã khiến hắn kiệt sức mất rồi. Tự vấn lương tâm xem có còn yêu ai được nữa không, hình như là không thể, mà cũng không dám. Đối với Huyền, đó chắc chỉ là lòng thương hại mà thôi, vì từ lâu hắn đã không thể yêu. Cũng thật kỳ quái, không có y quấy rầy, đáng lẽ hắn phải thấy thoải mái mới phải. Nhưng trong lòng lại ít nhiều lo lắng... Huyền, người nhất định phải bình an trở về.

...

“Thiếu chủ, có rất nhiều người đã đến, còn nhiều hơn gấp mấy lần so với dự đoán của chúng ta.” Thanh âm của Vạn Ký Viễn không giấu được sự hưng phấn.

“Tỉ mỉ tiếp đãi, nhưng dặn mọi người cũng phải cẩn thận đề phòng.”

“Dạ.”

“Đại ca!” Kiếm Viễn từ xa lớn tiếng gọi, không ngừng hoa tay múa chân.

Khi Phong trong lòng buồn cười, thật không biết nghĩ đệ này của hắn chừng nào mới chịu lớn lên đây. Vừa định đi đến chỗ hắn, thuộc hạ lại có việc bẩm báo. Khi Phong bất đắc dĩ liếc nhìn Kiếm Viễn, Kiếm Viễn không thèm để ý, chỉ cười cười trêu người.

“Đó chính là đại ca của ta.” Hắn quay đầu nhìn Tiểu Tạ, giới thiệu.

Tiểu Tạ liếc nhìn Khi Phong, đậm đậm nhất tiếng: “Hắn dường như còn đang bận bịu công việc,”

“Người đừng để ý.” Ở chung nhiều ngày, biết rõ y vô cùng miễn cảm.

“Ta thì thế nào?” Khẩu khí của Tiểu Tạ giống như nghĩ Kiếm Viễn đang kiểm chuyện với mình.

“Đi, ta giới thiệu những người khác cho người làm quen.”

Nơi tổ chức chính là tổng đàn của Thủy Long Bang. Bốn bề bị nước bao quanh, mọi người ra vào đều do đội thuyền của Thủy Long Bang đưa đón. Chọn nơi này vì khó có ai có thể xác định được vị trí của đảo, thứ hai còn có thể đảm bảo được an toàn cho Long Sĩ Thủ, dù sao thì hắn cũng là kẻ đầu tiêu đứng lên phản lại Huyền. Tiểu Tạ tuy là người lạ, nhưng vì là bằng hữu của Kiếm Viễn nên cũng không bị tra xét gì.

“Những người này đều có thù oán với Cực Lạc Thành sao?” Tiểu Tạ hỏi.

“Một số thì có, nhưng mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, tất cả bọn họ đều biết, chỉ có đồng tâm hiệp lực với nhau, mới đủ khả năng chống lại Cực Lạc Thành.”

Người đến là chương môn nhân hoặc thủ tịch đệ tử của một số môn phái, nhìn qua đều rất háo hức, khẩn trương, nhưng thái độ lại có chút mờ ám.

“Ta đưa người đến gặp đại tẩu của ta.” Kiếm Viễn bỗng nhiên đề nghị.

Một mình ngồi trong phòng, tựa hồ tất cả náo nhiệt ngoài kia không quan hệ gì đến mình. Đã lâu lắm rồi nàng không được ở cùng một chỗ với Khi Phong. Mấy hôm nay bận rộn chuẩn bị đại hội, hắn lại càng không có thời gian nói chuyện với nàng. Cơ thể cảm thấy mệt mỏi, khó chịu, bản thân tinh thông y thuật nên nàng đã biết mình đã có hỷ mạch. Nhưng tin vui này lại không có cơ hội nói với hắn. Hắn vẫn yêu nàng, nàng biết, nàng cũng hiểu đại sự làm trọng. Nhưng bất giác nàng vẫn không ngừng hoài niệm những tháng ngày vô tranh vô lo sống ở sơn thôn bình dị ngày xưa.

Có người gõ cửa, chắc lại là tỳ nữ.

“Đại tẩu!” Cửa vừa mở ra, không ngờ chính là gương mặt tươi cười của Kiếm Viễn.

“Kiếm Viễn!” Vô Ngần nở nụ cười. Mặc kệ là lúc nào, chỉ cần nhìn thấy người nghĩa đệ này là nàng không thể nhịn cười: “Vào đây đi.”

“Đại tẩu, ta có đưa một bằng hữu cùng đến.” Không biết Vô Ngần có ngại gặp người lạ không nữa.

“Vậy cùng vào đi.” Kiếm Viễn trước giờ vốn có nhiều bằng hữu, cũng không có gì là lạ.

“Úc phu nhân.” Tiểu Tạ lễ phép ân cần thăm hỏi.

Trước mắt nàng là một thiếu niên mảnh khảnh, diện mạo tuy không có gì xuất chúng, nhưng nhìn qua rất phong nhã lễ độ.

“Ngồi xuống đi.” Vô Ngần hòa nhã nói.

Sai hạ nhân mang trà và điểm tâm lên, Vô Ngần lúc này mới ngồi xuống.

“Đại tẩu, người gầy quá!” Kiếm Viễn nói.

“Vậy sao?” Vô Ngần khẽ cười “Gần đây cảm thấy hơi khó chịu.”

“Đại tẩu, người khó chịu ở chỗ nào?”

“Đại tẩu chính là đại phu, cần người lắm chuyện sao?” Vô Ngần cười oán trách.

“Sắc mặt của Úc phu nhân quả thật không được tốt.” Tiểu Tạ nói: “Cần phải cẩn thận bảo trọng, vạn nhất có chuyện gì bất trắc sẽ khiến Úc công tử lo lắng.”

“Cảm tạ công tử quan tâm.” Vô Ngần gật đầu, thật ra từ lâu nàng đã không có được sự quan tâm của Khi Phong.

“Kiếm Viễn, người đến rồi thì tốt quá, mấy hôm nay đại ca của người thật sự rất bận.” Vô Ngần quay đầu nhìn Kiếm Viễn nói.

“Đại ca không kham nổi sao?” Cách nghĩ của Kiếm Viễn và Vô Ngần dường như không giống nhau.

“Không phải vậy.” Vô Ngần vội vàng phủ nhận: “Ta chỉ sợ chàng không chú tâm chăm sóc thân thể. Chuyện đại sự ta cái gì cũng không biết, không thể giúp chàng. Nhưng giờ người đã đến rồi, người có thể thay ta giúp chàng một tay.”

“Điều đó là đương nhiên.” Kiếm Viễn cười cười, không hiểu vì sao, nhìn qua có chút xấu hổ.

Tiểu Tạ ngồi một bên nhẹ nhàng nâng chén trà nghi ngút khói, khẽ cười khinh mạn.

Đêm xuống, mọi người vẫn còn râm rì bàn bạc về cuộc chính biến lần này.

“Kiếm Viễn, chúng ta đã hai năm không gặp, dạo này đệ có khỏe không?” Khi Phong mỉm cười hỏi.

“Đệ rất khỏe. Nhưng xem ra đại ca lại rất khổ cực đó.”

Khi Phong bắt đầu dĩ lắc đầu: “Huynh cũng không còn cách nào khác...”

“Đại ca, thật sự phải động binh đao sao?”

“Sợ rằng không thể tránh khỏi. Về tư, huynh chỉ là muốn cứu phụ thân, nhưng có nhiều người theo như vậy, huynh không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho riêng mình.” Vai mang trọng trách, không phải muốn nói bỏ là bỏ được, cho dù tận đáy lòng hẳn không hề muốn cùng Huyền công khai giao chiến.

“Đại ca, huynh không cần phải quá áy náy, nói thế nào đi chăng nữa cũng là do Úc Thanh Huyền phản bội trước. Hơn nữa y đã gây ra nhiều nợ máu như vậy, cũng đã đến lúc phải trả rồi.” Không biết Úc Thanh Huyền ra sao, nhưng nghĩ cho cùng y cũng chỉ là một tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.

“Huynh đã từng đến gặp đệ ấy một lần, nhưng huynh hầu như không còn nhận ra Huyền nữa. Huynh cũng biết rằng với những ân oán bao lâu nay, huynh và y chỉ có thể làm kẻ thù mà thôi. Nhưng huynh vẫn không sao quên được hình bóng trong quá khứ của y.”

“Hay là trước đây y chỉ giả vờ lương thiện, sau đó mượn gió bẻ măng để tranh quyền đoạt lợi.”

Khi Phong lắc đầu, hẳn cũng đã từng hoài nghi phía sau vẻ thiện lương của y chính là để che giấu dã tâm. Nhưng xưng huynh gọi đệ cùng y hơn mười năm trời, cũng là hơn mười năm bảo vệ lẫn nhau, sao dám nghĩ tất cả chỉ là giả dối.

“Đại ca, đại tẩu hình như đã gãy đi rất nhiều.” Trầm mặc một lúc, Kiếm Viễn đề cập đến vấn đề chính.

“Huynh cũng đã hỏi nàng, nhưng nàng lại nói là không có gì nghiêm trọng. Ai, gần đây bạn thương thuyết với các đồng minh mà ngay cả thời gian nói chuyện với nàng cũng không có nữa.”

May mà Vô Ngần rộng lượng, không chấp nhất sự vô tâm này của hắn: “Kiếm Viễn, nay đệ đã đến rồi, hãy giúp ta chăm sóc nàng nhé.”

“Đệ sao?...” Kiếm Viễn ngỡ ngàng, nhất thời không biết phải tính sao. Màn đêm u ám nên không ai thấy được mặt của hắn đang ửng đỏ.

“Kiếm Viễn, lần này đệ có dẫn theo một bằng hữu phải không?”

“Đúng vậy, là trên đường tình cờ quen biết.”

“Thân thể của y ra sao?”

“Y họ Tạ, hỏi cái gì cũng không chịu nói, sư phụ là ai cũng không thèm cho đệ hay. Chỉ biết tòa môn của y từ trên xuống dưới đều bị Cục Lạc Thành sát hại, chỉ còn lại một mình y. Y không muốn cho người khác biết thân phận của mình chính là sợ bị truy sát. Bất quá, thân thủ của y không tệ, lại rất thân với ta... Đại ca, lẽ nào người nghi ngờ Tiểu Tạ là...”

“Không, không phải, chỉ là cẩn thận một chút vẫn hơn.” Khi Phong cười cười: “Nhưng là bằng hữu của đệ thì cũng không có vấn đề gì đâu.”

“Đại ca, cũng khuya rồi, huynh về nghỉ ngơi đi. Đệ đi hóng mát một chút đã.”

“Đệ cũng nên ngủ sớm đi.”

Khi Phong đi rồi, trên bờ sông chỉ còn lại một mình Kiếm Viễn. Trên gương mặt tươi cười của y, chợt khẽ nhú mây, để lộ ra nỗi sâu bi hiếm thấy. Lúc nào cũng phải cười đúng là mệt chết đi được. Nhưng chỉ có như thế, hắn mới có thể che giấu được tâm sự của mình, cái bí mật xấu xa hạ cấp mà hắn đã chôn sâu tận đáy lòng, chưa bao giờ bày tỏ cùng ai.

Nhìn hồ nước lặn tẩn gợn sóng, bóng trăng nhộn nhạo không yên, có tiếng chim kêu làm hắn giật mình tỉnh mộng.

Thầm than nhẹ một tiếng, trước mắt dường như lại hiện ra hình bóng của nàng. Dung nhan hư nhược nhưng cũng thập phần diễm lệ, nhợt nhạt cười buồn. Miệng thì nói không được nghĩ đến nàng, nhưng ảo ảnh trước mắt càng ngày càng rõ. Tự nhủ với lòng không nên gặp nàng, nên hắn đã chạy trốn suốt hai năm liền. Vậy mà khi nhìn thấy nàng lại không thể kiềm chế mà vui mừng như điên. Biết rõ chỉ là chờ đợi trong vô vọng, nhưng lại không có cách nào tiếp nhận những nữ nhân khác. Hắn đã từ hôn không biết bao nhiêu lần, ngay cả tiểu nữ bảo bối của vi sư cũng không ngoại lệ.

Vẫn còn nhớ như in những rung động khi lần đầu tiên gặp nàng, lúc đó hắn vẫn còn trẻ người non dạ, ngu ngốc cho rằng đó chỉ là do lâu ngày không gặp mỹ nhân, nên mới ngưỡng mộ nhan sắc của nàng. Còn nhớ lúc hắn đang bị thương được nàng tỉ mỉ chăm sóc, bấy giờ hắn cũng không hề biết bản thân đã mong chờ sự chăm sóc của nàng đến thế nào. Lúc hai người bọn họ thành thân, trái tim hắn như vỡ nát thành trăm ngàn mảnh. Tuy luôn tự nhủ một ngày nào đó sẽ có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình, nhưng bao nhiêu lần cố gắng, hắn mới phát hiện ra không ai có thể thay thế được vị trí của nàng trong lòng hắn. Biết rõ người mà mình yêu thương nhất là ai, đồng thời cũng chưa xót chấp nhận sự thật là cả đời này hắn vĩnh viễn không thể có được nàng. Ánh mắt ngập tràn thâm tình của nàng thật động lòng người, nhưng đời này kiếp này mãi mãi sẽ không bao giờ dành cho hắn.

Đau quá! Quả thật rất đau. Nếu đã không thể ở cùng nàng, chỉ cần nàng được hạnh phúc, vậy đã là quá đủ rồi... Không ngừng tự nhắc với bản thân, nhưng nói thì dễ, còn làm sao lại khó quá.

Phía sau chợt có tiếng thở dài, trái tim nhện không được lại loạn nhịp. Là nàng sao? Đang nghĩ đến nàng, giờ lại được gặp nàng rồi?

Quay đầu lại, đã thấy nàng cũng đang ngạc nhiên nhìn hắn.

“Đại tẩu.” Kiếm Viễn vội lấy lại dáng vẻ tươi cười.

“Người vẫn còn ở đây sao?” Nàng dậm dậm nhất tiếu, nhưng vẫn không giấu được vẻ u sầu.

“Đại tẩu, khuya vậy rồi sao vẫn chưa nghỉ ngơi?”

“Ta ngủ không được, nên muốn ra ngoài dạo một chút.”

“Đại ca không ở cùng tẩu sao?” Khi Phong không phải đã về này giờ rồi sao?

“Lại bị người mời đi rồi.” Vô Ngần khẽ thở dài, vô thức nhìn mặt hồ.

“Đại tẩu.”

“Lúc nào cũng vậy, ngay cả thời gian nói chuyện với chàng cũng không có.”

Nàng nhẹ giọng oán giận. Biết là không nên oán hắn, nhưng bản thân lại nhịn không được mà oán hận hắn. Vốn định báo tin vui kia cho hắn nghe, vậy mà hắn lại không chịu nán lại một chút để nghe nàng nói.

“Đại ca huynh ấy...” Trong lòng muốn nói vài lời tốt cho Khi Phong nhưng một thoáng ích kỷ, lại không nói được gì. Nghĩ lại thấy mình thật quá đê tiện.

“Ta chỉ muốn chàng ở lại bên cạnh ta một chút thôi, chẳng lẽ chỉ một đêm cũng không được sao?” Thanh âm của nàng đang dần kích động. Ủy khuất cùng cô độc tích tụ bao lâu nay, tối nay rốt cục cũng đã nói hết ra được rồi.

“Ta biết chàng còn bận bịu chính sự, chàng còn trọng trách trên vai, ta thật không nên trách chàng. Nhưng chàng là trượng phu của ta mà, ngoài chàng ra, ta đâu còn ai thân thích trên cõi đời này? Ta ngoại trừ oán trách chàng ra, thì còn có thể làm được cái gì nữa đây?” Lời nàng nói có chút ghen ngào, khiến Kiếm Viễn nghe được không khỏi đau lòng.

“Đại tẩu, người vẫn còn có ta mà.”

“Người biết người không giống như vậy mà. Ta biết chàng yêu ta, nhưng...”

“Ta cũng yêu nàng mà!” Hối hận cũng không kịp rồi. Trái tim đã bị nỗi bi thương của nàng làm cho nhói đau không ngừng.

“Nếu không thể được ở cùng một chỗ với nàng, nhưng chỉ cần nàng được hạnh phúc là đã quá đủ rồi.” Có điều, nếu như nàng không được hạnh phúc...

“Người lại chọc ghẹo ta nữa rồi.” Vô Ngần xấu hổ nói, muốn giấu đi vẻ kinh ngạc của mình, vừa nãy chắc chỉ là do mình nghe lầm rồi.

“Ta nói thật mà!” Những lời trong lòng chôn giấu nay lại nói tiếp nhau, nếu đã nói ra thì phải nói cho rõ ràng. Tối nay, trên bờ sông này chỉ còn lại nàng và hắn, nhất định phải đem tất cả nỗi lòng nói hết với nàng. Cho dù mai này không còn mặt mũi nào đối diện với họ nữa, nhưng nếu hắn để lỡ tối nay e là hắn sẽ không còn cơ hội nào để cho nàng hiểu hết tấm chân tình này.

Vô Ngần ngây ngẩn cả người.

“Ta yêu nàng, từ lâu ta đã trót yêu nàng rồi. Ta không hề đùa giỡn nàng, những gì ta nói chính là chân tâm thật ý của ta.” Kiếm Viễn nhìn nàng, tha thiết nói.

“Người đang mê sảng gì vậy?” Vô Ngần quay đầu lại, bất giác lùi lại một bước. Tuy chỉ là huynh đệ kết bái, nhưng xét theo danh phận nàng với hắn cũng là chị dâu, em chồng, sao hắn lại có thể thất lễ với nàng như vậy?

“Đại tẩu!” Vì sao hắn nhất định phải gọi nàng là đại tẩu? Nhìn bộ dạng muốn trốn chạy của nàng, hắn không ngăn được lòng mà tiến đến ôm lấy nàng.

“Buông ra!” Mặt nàng tái nhợt, lộ rõ sự tức giận.

Nàng chán ghét hắn sao? Bởi vì hắn đã đem hết tâm ý của mình bày tỏ với nàng sao? Vốn cũng không mong nàng sẽ đáp lại tình cảm này, chỉ là muốn nói cho nàng biết thôi. Nhưng ủy khuất tận đáy lòng không ngừng dâng lên, hắn đột nhiên xiết chặt vòng tay, hung hăng hôn lên môi nàng.

Đầu lưỡi ấm nóng mạnh mẽ xâm nhập khoang miệng, ký ức bị lãng quên từ lâu lại trở về, thống khổ, khuất nhục không gì sánh được. Vô Ngần dùng hết toàn lực thoát khỏi vòng tay của Kiếm Viễn, vung tay, tát hắn một bạt tay.

Lý trí rốt cục cũng đã trở về, ta vừa mới làm cái gì thế này? Vì sao lại nói ra những lời đó, để bây giờ ngay cả tư cách ở bên cạnh nàng cũng không còn. Kiếm Viễn cúi đầu thở hổn hển, không dám nhìn ánh mắt xấu hổ cùng giận dữ của Vô Ngần. Đột nhiên, hắn xoa người, không nói lời nào, liền chạy như bay.

Xảy ra chuyện gì thế này? Đau đầu quá, nàng đưa tay lên nhu nhu thái dương, nhưng chợt phát hiện trên mặt mình rất ướt, là nước mắt sao? Phong, người thiếp yêu chính là chàng mà...

“Úc phu nhân.” Phía sau có người gọi nàng.

Vô Ngần vội vàng lau nước mắt, xoay người lại.

“Tạ công tử?” Vì sao y lại ở đây? Chuyện vừa rồi...

“Đại tẩu thể chất hư nhược, đêm khuya một mình ở đây, không sợ chẳng may xảy ra bất trắc gì sao?” Tiểu Tạ thản nhiên nói.

Vô Ngần cả kinh, lời y nói rõ ràng là có ẩn ý bên trong.

“Đúng là đã trễ rồi, ta xin phép đi trước.” Tự trấn an bản thân cố giữ bình tĩnh xoay người lại, thầm muốn nhanh chóng về phòng. Không hiểu sao ánh mắt của Tiểu Tạ lại làm nàng cảm thấy sợ.

“Đại tẩu hà tất phải giống như đang bỏ trốn như thế.” Ngữ khí của Tiểu Tạ mang theo chút khinh miệt.

Trốn sao? Không lẽ mình lại không dám tiếp chuyện với y sao?

Vô Ngần nghiêm nghị xoay người lại, trong tích tắc nàng cả kinh, mặt cắt không còn một giọt máu.

Lờ mờ dưới ánh trăng, người trước mặt đột nhiên thay đổi diện mạo. Sắc mặt tái nhợt, hai hàng lông mày đầy anh khí, nhãn thần âm lãnh, sống mũi cao, nụ cười lạnh băng, ngũ quan hoàn mỹ say động lòng người. Nhưng tất cả lại khiến nàng cảm thấy run sợ vô cùng. Nàng đã từng gặp qua y, chính là thiếu niên đã cứu nàng lúc ở trên vách núi, chỉ có điều vẻ mặt hiền hòa khiêm cung của y đã trở nên tà mỹ âm hàn.

“Thanh Huyền...” Nàng lắp bắp nói, không kịp phản ứng, ngực đã tê rần, toàn thân mất đi tri giác.

Một lần nữa lại mang mặt nạ của Trác Hàn đặc chế cho mình vào, khôi phục lại dung mạo bình thường không mấy ấn tượng. Y ôm lấy Vô Ngần đã bất tỉnh vào ngực, nhanh chóng phi thân biến mất vào rừng cây bên kia sông.

...

Trở về phòng thì đã quá nửa đêm.

“Vô Ngần.”

Không có tiếng đáp, chắc là nàng đã ngủ trước rồi. Đi vào phòng trong, lại đột nhiên dừng bước.

“Là ai?” Trước cửa sổ, có một thân ảnh đang đứng, dường như là đang chờ hắt.

Vài tiếng cười khẽ truyền đến, người kia xoay người lại, nhưng lại không cách nào nhìn được dung mạo của y.

“Chẳng hay các hạ đang đêm đến đây, là có gì chỉ giáo?” Khi Phong trầm giọng nói. Người kia không có sát khí, nhưng lại tỏa ra hàn ý.

“Đại ca, hà tất khách khí như vậy?” Người kia cười nói.

Đây không phải là tiếng của Kiếm Viễn, không lẽ...

“Huyền...” Ngữ điệu âm trầm nhưng vội vã, Vô Ngần không có trong phòng.

“Đại ca, đã lâu không gặp.” Huyền từng bước tiến đến gần hắn.

“Thê tử của ta đâu?” Để lộ nhược điểm chính là tối kỵ của binh gia. Nhưng Huyền sao lại không biết Vô Ngần chính là tử huyệt của hắn.

“Ai ui.” Huyền làm vẻ ta đây than nhẹ: “Huynh quan tâm nàng như vậy, sao lại có thể để nàng đêm khuya một mình đứng khóc ở bờ sông vậy chứ?”

“Nàng đang ở đâu?” Khi Phong gầm nhẹ.

“Ở chỗ đệ. Huynh cứ yên tâm, đệ sẽ không để nàng chịu ủy khuất đâu. Nói gì đi chẳng nữa nàng cũng là đại tẩu của đệ mà.” Nàng còn sống mới có thể không chế được hắn, làm sao y có thể để cho nàng có bất trắc gì kia chứ?

“Ngươi làm sao đến được đây?” Y đã lên đảo nhưng lại không bị phát hiện.

Huyền cười cười: “Ta chính là bằng hữu của Kiếm Viễn.”

“Ngươi lừa hắn!” Khi Phong kịch liệt khắc chế. Y cứ nhiên dám lợi dụng lòng nhiệt tình của Kiếm Viễn, mà Kiếm Viễn lại vô cùng tin tưởng y.

“Sao ngươi lại không nghĩ là hắn bắt tay với ta để gạt ngươi?”

“Không có khả năng đó!”

“Tin tưởng hắn đến vậy sao. Tuy nhiên, nếu như ngươi chết, thì ái thê của ngươi sẽ là của hắn đó.”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Thân thủ nắm lấy cổ áo của y, không cho phép y tiếp tục nói xấu bọn họ.

“Tin hay không tùy người.” Huyền thản nhiên lãnh đạm nói.

“Người muốn thế nào?” Buông y ra, Khi Phong lạnh lùng hỏi. Hắn không biết mục đích của y, mà Vô Ngần lại nằm trong tay y, điều này làm cho Khi Phong cảm thấy vô cùng bị động.

Huyền cũng không vội vã trả lời, trái lại còn chậm rãi bước hai bước thong thả.

“Ta muốn người...” Y tới gần hắn, mỉm cười tà mị: “Nghe lời ta.”

Khi Phong vừa muốn thối lui đã bị tay của Huyền ôm lấy. Đôi môi lạnh lùng bỗng nhiên hé mở, đầu lưỡi mềm mại, ẩm ướt dọc chạy dọc theo cổ hắn, hướng lên trên, rồi liếm nhẹ lên môi hắn.

“Ta nói rồi, muốn người nghe lời ta, hiện tại mau chứng minh cho ta thấy đi.” Thanh âm của Huyền mơ hồ, phả hơi lạnh lên mặt của Khi Phong.

“Người vô si!” Đáng ghét, nhưng vì Vô Ngần nên hắn không dám đẩy y ra.

“Đây là lần thứ hai người dám nhục mạ ta.” Huyền kề sát vào mặt hắn, khẽ liếm vành tai của hắn, đột nhiên cắn một cái thật đau.

Khi Phong đau quá, quay đầu nhìn Huyền. Trong đôi thủy mâu đen láy kia chợt lộ ra một tia oán độc làm tim hắn đập nhanh hơn.

“Thân thể này rất nhơ bẩn, rất thấp hèn, hơn nữa còn rất dâm loạn. Nhưng đêm nay, ta bắt người phải thượng ta!” Mỗi câu mỗi chữ vừa nói xong, là một lần y lại hôn lên môi hắn, đầu lưỡi dò xét, bá đạo đầy dưng.

Lời Huyền nói làm Khi Phong khiếp sợ. Sao y lại có thể đối với hắn như thế? Y không hề ôn nhu, nhưng lại mang theo sự điên cuồng làm cho hắn không thở nổi... Vạt áo bị xé nát, đôi tay lạnh băng linh hoạt như thủy xà sờ loạn trên người hắn, mơn trớn hai núm anh đào, rồi lướt xuống thắt lưng, thẳng tiến đến dự vọng nam nhân của hắn. Thân thể hắn dưới sự kích thích dần dần có chuyển biến, dục hỏa như thiêu đốt.

Trên giường, Huyền khóa gối trên người Khi Phong, vòng eo không ngừng giãy giụa. Đôi tay đã bị Khi Phong chế trụ, đầu hơi ngã về phía sau, mồ hôi nhễ nhại, trên mặt y hiện lên nỗi thống khổ hòa cùng mê loạn... Khi Phong hôn lên cổ Huyền, không ngừng cắn mút khuôn ngực trắng nõn của y.

Huyền, đây chính là cái mà người muốn sao? Cho người, cũng không khó khăn như ta đã nghĩ. Không giống như thân thể nở nang mềm mại của nữ nhi, thân thể y mảnh khảnh nhưng lại rất dẻo dai. Không hiểu vì sao, ký ức đã chôn vùi bao lâu, nay chợt trở về. Năm hắn mười lăm tuổi, ngày đó khi nhìn gương

mặt đang ngủ say của Huyền, nhin không được đã lên hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng tình xảo đó...

Nhưng, Vô Ngần chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn. Ôm Vô Ngần, trong lòng hắn luôn cảm thấy thương tiếc hòa cùng mừng rỡ... Còn lúc này, tuy thân thể đang hưởng niềm khoái lạc cực điểm nhưng trong lòng giống như bị vạn tiễn xuyên tâm. Đối với hắn, đây chính là hình phạt đau đớn nhất...

Là như thế này sao? Đây chính là cái y muốn sao? Vốn tưởng rằng trong lúc ân ái thì kỹ xảo chính là điểm mấu chốt, nhưng vì sao một điểm khoái cảm y cũng không có? Trăm phương nghìn kế tính toán sao lại cảm thấy bản thân dần dần và vô vị đến thế này..... Đây chính là hình phạt dành cho hắn sao? Muốn cùng hắn lên giường chẳng qua vì hắn chán ghét y, nên y càng muốn bắt hắn phải cam tâm tình nguyện mà chấp nhận. Nhưng sao lại không cảm thấy đặc ý chút nào.

“Hàn...” Một tiếng gọi khẽ, xen lẫn trong tiếng rên rỉ không ngừng, khiến y cả kinh. Đường như đã thành thói quen, được người kia ôm ấp, được dụi đầu vào lồng ngực ấm áp để có thể tìm được chút bình yên.

Mặt trời còn chưa lên, Khi Phong ngồi trên giường, Huyền nằm ở một bên. Cùng trải qua một đêm hoan ái, nhưng với cả hai không khác gì cực hình tra tấn lẫn nhau.

“Người còn muốn như thế nào?” Khi Phong hỏi. Trong lòng ngập tràn áy náy cùng hối hận, những gì hắn làm chẳng khác gì đã phản bội Vô Ngần.

“Những kẻ người triệu tập hôm qua chắc cũng đã đến đông đủ, người có thể chính thức khai mạc đại hội được rồi.” Huyền chống tay ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường.

“Cho dù người có bắt cóc Vô Ngần đi chẳng nữa cũng không thể thoát được, người chỉ có một mình.”

“Người làm sao biết ta chỉ có một mình?” Y từ lúc nào lại có thể linh đến vậy được chứ.

“Người...” Đã rõ điều y muốn nói, nhưng lại không cách nào ngăn cản. Vô Ngần, sinh mạng của hắn đang nằm trong tay y.

“Người muốn đại khai sát giới sao?” Tất cả chính vì hắn vô năng. Biết rõ người làm đại sự cần phải vứt bỏ nữ nhi tình trường, nhưng với Vô Ngần... Hắn làm sao nói bỏ là bỏ cho được?

“Ta sẽ tận lực hạn chế.” Thanh âm của Huyền không rõ là thật hay đùa.

“Sao không đơn giản là người giết?” Khi Phong bỗng nhiên quay đầu cả giận nói. Hắn cảm giác như mình đang bị Huyền chơi trò mèo vờn chuột.

“Ta còn muốn xem tường hay mà!” Nhìn dáng vẻ đang muốn bóp chết y của Khi Phong, tiểu y trong mắt Huyền tăng thêm vài phần: “Người đi chuẩn bị đi.”

10. Kawalu - Chương 10

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Những người đã lên đảo dù với mục đích gì đi nữa, nhưng một phần cũng là do tin tưởng hấn. Nhưng hiện tại hấn lại vì Vô Ngần mà đành phụ lòng bọn họ. Vẫn biết đó là sai, vẫn biết là làm trái với đạo nghĩa giang hồ, nhưng Vô Ngần...

Trong lòng không ngừng do dự, lại không biết phải nên làm thế nào. Giờ khắc này hấn biết rõ chiến thuyền của Thanh Huyền neo ở đây không xa, y sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

“Thiếu chủ, các khách mời đều đã đến đông đủ cả rồi, cũng nên khai mạc đại hội đi thôi.” Vạn Ký Viễn vừa bước vào thư phòng liền nói, thanh âm không giấu được sự hưng phấn.

Nhìn Vạn Ký Viễn, Khi Phong nhất thời không nói được lời nào. Nhưng những người này đều là thuộc hạ thân tín của hấn, đều vì hấn mà vào sinh ra tử, không lẽ hấn lại trở mặt nhìn họ phải tuấn mạng sao? Tất cả chỉ vì sự ích kỷ của cá nhân hấn thôi sao?

“Vạn Ký Viễn, thông báo mọi người mau lên thuyền của Thủy Long Bang, mau chóng rời đảo, những chuyện khác sau này hãy tính.” Kiên định hạ quyết tâm, hấn thật sự sợ sau này dù có hối hận cũng không kịp.

“Vì sao?”

“Thanh Huyền đã lên đảo rồi, ta không biết y sẽ giữ thủ đoạn gì nữa, chỉ có thể hạ lệnh cho mọi người nhanh chóng sơ tán.” Hấn chỉ có thể dùng lý do này để tự nguy hiểm cho bản thân, nhưng lý do thật sự chính là do hấn quá vô năng.

“Úc Thanh Huyền đang ở đây? Vậy sao ta không nhân cơ hội này mà diệt trừ y?”

“Không được!”

“Cho dù y có dẫn theo người đi chăng nữa, với nhân mã của chúng ta hiện nay cũng không hấn sẽ thất bại...”

“Không được!” Khi Phong lớn tiếng cướp lời. Sơ tán tất cả mọi người chính là cực hạn của hấn rồi, hấn chỉ sợ Huyền sẽ làm hại đến Vô Ngần.

“Vì sao?” Vạn Ký Viễn gần từng tiếng hỏi lại.

Không dám nhìn thẳng vào mắt của Vạn Ký Viễn. Hắn sợ rằng sự vô năng, nhát gan của mình sẽ không thể che giấu đôi nhân thần rực lửa đó.

“Vô Ngần đang ở trong tay y.” Khi Phong không nhận được đành phải nói thật, nhưng chính hắn cũng không dám cầu xin sự tha thứ.

Vạn Ký Viễn không nói gì, lạnh lùng nhìn Khi Phong, rồi lập tức xoay người rời đi.

Vô Ngần... Thì ra trong lòng hắn còn vương vấn ả ta. Hắn không thích hợp làm người lãnh đạo, cả đời hắn chỉ mong muốn được ôm ấp mỹ nhân, bình lặng sống suốt cuộc đời. Thật là không biết lượng sức mà, làm phiền hà nhiều người như vậy.

“Dừng!” Ngoài cửa sổ chợt vang lên một tiếng nổ, dường như trời đất đều bị đảo lộn. Tiếng kinh hô, tiếng kêu thảm thiết liên truyền đến. Cách đó không xa nơi vừa bị pháo kích, ánh lửa bùng cháy. Lao ra khỏi phòng, hắn đã thấy mọi người đều nhốn nháo, hỗn loạn.

Lại thêm một tiếng nổ, là hỏa pháo! Hai người lính canh kho lương đã gục ngã, tiếng kêu thê thảm không gì sánh bằng.

“Nhanh đến bến tàu!” Khi Phong lớn tiếng hét.

“Vạn Ký Viễn đâu?” Tiệp tay kéo một người lại hỏi.

“Không biết!” Người nọ vùng khỏi tay hắn, cuống quýt chạy trốn chết.

Pháo nã không ngừng, trong khoảng khắc khắp nơi lửa quang hừng hực, phòng ốc sụp đổ, vụn đá, bụi gỗ bay mù mịt. Trên mặt đất toàn là thi thể, một bãi tiên huyết, máu thịt lẫn lộn.

Huyền, vì có gì lại nhất quyết phải làm như thế này chứ?

Nếu pháo oanh tạc lên đảo, nghĩa là Huyền đã không còn ở đây, vậy còn Vô Ngần?

Trên bến tàu đông nghịt người, nhưng lại không có bóng dáng dù chỉ một con thuyền.

Cách đó không xa, một chiếc thuyền lớn vững vàng trụ ở giữa biển, đầu thuyền có gắn hỏa pháo, nòng pháo hướng về phía bến tàu.

Không có biện pháp rời khỏi đảo thì chính là chờ chết. Mà bang chúng của Thủy Long Bang, những người duy nhất bọn họ có thể trông cậy lại không thấy tầm hơi.

Pháo kích tạm thời ngừng lại, nhưng hòng pháo đen ngòm kia vẫn khiến mọi người nghẹt thở. Một bóng người xuất hiện trên thuyền, một thân bạch y, sát khí lạnh thấu xương.

“Cực Lạc Thành thành chủ...” Có tiếng người hoảng hốt run giọng nói.

“Úc Khi Phong?” Thanh âm của Huyền nhàn nhạt, nhưng mọi người đều nghe được rất rõ ràng.

“Ta ở đây!” Khi Phong gạt mọi người ra, bước lên phía trước.

“Có ân oán gì, người chỉ cần đối phó với một mình ta, không nên làm tổn hại người vô can.” Không để cơn thịnh nộ bộc phát, hắn cố giữ cho thanh âm có vẻ rất bình tĩnh.

Huyền nở nụ cười: “Chúng ta có ân oán gì sao? Ta còn phải đa tạ người nữa mà.”

“Người...”

“Nếu không phải người đã hao tâm tổn trí chiêu mộ bọn họ vùng lên, ta làm sao có thể đem bọn phản đồ của Cực Lạc Thành một mẻ bắt gọn như thế này được?”

Trên tàu lập tức vang lên reo hò, khuya chiêng múa trống. Có kẻ run sợ nhảy xuống sông, liền bị xạ tiễn bắn chết.

“Dừng tay!” Khi Phong hét lớn.

“Người đã làm gì Long bang chủ?” Không thấy người của Thủy Long Bang đâu cả, lẽ nào đã bị y giết sạch?

Huyền quay về phía sau vẫy vẫy tay, có người bắt đầu chậm rãi bước ra.

“Long Sĩ Thủ...”

Dáng vẻ tươi cười của Long Sĩ Thủ có chút xấu hổ, nhưng vẫn khom người thi lễ với Huyền.

“Long bang chủ là người biết thức thời, ta làm sao có thể làm khó hắn được?”

Rốt cục cũng đã hiểu được cảm giác chuột bị mèo vờn là như nào. Chính là sự phần nộ càng lúc càng mãnh

liệt, nhưng lại bất lực không tài nào xoay chuyển được tình thế.

“Nã pháo!” Huyền lãnh khốc ra lệnh.

Tiếng pháo kích lại vang lên, trên bến tàu, cát đá bụi mù, thủy hoa tiên khởi, mang theo một màu đỏ sẫm.

...

Nhìn những người thường ngày cũng xem như có chút địa vị, mà giờ đang cuống cuồng chạy thoát thân, Huyền mỉm cười tự đắc. Đáng vẻ đường hoàng chính khí thường ngày chẳng qua chỉ là để che giấu cho bản năng vốn có, nhưng trong giờ phút sinh tử này, tất cả đều như nhau mà thôi. Ánh mắt y chợt chuyển hướng, trong làn khói thuốc súng, có một người đứng chết lặng, đang oán độc nhìn y.

Rốt cục cũng hiểu được cái gì là hận, nhưng ta vẫn muốn thay người biện hộ. Bị hận ý từng chút từng chút một gặm nhấm trái tim, khiến hấn vô cùng thống khổ. Hấn muốn không nghĩ nữa, nhưng không thể nào giảm bớt nỗi đau này. Không... Hấn không thể chết dễ dàng như vậy, còn Vô Ngần đang đợi hấn...

...

Buông mật thư trong tay xuống, Trác Hàn khẽ thở dài, đứng lên, thông thả bước đến trước cửa sổ. Bức bách Long Sĩ Thủ, lợi dụng Đinh Kiếm Viễn, bắt cóc Tiết Vô Ngần, áp chế Úc Khi Phong, pháo oanh tổng đường Thủy Long Bang, tất cả đều hoàn hảo một cách đáng sợ. Không thể tưởng tượng được thiếu niên với đôi thủy mâu trong sáng cùng gương mặt tuấn mỹ đó lại là một Tu La khát máu.

Ngoài cửa chợt có tiếng động.

“Là ai?” Đã trễ thế này, còn có ai đến chỗ hấn?

Cửa bị đẩy ra, người đó chỉ lẳng lặng đứng chờ.

“Huyền?”

Khóe môi mỉm cười, Huyền đột nhiên chạy tới, nhào hấn vào trong lòng của Trác Hàn.

“Huyền...” Trác Hàn có chút ngạc nhiên, không hiểu y đã dùng cách gì mà lại có thể xuất hiện ở đây.

“Rất nhớ ngươi...” Huyền nhẹ giọng cướp lời: “Hàn, ta rất nhớ ngươi...” Tay vòng qua hông của hấn, ôm thật chặt. Rốt cục cũng hiểu được cái mà y mong nhớ nhất chính là vòng tay ấm áp này. Thân ảnh của hấn từng giờ từng khắc luôn khắc sâu trong lòng y, ngay cả lúc hoan ái cùng Khi Phong cũng không sao quên được.

“Không phải đến ngày mai người mới về đến sao?”

“Ta nhanh chóng về thẳng đây, hầu như không hề nghỉ ngơi.” Huyền ngẩng đầu cười nói: “Hứa Kiên suýt chút nữa đã bị ta hại cho mệt đến chết luôn.”

Đêm đã khuya như vậy, người nhất định phải về sớm chỉ vì nhớ ta sao? Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của y xem ra vẫn chưa ghé về phòng của mình. Chạy một mạch đến gặp ta... Huyền, người thật sự nhớ ta nhiều đến vậy sao? Nhưng không phải người đã tha mạng cho Khi Phong rồi sao? Người đối với hắn...

“Hàn... Người không muốn gặp ta sao?” Trác Hàn không có phản ứng gì, khiến y có chút sợ hãi.

“Sao lại nghĩ vớ vẩn vậy.” Trác Hàn cười cười, cúi đầu hôn lên đôi môi y. Ít nhiều gì hắn cũng rất nhớ y, sớm có thể bình an trở về đương nhiên là chuyện tốt.

“Àn...” Huyền rên khẽ, tiếp tục dây dưa với Trác Hàn, nhắm nháp vị thơm ngọt trên môi hắn. Mặc cho tay hắn tiến đến thắt lưng của mình, giật phăng, xâm nhập vào vật áo, vỗ về thân thể đang nóng dần lên của y... Đột nhiên Trác Hàn buông y ra, Huyền hổn hển thở, thân thể mềm mại tựa vào lồng ngực của hắn.

Đôi môi ôn nhuận, thân thể mềm dẻo... Tất cả đều đã quá đủ để khiến dục vọng trong hắn bùng cháy. Một tay kéo lấy Huyền vào phòng ngủ, đem y áp đảo lên giường, cởi bỏ y phục vương vãi của y, bắt đầu đắm chìm vào thân thể y.

Những nụ hôn nóng rực như lửa dồn dập lên cổ y, đôi tay vẫn vỗ về thân thể y lúc chậm lúc nhanh... Huyền ngẩng đầu lên, tiếng thở dốc giờ đã thành tiếng rên rỉ... Thân thể xích lửa bị hắn ôm chặt, ngẩng đầu cơ khát tìm kiếm đôi môi của hắn... Chỉ có người, chỉ có người mới có thể khiến ta điên cuồng đến thế.

Vươn tay giúp Trác Hàn cởi bỏ y phục, thân thể khát khao được hòa hợp cùng hắn, khát vọng được tan chảy, được thiêu đốt trong lòng hắn... Thân thể trong tay hắn khẽ run, nhưng dục vọng vẫn sôi trào... Mở hai chân, nghênh đón hắn tiến vào... Tiếng thở dốc an ủi và đau đớn hợp tấu cùng nhau, tiên huyết trong thân thể như thủy triều bắt đầu khởi động, một lần rồi lại một lần dâng trào, khiến thể xác và tinh thần dần hòa quyện vào nhau.

Ôm Huyền nằm trong lồng ngực, tay nhẹ nhàng âu yếm y, làm cho tiếng thở dốc của y dần ổn định lại. Huyền một tay khoác lên trên vai của Trác Hàn, mái tóc đen buông xõa trên vai, trườn nhẹ lên ngực Trác Hàn, thật mất trật tự, nhưng cũng thật xinh đẹp. Y ngẩng đầu lên, có chút si mê nhìn Trác Hàn.

“Sao lại nhìn ta như thế?” Trác Hàn cười, hôn nhẹ lên mũi của Huyền.

Huyền không đáp, chỉ vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn ngực của Trác Hàn. Gương mặt hoàn mỹ, đôi môi ẩm mềm, sống mũi cao, thủy mâu ngập tràn tiểu ý, thì ra Trác Hàn tuần láng đến thế này.

“Hàn, ta thích người.” Một lần nữa lại vùi đầu vào lồng ngực của hắn, nhẹ nhàng thốt ra câu nói đã quanh

quần trong đầu y bao lâu nay: “Y có yêu người này hay không?”, sao y lại thường xuyên nghĩ đến vấn đề này? Có hay không? Là ai? Trái tim tựa hồ đã lặng lẽ có đáp án. Huyền bất giác nở nụ cười, không hề chú ý đến nét mặt đông cứng của Trác Hàn.

Y đang nói cái gì thế này? Là nhất thời nói đùa sao? Vì sao ngữ khí của y không hề có ý đùa cợt? “Hàn, ta thích người.” Đã từng có người nói những lời này. Hắn đã tin, và đã tự chuốc lấy trái tim tan nát. Hắn không muốn nghe lại câu nói này nữa, nhất là khi người nói ra là Úc Thanh Huyền.

Huyền, người nghĩ rằng ta có thể tin tưởng người được sao?

“Người nói là người thích ta?” Ngữ khí của Trác Hàn mang theo ý giễu cợt.

“Hàn...” Huyền có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, chợt thấy nụ cười băng lãnh trên mặt Trác Hàn.

“Vậy hồng ngân trên người người là cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hồng ngân? Huyền cả kinh. Cấp tốc trở về, một lòng một dạ muốn nhanh được gặp hắn sớm một chút. Nhưng y lại quên mất những vết tích của Khi Phong lưu lại trên người y vẫn chưa tan hết. Bị hắn thấy hết rồi!

“Hàn, ta...” Huyền ngồi bật dậy muốn giải thích với hắn, nhưng bị ánh mắt của hắn làm cho y không dám mở miệng.

“Là của Úc Khi Phong sao?” Trác Hàn vươn tay, nhẹ nhàng mơn trớn những ấn ký nhàn nhạt trên người của Huyền. Đây chính là những thứ mà hắn muốn tận lực xóa bỏ.

Huyền vô hồn cúi đầu nhìn thân thể của chính mình. Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, y không thể nào chống chế được. Biết nói làm sao với hắn đây? Không lẽ nói là ngay cả lúc đang hoan ái cùng Khi Phong vẫn không ngừng kêu tên hắn? Biết phải giải thích với hắn như thế nào đây?

“Vậy ra là người muốn đền bù cho ta sao?” Trác Hàn khẽ cười nói.

“Hàn, không phải... Ta...” Ý định ban đầu chính là muốn trả thù Khi Phong, nên mới ép hắn phải thân mật với mình. Vốn cho rằng làm như thế sẽ khiến hắn vô cùng nhục nhã, còn bản thân không những không tổn hại gì mà còn có thể vui sướng chà đạp lên thống khổ của hắn. Nhưng tất cả đều đã sai, y không cách nào hòa hợp với hắn, không thể tìm lại được quá khứ vui vẻ đã qua. Trêu đùa Khi Phong chỉ đổi lại bản thân y phải cực lực khắc chế sự chán ghét không ngừng dâng lên. Trong lòng chỉ nhớ đến Trác Hàn, khát khao vòng tay ấm áp của hắn, nhớ mong sự tiếc thương của hắn dành cho y.

“Hay là thiếu chủ không thể thỏa mãn được người?” Trác Hàn lãnh đạm cười, nhìn dáng vẻ hoảng hốt thất thổ của Huyền.

Môi Huyền mấp máy, toan nói gì đó, nhưng lại không thể thốt nên lời, chỉ thẳng thốt nhìn Trác Hàn. Sao hẳn lại có biểu tình này? Vì sao lại nói những lời này? Y vẫn cho rằng Trác Hàn từ lâu đã không còn cho y là hạ tiện nữa rồi. Lẽ nào... Lẽ nào từ đầu chí cuối người vẫn xem ta chỉ là một tên nam kỹ?

Trác Hàn bỗng nhiên ôm chầm lấy Huyền, hung hăng hôn lên đôi môi y.

“Đừng mà!” Huyền cố sức đẩy hẳn ra.

“Người không phải chỉ muốn có chuyện này thôi sao?” Trác Hàn khinh miệt nói. Không để y đến sự chống cự của Huyền, liền thuận tay đẩy y ngã xuống giường.

“Hàn, đừng mà!” Thanh âm của Huyền trở nên run rẩy.

“Thân thể của người lại không giống như đang muốn ta ngừng lại” Trác Hàn trào phúng nói, bàn tay tàn nhẫn câu dẫn dục vọng của Huyền.

“Hàn, không phải như vậy... Người hãy nghe ta nói...” Huyền giãy giụa muốn giải thích với hẳn, nhưng Trác Hàn lại dùng môi lấp đầy miệng y, không cho y cơ hội.

Tại sao? Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Cho dù ta đã làm sai, cho dù ta trót dối người.

“A...” Áp lực mãnh mẽ khiến Thanh Huyền không chịu nổi, hét lên.

Trác Hàn đứng thẳng dậy, nhìn Huyền vẫn đang nằm trên giường, không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, y mới chậm rãi chống tay ngồi dậy. Y quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Trác Hàn, ánh mắt vô cảm như đang nhìn một người xa lạ. Sau đó khẽ xoay người, từ từ mặc lại y phục. Trên mặt không chút biểu tình, nhưng đôi tay lại không chịu nghe lời, hại y hai ba lần không tài nào gài được y kết.

Vắt vả lấm mới mặc xong y phục, Huyền gượng đứng lên, kéo kín lại cổ áo. Y không ngờ suốt bốn năm qua hẳn vốn chỉ coi mình như một tên nam sủng, muốn thường liền thượng. Biết hẳn vẫn đang nhìn mình, y âm thầm cắn môi, nắm chặt nắm tay đang không ngừng run rẩy.

“Thân thể của Tiết Vô Ngân dường như không tốt lắm, ngày mai người hãy đến khám cho nàng.” Tận lực bình tĩnh nói, y muốn giữ lại cho mình chút sĩ diện cuối cùng, “Ta đi trước.” Đứng lên, hạ thân đau buốt khiến y hơi lảo đảo chút ít. Nhưng cố nhịn đau, chạy đi mà không dám quay đầu nhìn lại.

Nhìn bóng lưng vừa chạy mất của Huyền, Trác Hàn nặng nề ngã xuống giường. Đã tổn thương y rồi, nói ra những lời này, làm ra cái sự tình mà hẳn chưa bao giờ dám nghĩ đến. Đây gần như chính là bản năng phòng vệ của hẳn, chỉ mong bảo hộ được bản thân, bất chấp hậu quả sẽ ra sao.

Không bao giờ, không bao giờ hẳn có thể tin được những gì y nói. Mấy năm nay y đã nghĩ ra trăm mưu

ngàn kể để trả thù Úc Khi Phong, nhưng cuối cùng lại thả hắn đi. Chỉ vì muốn khuếch trương thế lực mà không ngừng giết chóc, loại người khát máu như y làm sao hiểu được cái gì gọi là “thích” được.

Y cho rằng hắn có thể toàn tâm toàn ý một lần nữa sao? Chỉ có kẻ ngốc mới phạm cùng một sai lầm đến hai lần. Huyền, ta có thể thương tiếc người, ta có thể chấp nhận những lời nói dối của người, ta có thể triền miên với người suốt đêm, nhưng người không nên không biết an phận như thế. Có một số điều cấm kỵ không nên chạm đến.

Công văn để mở ra trước mặt, nhưng một lúc lâu sau y vẫn không để mắt đến. Muốn cho chính mình bình tĩnh lại, muốn xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, thế nhưng vẫn không được. Từ sau khi Khi Phong bỏ đi, y đã tự thề với mình sẽ không bao giờ mở lòng ra với bất kỳ ai.

Duy nhất chỉ có hắn là ngoại lệ, chỉ duy nhất với một mình hắn, y không cách nào phòng bị được. Trái tim đột nhiên bị lời nói của Đinh Kiếm Viễn đánh thức, vốn không thể chỉ đòi hỏi hắn, mà chính là cần phải đối xử với hắn thật tốt.

Tối hôm qua, lần đầu tiên trong bốn năm qua, phải xa hắn lâu đến thế. Bởi vì xa hắn mà nhớ nhưng, bởi được gặp hắn mà vui mừng, bất giác đã nói ra lời tận đáy lòng với hắn. Nhưng y thật không ngờ... không ngờ lại phải gánh chịu nỗi nhục nhã này. Vì sao lại muốn cùng Khi Phong hoan ái, chuyện đó đến bây giờ có ý nghĩa gì với y? Y... Chính y cũng không biết. Nghĩ kỹ lại, bản thân thật quá ngu ngốc mà.

Hàn, làm ơn... Đừng dùng ánh mắt như thế để nhìn ta...

“Thành chủ, Tiết Vô Ngần đột nhiên té xỉu.” Ngoài cửa có người bẩm báo.

Chợt cả kinh, suy tư liền gián đoạn. Tiết Vô Ngần?

Bước ra cửa phòng, Huyền âm trầm cần rằng, phân phó: “Triệu Trác Hàn lập tức đến đây.”

Vô Ngần lẳng lặng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, tóc đen xơ dài, đôi mi thanh tú khẽ cau lại.

Trác Hàn nhíu nhíu mày, buông cổ tay của Vô Ngần ra, đứng lên nói: “Thân thể nàng vốn hư nhược, giờ lại đang mang thai, lặn lội bốn ba vất vả mấy ngày, trong người mệt mỏi quá độ. Lại thêm phần hoảng sợ, tinh thần không ổn định, nên đã động thai khí.”

“Có nguy hiểm đến tính mạng không?” Huyền hỏi.

“Tạm thời không có vấn đề gì, trước tiên phải an thai đã.” Vừa nói vừa lấy bút ra, viết xong thang thuốc liền đưa cho thị nữ đứng bên cạnh.

“Không còn gì nữa ta xin phép cáo lui.”

“Người chờ một chút.” Huyền vội ngăn Trác Hàn lại, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt hắn.

“Thành chủ còn có gì căn dặn.”

“Người đến thư phòng đợi ta.”

Trác Hàn liếc mắt nhìn Huyền: “Tuân mệnh thành chủ.”

“Nữ nhân đó đã hoài thai, người định an bài nàng ra sao?”

“Đó là cháu của Úc Hành Vân.” Huyền lẩm bẩm nói.

“Người muốn giết nàng sao?”

Huyền không đáp.

“Phụ tử Úc Hành Vân dù có tội lỗi gì với người cũng đã phải trả giá rồi. Đứa trẻ sinh ra vốn không có tội tình gì, huống chi nữ nhân đó lại không hề có ân oán với người.”

“Ta ắt có dự tính!” Huyền cướp lời.

“Còn chuyện gì nữa không?” Sau một lúc lâu trầm mặc, Trác Hàn đột nhiên hỏi.

Huyền, tay chống trên án thư, đưa lưng về phía hắn, không đáp.

Trác Hàn đợi một lúc, thấy y không có phản ứng gì, liền xoay người đi về phía cửa.

“Hàn!” Huyền vội vàng xoay người lại.

“Người muốn nói cái gì?” Trác Hàn dừng bước, xoay người lại hỏi.

Huyền sợ hãi ngẩng đầu nhìn hắn: “Có... Có phải người đang căm ghét ta không?”

“Có đúng là người vẫn luôn căm ghét ta không?”

“Ta chưa từng nói như vậy.”

“Thế nhưng, tối hôm qua người...”

“Có lẽ là ta đã hơi quá phận. Xin lỗi.”

“Có phải vì ta đã ngủ với Khi Phong, nên người mới ghét ta, đúng không?”

Trác Hàn lãnh đạm cười nhạt: “Người cùng với Khi Phong đã làm gì vốn không can hệ gì đến ta. Trên thực tế, người muốn lên giường với ai là quyền của người, dù sao người cũng là thành chủ của Cực Lạc Thành.”

“Vậy người vì sao...?” Ngay cả ghét cũng không có sao? Người đã không còn quan tâm ta nữa sao?

“Ta chỉ là ghét bị lừa dối mà thôi.” Trác Hàn lạnh nhạt nói.

“Ta...”

“Người đã gạt ta rất nhiều lần, lần này coi như ta không tính. Chỉ có điều không nên tùy tiện nói từ “thích” như vậy. Người đừng nghĩ ai cũng như người, xem nhẹ giá trị của từ đó.”

“Ta không có!” Huyền hét lớn, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Ta không có lừa người...” Huyền thấp giọng nói, dù bản thân hiểu rõ, nói những lời này cũng không thể cứu vãn được vấn đề.

Trác Hàn băng lãnh nhìn y, cũng không muốn cãi nhau với y.

“Hàn...”

“Ta đã nói rồi, trẻ con vô tội, mong rằng người đáp ứng ta không là hại đến mẫu tử bọn họ.” Thật sự người không còn tình cảm gì với Úc Khi Phong sao? Được, vậy chứng minh cho ta xem đi.

“Ta đáp ứng người.”

“Hy vọng người sẽ không gạt ta lần nữa.” Không để Huyền có cơ hội nói thêm lời nào nữa, Trác Hàn liền xoay người rời đi.

Tiết Vô Ngân, tuyết trắng vô ngân. Quả thật là một cái tên hay, vô cùng thuần khiết.

Nàng nằm trên giường, dáng vẻ vô cùng tiêu tụy, suy nhược, thế nhưng hạnh phúc mà nàng đang có làm y

thấy đổ ky. Người kia yêu nàng nhiều như vậy, để bảo vệ nàng mà chấp nhận làm ra cái chuyện bội bạc, thiên địa bất dung.

Nói cho ta biết đi, người có thể cho ta biết người có cách gì khiến cho một người toàn tâm toàn ý yêu thương người. Ta không cầu được yêu, chỉ cần là một chút thích cũng đã đủ rồi.

Vô Ngần khẽ giật, chậm rãi mở mắt. Nhìn rõ người trước giường, nàng bắt giác theo bản năng lùi hẳn về phía sau. Huyền đang đứng trước mặt nàng, không biết y đã nhìn nàng bao lâu rồi.

“Uống thuốc đi.” Huyền bưng chén thuốc đặt ở đầu giường đưa đến cho nàng.

Vô Ngần đề phòng nhìn y, cũng không nhận lấy chén thuốc kia.

“Người đang mang thai, đây chỉ là thuốc an thai.”

Y đã biết? “An thai?” Làm sao dám tin nổi là y lại tốt bụng mà quan tâm nàng.

“Ta sẽ không hạ độc người đâu, đây là hài tử của Khi Phong, dù sao đi chăng nữa ta cũng phải bảo vệ nó.”

Vô Ngần trừng mắt nhìn y.

“Đại phu nói người bị động thai khí, thuốc này rất có lợi cho người.”

“Người muốn giết ta thì cứ ra tay, hà tất phải nhọc lòng đóng kịch?” Vô Ngần cả giận nói.

Huyền không để ý đến nàng, đem chén thuốc để lại chỗ cũ: “Ta biết người cũng tinh thông y thuật, đây là thuốc gì, người chắc hẳn đã rõ, uống hay không tùy người.” Dứt lời liền xoay người bước đi.

“Vì sao phải làm như vậy?” Vô Ngần bỗng nhiên hỏi.

Huyền chợt dừng bước, nhưng cũng không quay đầu lại.

“Vì sao nhất thiết phải tổn thương Khi Phong? Chàng lúc nào cũng nhớ đến người! Lúc nào cũng xem người là hảo huynh đệ!” Nàng vẫn luôn muốn đem những điều này chất vấn y. Vì sao đem tất cả yên bình, hạnh phúc mà họ đang có hủy diệt không còn dấu vết.

Huyền quay đầu lại nhìn nàng một cái, rồi đi ra khỏi phòng. Phía sau truyền lại tiếng Vô Ngần quát hỏi: “Vì sao lại phản bội chàng?”

Phản bội? Một kẻ cái gì cũng có mà lại hỏi một kẻ chỉ có hai bàn tay trắng câu này sao? Thật là tàn nhẫn mà. Hãy sống cho thật tốt đi, bởi ta đã đáp ứng hần rồi.

Thuốc thật sự rất hữu hiệu, dùng hai ngày, trong bụng đã không còn nhói đau nữa. Vốn cho rằng bản thân sẽ không thể nào hoài thai được nữa, Khi Phong mặc dù không chấp nhất, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn luôn khao khát. Lúc biết chắc rằng mình đã có thai, nàng đã vô cùng hạnh phúc. Hai tử này đối với nàng còn quý hơn cả sinh mạng, vô luận thế nào nàng cũng phải tận lực bảo hộ nó.

Nghi đoạn, liên bưng chén thuốc còn nghi ngút khói lên, uống từng ngụm, từng ngụm một, thật đắng mà. Nhẹ nhàng vỗ về tiểu phúc, trên mặt hiện lên nụ cười yếu ớt.

Đột nhiên tử cung co thắt từng cơn đau buốt, Vô Ngần cả kinh, vội vã vịn lấy mép giường. Chuyện gì thế này? Hai tử...

Một trận đau đớn từ tiểu phúc chạy lên đến ngực. Vô Ngần hét thảm một tiếng, ngã té lăn xuống đất. Muốn đứng lên, nhưng lại không thể, tay chân bủn rủn vô lực. Ngực như có một tảng đá lớn đè lên, không thở nổi. Nàng ngẩng đầu lên, cố sức thở hổn hển, tình cảnh giống những con cá chép hấp hối trên bờ sông.

“Phong... Phong, cứu thiếp!” Cổ họng muốn vỡ tan, một ngụm máu tươi phun trào, làm vấy bẩn cả vạt áo trắng tinh, máu đen...

“Úc. Thanh. Huyền!”

11. Kawalu - Chương 11

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Bội phản, chưa bao giờ dám nghĩ đến việc hai chữ này lại đang xảy ra trong gia đình hần. Nhưng, nếu cho hần chọn lại lần nữa, hần vẫn sẽ không hối hận. Bởi nàng là người quan trọng nhất trong đời hần, bất luận phải trả giá đắt đến đâu, hần cũng cam tâm tình nguyện. Không còn là thiếu chủ cao cao tại thượng, hần chỉ có thể cằn cằn dục dục che giấu hành tung của mình, không dám xuất hiện dưới ánh mặt trời. Trong lòng hiện nóng như lửa đốt, nhưng chỉ có thể chờ đợi thời cơ. Điều duy nhất hần ép mình phải tin, chính là Thanh Huyền sẽ không làm hại Vô Ngần.

...

Vô Ngần, nàng có khỏe không?

“Nàng ta đã chết.” Trác Hàn đứng thẳng dậy, lạnh lùng nói.

“Sao lại có thể như vậy được?” Huyền kinh ngạc hỏi.

Trác Hàn không đáp, chỉ khinh miệt nhìn y, hiện tại đã là lúc nào rồi mà y còn muốn đóng kịch với hắn.

“Không phải là ta!” Nhìn thấy ánh mắt của Trác Hàn, Huyền cuống quýt giải thích.

Trác Hàn không để ý đến y, chỉ gọi thị nữ vào chỉnh trang lại di thể của Tiết Vô Ngần, sau đó liền xoay người rời đi.

“Hàn!” Huyền vội đuổi theo hắn, “Hàn, không phải là ta làm mà!”

...

“Hàn, ngươi hãy nghe ta nói!”

“Đủ rồi!” Trác Hàn chợt dừng bước, tức giận quát: “Ngươi muốn giết ai ở đây không ai dám nói gì, hà tất còn phải giả vờ vô tội?”

“Ta không có!”

“Cái mà nàng ta trúng chính là độc dược bí truyền của Cực Lạc Thành, ta không tin trong Cực Lạc Thành hiện nay nếu không có lệnh của ngươi, lại có kẻ dám đơn thân độc mã mà hạ thủ!”

Huyền sững sốt một lúc, hắn căn bản không cho y quyền giải thích.

“Ngươi nhận định đây là chủ ý của ta?” Hồi lâu sau, Huyền căm hận hỏi.

“Coi như là ta làm thì đã sao?”

“Không... Tốt lắm, từ lâu ta đã không còn kinh ngạc trước sự tàn nhẫn của ngươi, nhưng hiện tại thật sự không thể chịu đựng được nữa.”

“Vậy vì sao ngươi lại tức giận? Ta giết người vô số, ngươi cũng chưa từng đối với ta như vậy!”

“Ta nói rồi, ta ghét nhất là bị lừa dối!” Dứt lời, Trác Hàn cũng không quay đầu lại, bỏ đi thật nhanh.

Huyền dựa hẳn vào tường, cố tự trấn an bản thân, nhưng lại không sao ngăn được cả người run rẩy không ngừng. Ta không có lừa dối người, vì sao người lại nhất quyết là ta lừa người? Vì sao lại đột nhiên biến thành thế này, trước giờ người vẫn luôn dung túng ta kia mà?

...

Mắt tròn tròn, máu vương trên áo tuyền một màu đen, thi thể căng cứng, giữa hai chân là một mảng máu còn chưa kịp đông, tình trạng thê thảm của nữ nhân kia làm tim hắn đập nhanh. Úc Khi Phong vì nàng mà cam tâm tình nguyện vứt bỏ tất cả, Huyền vì thế mà gần như điên loạn. Đã từng có chút hiếu kỳ muốn biết rốt cục nữ nhân này như thế nào. Lần đầu tiên hắn gặp nàng, thân thể suy nhược của nàng khiến hắn sinh tâm thương tiếc. Mỹ lệ mà mảnh mai, rõ ràng là đang sợ hãi, nhưng đối diện nghịch cảnh lại trở nên kiên cường. Thế nhưng sao lại đành tâm hạ độc thủ với nàng, lại còn dùng loại độc được thẩm liệt nhất của Cục Lạc Thành.

Không thể cứ tiếp tục dung túng y nữa. Nếu y có thể giữ lời hứa không thương tổn nàng, đồng thời bảo vệ cho nàng cùng nhi tử trong bụng, thì theo phương diện nào đó cũng đã chứng minh được trong lòng y lời nói của hắn vẫn có chút giá trị. Khi nghe y nói thích hắn, bản năng muốn lập tức rời khỏi y, muốn thương tổn y. Nhưng tận đáy lòng lại mơ hồ muốn tin tưởng lời kia là thật. Muốn nhìn thấy y chứng minh rằng Úc Khi Phong từ lâu đã không còn tồn tại trong lòng y. Muốn nhìn thấy y đã bỏ được hận ý. Nhưng, đáng tiếc, hắn lại bị lừa, tất cả chỉ còn là những lời nói dối.

“Người đang làm gì vậy?” Phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng của Huyền. Hàn ngừng tay, quay đầu lại nhìn y.

Huyền nhìn thẳng vào bao hành lý đã sắp xếp được một nửa ở trên giường, hắn muốn đi sao?

“Ta muốn rời khỏi đây.” Trác Hàn thản nhiên nói, tinh ý nhìn thấy thân thể của Huyền khẽ chấn động.

“Vì sao?” Huyền bước đến gần hắn.

“Ta nói rồi...”

“Đừng nói là bởi vì ta lừa dối người!” Huyền lớn tiếng cướp lời: “Đừng nói cái gì là không thể chịu đựng được sự tàn nhẫn của ta!”

“Bốn năm qua, ta đã lừa gạt người rất nhiều lần, ta vẫn luôn tàn nhẫn như vậy, vì sao người không sớm rời khỏi ta?” Y trừng mắt nhìn hắn.

Trác Hàn không nhìn y nữa, xoay người tiếp tục thu xếp hành lý.

“Người trả lời ta đi!” Huyền hét lớn, y không thể chịu đựng được sự coi thường của Trác Hàn.

Một ít y phục đơn giản, y cụ, bút ký, ngoài ra... vẫn còn một thứ hần muốn mang đi, dù mỗi lần trông thấy thứ đó, trái tim hần lại nhói đau. Vừa nghĩ muốn lấy, chợt thấy thân ảnh vụt đến, Huyền đã cầm cây tiêu trong tay.

“Trả lại cho ta.” Trác Hàn trầm giọng nói.

Huyền giấu cây tiêu về phía sau: “Nếu người dám đi, ta lập tức bẻ gãy nó.”

“Trả đây!” Trác Hàn tức giận quát. Hần xưa nay không thích bị kẻ khác uy hiếp, nhất là khi “kẻ khác” lại chính là y, lòng hần lại càng thêm chán ghét.

Huyền lui xuống một bước, cười lạnh.

Trác Hàn lộ khí xung thiên, vươn tay nhắm đến bờ vai của Huyền.

Muốn động thủ? Nhân thần của Huyền khẽ rung mình, dùng tiêu thay kiếm, đánh thẳng vào yết hầu của Trác Hàn. Y từ trước đến giờ luôn lấy công làm thủ, nhưng hiện tại, y lại không nỡ làm tổn thương hần.

Trác Hàn tránh sang một bên, theo bản năng, trở tay chop tới, toan đoạt lại cây tiêu, nhưng lại sợ tiêu trúc không chịu nổi chưởng lực sẽ gãy nát. Lợi dụng lúc hần đang chần chừ, Huyền liền dùng cây tiêu điểm trúng ngực hần. Huyệt vị tê rần, sức lực trong nháy mắt đều tiêu biến. Thân thể của Trác Hàn lảo đảo ngã về phía sau, liền bị Huyền đỡ lấy.

“Đừng đi mà!” Huyền nhỏ giọng van xin hần.

“Hàn, đừng bỏ rơi ta...” Giống như bao lần trước y lại thiết tha thỉnh cầu hần, và lại muốn nghe hần trả lời đồng ý như những lần đó.

Trác Hàn liếc mắt sang hướng khác, không thềm nhìn y.

“Hàn...”

Trúc tiêu buông rơi xuống đất, Huyền nắm lấy vạt áo của Trác Hàn, nặng nề đem hần đặt lên giường. Không nói lời nào, y đã cúi đầu hôn hần. Day day môi dưới của hần, ra sức mời gọi, đầu lưỡi dùng sức len lỏi vào khớp hàm, muốn cùng hần dây dưa. Trác Hàn muốn quay đầu tránh né, nhưng khổ nỗi huyệt đạo bị phong bế, vô lực phản kháng.

Đột nhiên Huyền khẽ rên, ngẩng đầu lên, môi dưới đã bị cắn đến bật máu.

“Buông!” Trác Hàn căm tức nhìn y.

Huyền chợt cười khẽ, đôi môi đầm máu, nhìn lại vô cùng quyến rũ.

Đưa tay xốc tung vạt áo, đem toàn bộ y phục cởi bỏ, thân thể tái nhợt đã xích lõa trước mặt hắn. Y bò lên giường, dựng Trác Hàn ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường. Sau đó ôn nhu xoa nhẹ lên môi hắn, ngón tay từ từ di chuyển, nhẹ nhàng mơn trớn đôi chân mày đang nhíu chặt vì giận dữ của hắn.

“Biết không, trước đây vào những lúc lão súc sinh đó thèm khát ta đều rất đau, rất khuất nhục. Thế nhưng dần dần trong đau đớn khuất nhục đó lại nảy sinh khoái cảm. Thân thể đã phản bội lại linh hồn, ta sẽ mang lại cho ngươi khoái hoạt, cho dù ngươi chán ghét ta đến đâu đi chăng nữa.”

Không đợi Trác Hàn kịp phản ứng, Huyền đã trút bỏ hết y phục của hắn, chui vào lồng ngực quen thuộc, ra sự cắn mút, trêu đùa hai nụ anh đào.

Đây đó từ từ vang lên tiếng thở dốc, nhưng đã không còn là âm thanh hòa hợp ngày xưa. Huyền khóa ngồi trên người Trác Hàn, cánh tay ôm chầm lấy cổ hắn. Trác Hàn nhíu chặt mi, mắt nhắm nghiền, kịch liệt chống lại sự khiêu khích của y.

“Vô ích thôi! Hàn, vô ích thôi!” Huyền nhìn hắn, trong lòng thầm nói. Lần này là do y chủ động hoàn toàn, những điểm mẫn cảm trên thân thể của hắn đã quá quen thuộc, y đương nhiên biết phải làm sao để gợi lên dục vọng của hắn.

Bất ngờ, thân thể của Trác Hàn khẽ run đứng dậy, Huyền hừ nhẹ một tiếng, để hắn thẳng tiến vào bên trong, ra sức vận động. Rốt cục áp lực của khoái cảm, tiếng rên rỉ phá tan hầu quan, Trác Hàn mở mắt, chán ghét nhìn chằm chằm vào Huyền.

“Ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ngươi, cho dù ngươi có muốn bỏ rơi ta, ta vẫn sẽ không buông tay.” Huyền bình tĩnh nói, vươn tay vén lại vài sợi tóc bay loạn của Trác Hàn.

“Ngươi làm vậy chỉ càng khiến ta thêm chán ghét ngươi!”

“Không thể nói vậy, ngươi thích cũng được, ghét cũng được, ta chỉ cần ngươi có thể ở lại bên cạnh ta là tốt rồi.”

“Ngươi chung quy coi ta là cái gì?”

“Ngươi thử nói đi!” Huyền nhẹ nhàng cười. Lấy y phục của Trác Hàn ra, giúp hắn mặc lại.

Mặc kệ cảm giác của hắn, chỉ cần có thể giữ hắn bên cạnh, ép hắn tùy thời mà thỏa mãn dục vọng của y. Y muốn đem hắn biến thành nam sủng của mình sao?

Trác Hàn cắn chặt môi, nhưng lại không có cách nào chống lại sự an bài của Huyền. Phản kháng duy nhất

chính là ánh mắt đầy phần nộ của hắn đang nhìn y.

Huyền thay hắn sắp xếp lại bao hành lý khi nãy, chợt cúi người, nhặt cây tiêu đang nằm lẫn lóc trên mặt đất lên. Thân tiêu bởi hàng ngày đều được chủ nhân vuốt ve mà trở nên sáng loáng, một chữ “Mai” được khắc tỉ mỉ, nổi một nét đều như lưỡi dao bén nhọn đâm vào tim y.

Quay người lại, phất phất cây tiêu đang cầm trên tay: “Người rất quan tâm đến ‘nàng’?” Nếu không phải vì nàng, hắn sẽ không thể bị y khống chế đơn giản như vậy.

“Phải! Ta rất quan tâm nàng!” Trác Hàn nhìn thẳng vào mắt Huyền, nặng nề nói ra chữ “nàng”.

Huyền bất động thanh sắc, đột nhiên xuất thủ, dùng tiêu điểm thêm mấy huyết đạo nữa trên ngực hắn.

“Người!” Công phu điểm huyết của Cực Lạc Thành thủ pháp vô cùng độc đáo, càng muốn vận công giải khai huyết đạo, càng khiến nội lực của bản thân bị phong bế.

“Thuận theo ta, bằng không ta đem ‘nàng’ hủy thành trăm mảnh.” Huyền thản nhiên nói, lập tức xoay người bỏ đi.

Vừa ra khỏi phòng, y liền hạ lệnh: “Cẩn thận canh phòng, ngoại trừ ta, không cho phép bất kỳ ai vào trong!”

Rất nhanh sau khi Huyền ra mệnh lệnh trên, có người lên suy đoán, nhưng quyết không dám nói gì thêm. Y cùng Trác Hàn làm sao vậy, trước đây dù có tranh chấp dữ dội cỡ nào, cũng nhanh chóng hòa thuận mà, sao lần này lại nghiêm trọng như vậy. Có lẽ là hắn cố gắng khuyên nhủ y, nhưng tính tình y càng ngày càng trở nên bá đạo, nên trong lúc nói chuyện, hắn có thể đã có đôi chút quá phận. Thế nhưng y đâu phải là kẻ không biết lắng nghe? Hắn chắc cũng không muốn chọc giận y, nhưng từ trước đến giờ hắn luôn là người mà y tin tưởng và nể trọng mà.

Cẩn thận đẩy cửa phòng ngủ ra, tuy đêm đã khuya, nhưng A Bản tin chắc rằng y vẫn chưa ngủ.

“Thành chủ?” A Bản cất tiếng gọi, nhưng lại không có người đáp. Trong phòng không có ai, nhưng cửa ban công đang rộng mở.

Quả nhiên, Huyền đang ở ngoài ban công. Hai tay y vịn vào thành ban công, đã đứng đó không biết từ bao giờ, tay áo bay lượn trong gió. Đêm lạnh như vậy mà cũng không chịu khoác thêm áo.

“Thành chủ...”

“Có chuyện gì?” Huyền cũng không quay đầu lại.

“Đêm đã khuya...”

“Ta biết rồi, người cứ về ngủ trước đi.”

“...” A Bân có chút chần chừ, không biết có nên mở miệng hay không.

“Còn có việc gì?”

“Thành chủ...” A Bân âm thầm hít vào một hơi: “Là về chuyện của Trác đường chủ...”

“Người muốn nói cái gì?”

“Thành chủ thật sự muốn nhốt Trác đường chủ lại thật sao? Như vậy có phải là hơi quá đáng không?”

“Người nghĩ là ta đã sai rồi sao?” Thanh âm của Huyền mập mờ, không thể nghe ra được tâm tình của y.

“Thành chủ và Trác đường chủ chẳng qua chỉ là nhất thời có chút hiểu lầm mà thôi, hà tất phải biến thành cục diện như thế này?”

“Hắn nói hắn muốn rời khỏi ta...”

“Thành chủ, Trác đường chủ có thể chỉ vì cái chết của Tiết Vô Ngần mà nhất thời nổi giận thôi.”

“Thành chủ, cậu làm như vậy, trái lại chỉ làm cho Trác đường chủ càng thêm căm ghét cậu.” Thông minh như y, đạo lý đơn giản này không lẽ còn không rõ sao?

“Căm ghét ta? Thì đã sao? Hắn vẫn luôn như vậy mà.”

“Thành chủ, Trác đường chủ lúc nào cũng đối xử tốt với cậu, cậu há có thể nào đối với ngài ấy ích kỷ như thế này!” Thanh âm của A Bân vô cùng chua xót.

“Ích kỷ?” Huyền tựa như cái gì cũng không biết. Một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Ta thích hắn... Ta không muốn hắn đi...”

“Thích một người vốn không phải là như vậy, cậu căn bản là không hiểu mình đang làm cái gì!”

“Ta không hiểu?” Thân thể Huyền khẽ run lên, từ từ xoay người lại: “Vậy người dạy cho ta đi.”

A Bân toan há miệng nói gì đó, lại đột nhiên ngậm cả người. Dưới ánh trăng, trên gương mặt mỹ lệ của Huyền đã ngập tràn nước mắt.

“Thành chủ...”

Huyền lộ vẻ sầu thảm, cười, từng bước một tiến đến gần hân.

“Cầu người, dạy cho ta đi.” Y khấn khoản nói, giọt lệ đọng trong mắt lại tuôn trào, lăn dài trên gương mặt đau khổ của y, rồi rơi xuống mất hút.

“Thành chủ...” A Bân có chút hoảng sợ, đã lâu lắm rồi hân mới lại thấy y khóc. Lần trước, cũng trong căn phòng này, y đã vì người kia mà khóc thật thê thảm.

“Ta rất sợ hân sẽ chán ghét ta, lúc nào cũng sợ, thế nhưng hân đột nhiên nói là phải rời khỏi ta. Ta không biết phải làm như thế nào...” Huyền cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Ta đã bao lần tự nhủ với lòng, sẽ không bao giờ động tâm với kẻ khác, sẽ không bao giờ giẫm lại vết xe đổ ngày xưa. Thế nhưng, ta thật sự không thể... Đau, thật sự là rất đau...” Chợt một trận ho khan từ đâu ập đến, Huyền chặt tay che miệng lại, cả thân người cúi gằm xuống.

“Thành chủ!” A Bân vội đỡ lấy y. Huyền dường như không còn chút sức lực nào, tựa vào người A Bân, từ từ khụy xuống đất. A Bân bất giác cũng quỳ theo, vươn tay vỗ nhẹ vào lưng Huyền. Huyền cầu cứu, bám chặt lấy vai của A Bân mà ho không ngừng, tiếng ho khan tựa như muốn xé toang lồng ngực của y.

Thật vất vả mới ngừng lại được, A Bân cảnh giác, bất ngờ giật bàn tay của y ra, kinh hoàng nhìn thấy trong lòng bàn tay đã nhuộm đầy máu.

“Thành chủ!” A Bân kinh hãi.

“Ta không sao.” Huyền lắc đầu, vùng vẫy muốn đứng lên.

“Vào trong trước đã.” A Bân đỡ lấy y, nửa như lôi kéo y vào trong phòng.

Đi y ngồi lên giường, A Bân lúc này mới phát hiện trong tay Huyền vẫn nắm chặt cây tiêu.

Nhìn đôi mắt trống rỗng, vô hồn của y, hân muốn nói gì đó để an ủi, nhưng lại không biết cần phải nói cái gì. Chỉ có thể vươn tay giúp y lau đi vết máu còn vương trên khóe môi.

“Thành chủ, nghỉ ngơi sớm đi.”

Huyền gật đầu. A Bân thử gỡ lấy cây tiêu trong tay ra, y không hề phản kháng. Giúp y cởi bỏ áo ngoài, đắp lại chăn, nhưng bỗng nhiên y lại nói:

“Hắn thổi tiêu thật sự rất hay, nhưng lại chưa từng thổi trước mặt ta. Ta rất muốn hắn một lần vì ta mà thổi, nhưng lại không có đủ can đảm để nói với hắn.”

A Bân có chút sững sốt, ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng vén lại tóc cho Huyền: “Đừng suy nghĩ gì nữa, ngủ đi, hãy xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Huyền nhìn hắn, bất chợt vươn tay, kéo ống tay áo của A Bân: “Ngủ lại với ta được không?”

A Bân vội vã gật đầu: “A Bân ở lại, cậu an tâm ngủ đi, A Bân ở bên cạnh cậu đây.”

Huyền dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại giống như một tiếng thở dài, chậm rãi khép đôi mi.

12. Kawalu - Chương 12

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Kumiko

Mím cười, trêu mếu, che chở... Những gì từng có tất cả đều đã mất đi, chỉ còn lại duy nhất thân thể đang nằm trên giường. Huyền nghiêng người ngồi ở bên giường nhìn Trác Hàn, nhưng ánh mắt của Trác Hàn lại nhìn về hướng khác.

“Ta đáng ghét như vậy sao?”

....

“Vẫn muốn bỏ rơi ta sao?”

...

“Người đã từng nói sẽ không bao giờ chán ghét ta, không bao giờ bỏ rơi ta. Những gì người nói, người đều không làm được.” Huyền chăm chăm nhìn vào đôi thủy mâu vô hồn của Trác Hàn, lẩm bầm nói.

Hắn dường như gầy, đã mấy ngày rồi, hắn không chịu ăn uống gì, khiến cho gương mặt vốn dĩ tuấn lãng

thoạt nhìn có vẻ tiều tụy. Y rất sợ một lúc nào đó, hần đột nhiên không thở nữa. Vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt của hần, nhưng người kia lại chán ghét mà nhắm mắt lại. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua... Mi mắt, mũi, môi, mỗi đường mỗi nét đều đã khắc sâu trong lòng của y... Muốn y cho hần đi? Thật không dám nghĩ đến tình cảnh đó.

Nhịn không được thở dài một tiếng, Huyền đặt tay lên ngực, vội vã nhịn xuống. Liên tiếp mấy ngày liền, không đêm nào y ngủ được ngon giấc, cứ mỗi lần lim dim mơ ngủ, lại thấy hình ảnh hần muốn ra đi. Đêm đó y ho ra máu, khiến cho A Bân sợ hãi cực điểm. Nhưng kỳ thực y đã bị như thế từ lâu rồi chứ không phải chỉ là lần đầu tiên.

“Người có thể ở bên cạnh ta thêm một thời gian nữa được không?”

“Ta còn phải bồi người cho tới khi nào?”

Huyền nhìn Trác Hàn, đậm đậm nhất tiếng: “Bồi bên cạnh ta cho đến khi ta chết.”

Y lại chế nhạo hần. Trác Hàn oán hận nói: “Giết ta đi, còn không thì hãy thả ta ra.”

“Người vẫn không chịu ở lại đây sao?” Ngực đột nhiên đau nhói, sắc mặt Huyền khê biến, y đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

Đi đến đoạn hành lang gấp khúc, nơi mà Trác Hàn không tài nào lắng nghe tới, Huyền dựa người vào hành lang, một trận ho khan như xé nát tim gan. Cổ họng có cái gì đó muốn nôn ra, nhưng lại bị y ép nuốt xuống.

Muốn hần tiếp tục ở lại bên cạnh mình, chỉ cần y nói ra bệnh trạng của mình, chắc chắn hần sẽ cam tâm tình nguyện lưu lại nơi này. Nhưng y lại không muốn hần chỉ vì lòng thương hại mới đồng ý ở lại với mình. Sở dĩ y nói ra câu “Bồi bên cạnh ta cho tới khi ta chết”, là thầm hy vọng hần sẽ nghe ra ẩn tình trong đó, hy vọng hần sẽ hỏi thăm y. Chỉ là không ngờ hần lại cho rằng y chế nhạo hần. Kỳ thực trong lòng cũng hiểu rõ, làm vậy chẳng khác nào y đang cầu xin lòng thương hại của hần. Nhưng cho dù y có làm như vậy, chỉ sợ hần cũng sẽ không chịu bố thí thêm chút nào nữa.

Hàn, ta thua rồi, ta cho người đi... Hàn, ta cho người đi...

Trái tim, trong nháy mắt dường như đã vỡ nát thành trăm ngàn mảnh, huyết nhục bất phân.

Gượng đứng thẳng dậy, kéo lại vạt áo, đưa tay lau tờ máu còn vương trên khóe môi. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc trời xanh thắm, đúng là một ngày đẹp.

Một lần nữa đi vào gian phòng của hần, y đến để trả lại tự do cho hần, cũng là để kết thúc mối quan hệ của hai người.

Trên giường trống không.

Huyền cả kinh, lập tức phát hiện trong phòng có người: “Bước ra đi!”

Màn che được nhấc lên, ba nam nhân bước ra, Úc Khi Phong, Đinh Kiếm Viễn, Vạn Ký Viễn. Trác Hàn bị Kiếm Viễn kèm chặt hai bên, kiếm đang gác trên cổ hắn.

“Là người...” Ánh mắt của Huyền chợt trở nên lạnh băng. Là do y quá sơ suất, mãi lo dây dưa với Trác Hàn mà nhất thời quên cho người theo dõi hành tung của Khi Phong.

“Đem trả Vô Ngần và cha lại cho ta, ta sẽ tha mạng cho hắn!” Úc Khi Phong khàn giọng nói, ánh mắt hắn hình như ánh lên vẻ tự tin, chắc thắng.

Tiết Vô Ngần đã chết, lẽ nào hắn thật sự muốn giết Trác Hàn? Hắn cũng thật thông minh, biết dùng Trác Hàn để uy hiếp y. Huyền âm trầm cắn răng, nếu không phải Trác Hàn đang bị điểm huyết thì bất kỳ ai trong ba người bọn họ cũng không có khả năng khống chế hắn. Hiện tại tính mạng của hắn lại nằm trong tay kẻ khác. Hàn, là ta đã hại ngươi rồi.

“Các người đi theo ta.” Huyền quét mắt liếc ba người bọn họ, trầm giọng nói.

Huyền đi phía trước dẫn đường, Khi Phong theo sát y, Vạn Ký Viễn cầm kiếm yểm trợ sau cùng. Thị vệ đã phát hiện có địch nhân đột nhập, lập tức tụ tập đầy đủ, lại bị Huyền quát chặn lại: “Không được manh động!”

Y lại thật tâm lưu ý đến sự sống chết của nam nhân này sao? Úc Khi Phong nhìn theo bóng lưng của Huyền, trong lòng tự hỏi, thật là vô cùng khó tin. Uy hiếp y vốn chẳng phải là cách làm quang minh chính đại gì, nhưng vì Vô Ngần, cho dù phải dùng đến những phương thức dè tiện hơn hắn cũng không ngần ngại. Huống chi bây giờ chỉ là dùng người đổi người mà thôi.

Chuyển động khóa, cửa mật thất từ từ mở ra, một cỗ mùi hôi hòa cùng đông được xộc thẳng vào mũi. Khi Phong tâm trạng căng thẳng, lưỡng lự chưa biết nên tiến hay lui.

“Người đừng hòng giở quỷ kế!” Đinh Kiếm Viễn cảnh cáo nói.

“Người đang ở trong tay người, ta còn có thể làm được gì?” Huyền nhìn thoáng qua Trác Hàn, thần sắc của hắn lúc này lại cực kỳ bình tĩnh.

Bên trong u ám, trần nhà được thiết kế khá đơn sơ. Trên giường có một người đang nằm, là Vô Ngần sao? Sao nàng lại không có động tĩnh gì? Khi Phong thấp thỏm bước lên phía trước, đưa tay vén màn trướng trắng toát lên.

Một chùm tóc thưa thớt nhợt nhạt rơi bời, bên dưới là gương mặt hăm sâu, dường như chỉ còn da bọc xương, không còn chút huyết nhục nào. Một con mắt trợn trừng không biết nên nói là đang nhìn về hướng nào, chỉ có đôi môi không ngừng mấp máy, chứng tỏ hẳn không phải là một cái xác khô.

“Phụ thân...” Khi Phong thì thảo, lát sau lại kêu thảm: “Phụ thân!” Hắn khụy xuống trước giường, run rẩy siết chặt lấy bàn tay khô quắp như vuốt chim ưng của Úc Hành Vân.

“Người không phải luôn muốn gặp lại nhi tử sao? Hắn đã về rồi.” Huyền từ phía sau đi tới.

“Phụ thân! Phụ thân...” Khi Phong ai oán gọi, lệ tràn khóe mi, là do hắn quá bất hiểu.

Con mắt của Úc Hành Vân từ từ chuyển động, sau đó lặng yên nhìn Khi Phong.

“Phụ thân, là hài nhi, Khi Phong đây.”

Hầu kết cuộn lên, phát ra âm thanh nứt vỡ, hắn nhận ra người này, đây chính là nhi tử mà hắn ngày đêm mong chờ.

“Phụ thân, người nhận ra hài nhi?” Phụ thân vẫn còn ý thức, điều này khiến cho Khi Phong nhất thời vui mừng. Nhưng hắn lập tức nhận ra, để phụ thân lay lắt sống không bằng chết thể này chính là hành hạ tàn khốc nhất.

Phấn nộ xoay người lại, xốc lấy cổ áo của Huyền: “Vì sao người phải làm như vậy? Vì sao không để người được chết thanh thản?”

Huyền khinh miệt nhìn hắn: “Ông ta vẫn còn rất ham sống.”

“Người...”

Trên giường bỗng nhiên truyền đến những tiếng rên hừ hừ, mắt của Úc Hành Vân chăm chú nhìn Khi Phong, nước bọt không ngừng chảy ra, hình như hắn đang cười.

“Phụ thân...” Khi Phong ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vén lại những sợi tóc rơi bời trên mặt Úc Hành Vân, thanh âm nghẹn ngào.

Ánh mắt của Huyền lạnh lùng, oán độc đến cực điểm.

“Ha ha...” Úc Hành Vân đắc ý cười, hắn nhẫn nhục chịu khổ, ráng sống lay lắt suốt bốn năm nay, cuối cùng cũng đã đợi được Khi Phong trở về.

Đột nhiên, một tiếng kêu rên làm Khi Phong giật mình thanh tỉnh. Quay đầu lại đã thấy Thanh Huyền lợi dụng lúc bọn họ đang phân tâm đã đoạt lấy thanh kiếm trong tay Vạn Ký Viễn, đâm bị thương Kiếm Viễn. Trác Hàn té trên mặt đất, nhưng hắn cũng đã không còn bị khống chế nữa.

Khi Phong một chưởng tung ra, ngăn cản Huyền đâm kiếm về phía Vạn Ký Viễn, nhưng kiếm thế chợt đổi hướng, nhắm thẳng vào Đinh Kiếm Viễn.

Vừa rồi là do hắn quá sơ suất, hắn biết quá rõ khi Thanh Huyền cầm kiếm đáng sợ ra sao. Kiếm Viễn mặc dù xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng căn bản không phải là đối thủ của Huyền. Vừa khẩn cấp ngăn chặn thế tiến công của Huyền, trong lòng hắn vừa dậy lên một dự cảm đáng sợ: Y để hắn gặp lại phụ thân là muốn hắn phân tâm, y muốn cứu Trác Hàn. Vậy còn Vô Ngần thì sao...

Chưởng phong như sấm, nhưng vẫn chưa đủ để áp chế y. Dù cho Vạn Ký Viễn và Kiếm Viễn cùng xông lên cùng giao chiến, nhưng Thanh Huyền hiện tại dường như người kiếm hợp nhất, tung chiêu xuất quỷ nhập thần, không hề tỏ ra yếu thế.

“Vô Ngần đâu?” Khi Phong nhện không được liền quát hỏi.

“Đã chết!”

Lời vừa nói như sét đánh giữa trời quang. Không những chỉ chấn động Khi Phong, mà còn làm chấn động cả Kiếm Viễn.

Ý thức trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất sự phẫn nộ, tựa như ngọn lửa hung tàn đang thiêu đốt hắn. Khi Phong hét lên một tiếng, rồi liên tục tung chưởng tấn công Huyền tới tấp. Kiếm Viễn lại như người mất hồn, ngây ngốc đứng nhìn, ánh mắt vô định.

Huyền cười nhạt, Úc Khi Phong, cuối cùng ngươi cũng đã biết mùi vị mất đi người mình yêu thương đau khổ như thế nào. Tuy không phải do y hạ độc thủ, nhưng được nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng này của hắn, khiến y vô cùng thỏa mãn. Nhẹ xoay người, tránh né chưởng lực, kiếm như thủy xà, nhắm thẳng lồng ngực của Kiếm Viễn. Mặc dù y đã từng được hắn chiếu cố một thời gian ngắn, nhưng dám uy hiếp Trác Hàn, tội này không thể tha!

Kiếm khí kinh người, lúc Kiếm Viễn phát hiện ra thì đã không còn đường lui.

Đột nhiên, “Ba” một tiếng, kiếm chợt chuyển hướng. “Bắt lấy y!” Trường kiếm trong tay rơi xuống đất, Huyền đè tay lên ngực, lắc đầu lùi hai bước.

Mọi người ngừng tay, Huyền bị vây ở giữa.

Một dòng máu khế tràn ra khóe môi, gương mặt tái nhợt từ từ ngẩng lên, nhân thần lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn thê lương. Trước mắt y, Trác Hàn đang đứng che cho Kiếm Viễn.

“Người... Không bị gì sao?” Huyền thì thào.

Trác Hàn không nói gì, thần tình phức tạp nhìn Huyền.

“Đây chính là giao dịch giữa bọn ta với hắc.” Phía sau Vạn Ký Viễn chế nhạo y: “Bọn ta giúp hắc rời khỏi người, hắc giúp bọn ta đi tìm người. Úc Thanh Huyền, tình nhân của người, đối với người thật tốt, người thì bán thân bán mạng lo cho hắc, còn hắc...”

“Giao dịch?” Môi Huyền không ngừng run rẩy. Đã hung hăng tự đâm mình một nhát chí mạng. Y đem trái tim vẫn còn rướm máu xé nát thành trăm ngàn mảnh mới có thể hạ quyết tâm cho hắc được tự do. Vì sao hắc lại đối xử với y như thế này? Một lòng nghĩ muốn bảo vệ hắc, nhưng căn bản là hắc không cần. Nhưng hắc biết rõ y sẽ vì hắc, chấp nhận sự uy hiếp của bọn họ, vì muốn đảm bảo an toàn cho hắc, vậy mà hắc lại lợi dụng tình cảm của y.

Y không còn nhận ra con người đang đứng đối diện mình nữa, đây không phải là Trác Hàn.

“Vô Ngần đâu?” Khi Phong đột nhiên giật kéo Huyền về phía mình, kịch liệt hỏi y. Hắc không cam lòng, chỉ hảo huyền hy vọng là Huyền đang nói dối mình.

Khóe môi của Huyền chợt vẽ một nụ cười bi thương, nhưng y lại không nhìn Khi Phong.

“Nàng đã chết!” Lời xác nhận của Trác Hàn đã đập tan hy vọng cuối cùng của hắc.

“A!!!” Tất cả nỗ lực của hắc chung quy chỉ đổi lại sự tuyệt vọng: “Vì sao lại giết nàng? Vì sao! Vì sao!” Thân thể của Huyền bị hắc hung hăng đập vào tường, một ngụm tiên huyết phun ra, nhưng trên mặt y vẫn duy trì nụ cười bi thương.

Một tay siết chặt lấy cổ Huyền, muốn giết y, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên hắc điên cuồng muốn giết người. Vô Ngần, Vô Ngần, không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ hắc còn được gặp lại nàng.

“Thiếu chủ!” Vạn Ký Viễn vội vàng tiến lên, cố sức ngăn Khi Phong lại.

“Thiếu chủ xin hãy nén bi thương. Úc Thanh Huyền tuy rằng chết vẫn chưa đền hết tội, nhưng bên ngoài đã bị thị vệ bao vây, giết y, e sẽ đại biến, chúng ta cũng khó lòng cứu được lão Thành chủ.”

Phụ thân! Khi Phong thoáng thanh tỉnh, hắc không thể để phụ thân tiếp tục chịu khổ ở đây mà không quan tâm! Nên lại khát vọng muốn giết y, bước đến bên giường, choàng tay ôm lấy Úc Hành Vân: “Kiếm Viễn, đệ đi trước mở đường.” Kiếm Viễn oán hận liếc mắt nhìn Huyền, nhặt kiếm, đi lên phía trước.

Vạn Ký Viễn Vươn tay kéo lấy mái tóc buông dài của Huyền, Huyền khẽ rên một tiếng, nhưng lại lập tức cắn chặt môi.

“Đừng tổn thương y!” Trác Hàn nhin không được, thỉnh cầu. Nhưng chỉ đổi lấy ánh mắt khinh miệt của hắn, đồng thời, tay tăng thêm vài phần lực đạo siết chặt lấy Huyền.

Hứa Kiên đã dẫn người bao vây xung quanh mật thất, nhưng thấy Huyền bị kèm chặt hai bên, không một ai dám manh động.

“Thành chủ!” A Bân kêu lên, nhìn bộ dạng của Huyền khiến hắn đau lòng khôn xiết.

“Tất cả nghe rõ cho ta.” Khi Phong nhìn mọi người xung quanh, lạnh lùng nói: “Úc Thanh Huyền khi sư diệt tổ, vong ân phụ nghĩa, đánh cắp ngôi vị Thành chủ, táng tận lương tâm...”

“Không phải!” A Bân lớn tiếng cướp lời: “Là do lão súc sinh đó...”

“A Bân!” Huyền đột nhiên hét lớn.

A Bân liền cắn chặt môi, đau lòng nhìn Huyền. Huyền chậm rãi lắc đầu: “Không cần nữa...”

“Thành chủ...”

“Úc Thanh Huyền, ngươi còn muốn xảo biện gì nữa?” Khi Phong quay đầu lại, lạnh lùng hỏi.

Huyền nhìn hắn, ánh mắt vô cảm: “Không có. Ta chỉ có một chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Nói đi.”

“Ngươi làm sao biết Trác Hàn muốn rời khỏi ta?”

“Ký Viễn đã sớm ẩn nấp trong Cực Lạc Thành, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của ngươi. Chỉ không ngờ một người khôn khéo như ngươi lại không phát hiện ra.”

Huyền oán hận nói: “Là ngươi!”

Vạn Ký Viễn một tay kẹp chặt cổ Huyền, bước lùi về phía sau.

Trác Hàn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Là ngươi hạ độc Tiết Vô Ngân!”

“Ký Viễn?!” Khi Phong kinh hoàng thốt lên.

“Hắc hắc.” Vạn Ký Viễn bỗng nhiên âm hiểm cười: “Úc Thanh Huyền, quả nhiên ngươi cũng có chút thông minh.”

“Vạn Ký Viễn?!” Kiếm Viễn không dám tin đây là sự thật.

“Thật là ngươi?” Khi Phong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đồ ngốc, nếu hắc đã ẩn nấp trong thành từ lâu, sao lại không sớm báo cho ngươi biết tin Tiết Vô Ngần đã chết? Hắc muốn ta và ngươi giao tranh, để hắc ngư ông đắc lợi.”

“Vì sao?” Khi Phong thì thào hỏi.

“Vì sao? Úc Khi Phong, đến giờ mà ngươi vẫn chưa biết mình đã sai ở đâu sao? Ngươi vì tiện nhân đó, cư nhiên hi sinh bao nhiêu tính mạng của các huynh đệ, trong khi bọn họ toàn là những người tận tâm trung thành với ngươi!”

Khi Phong chợt lão đảo, tất cả là do hắc đã phản bội họ. Hắc cho rằng làm vậy là vì Vô Ngần, dù bất chấp thủ đoạn gì hắc cũng không ngại. Phải chăng đây chính là báo ứng?

“Ngươi có muốn biết vì sao tên tiểu tử này vốn ngoan ngoãn trung thành như một con chó, nhưng lại đột nhiên phản bội không?” Vạn Ký Viễn bỏ trường kiếm xuống, nắm chặt lấy hàm dưới của Huyền, cười lạnh hỏi.

“Huyền...”

“Ngươi có muốn biết vì sao lão súc sinh trong tay ngươi lại đột nhiên trở thành cái dạng dở sống dở chết đó không?”

“Câm miệng!” Huyền bỗng nhiên giãy giụa, nhưng lại bị Vạn Ký Viễn vững vàng khống chế.

“Thật ngớ ngẩn không ra lão súc sinh này sao lại có thể có con được. Hắc xem tên tiểu tử này như nữ nhi mà thao ngày thao đêm, thao đến nổi bị biến thành cái bộ dạng này. Ha ha...” Vạn Ký Viễn lớn giọng cười nhạo.

“Câm miệng! Ngươi không được phép vũ nhục cha ta!” Khi Phong hét lớn, nhưng bản thân lại thấy chột dạ.

“Ngươi không tin? Ngươi không tin thì cứ đi hỏi tên hạ nhân của y xem, còn không thì cứ hỏi tình nhân của y đi. Không thì cứ tùy tiện tìm đại một người nào đó mà hỏi thử. Dân chúng cả Cực Lạc Thành này ai lại không biết chuyện đó chứ, chỉ có một mình ngươi là vẫn u mê mà thôi.”

Hỏi sao? Hắn còn cần phải hỏi sao? Trong lòng từ lâu đã nghi ngờ, nhưng chỉ là hắn cố tình giả như không hay không biết mà thôi. Cúi đầu nhìn thân thể khô gầy trên tay, hắn đang thấy hận người này sao? Đây là phụ thân của hắn. Nhưng... nhưng đây cũng là kẻ đã lăng nhục Huyền.

“Huyền...” Vẫn oán trách sự phản bội của y, vẫn cho rằng đó chính là dã tâm của y. Nhưng giờ lại lại đột nhiên phát hiện ra bản thân không hề đủ tư cách để trách cứ y. Mà ngược lại, phụ trái tử thường, y oán hận hắn là đúng. Thật không còn cách nào để ngụy biện cho hành vi cầm thú của phụ thân hắn. Tỉ mỉ nhớ lại, hắn cảm thấy mình quá ngu ngốc. Rất nhiều chi tiết hắn tình cờ phát hiện ra, nhưng rồi lại vờ như không biết. Cúi gầm mặt xuống đất, hắn không dám nhìn y nữa.

“Bất quá tiểu tử này thực sự cũng rất tiện.” Vạn Ký Viễn mạnh tay tát mấy cái lên mặt Huyền: “Chỉ cần có nam nhân chịu bồi người, người nhất định sẽ hưng phấn mà đứng lên. Tiện đúng là tiện! Cả kỹ nữ cũng không bằng!”

“Người buông nhị thiếu gia ra!” A Bân khóc nói. Hắn không đành lòng nhìn Huyền bị lăng nhục như thế.

“Úc Thanh Huyền, người dùng quỷ kế sát hại cha ta, hôm nay ta sẽ hảo hảo thanh toán món nợ này với người!” Dứt lời, hắn liền trở tay, lộ ra trong lòng bàn tay là một cây độc châm dài chừng một ngón tay, nham hiểm đâm thẳng vào ngực của Huyền.

“Buông đệ ấy ra!” Khi Phong quát lớn, Huyền không thể tiếp tục bị tổn thương nữa.

Vạn Ký Viễn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Khi Phong lấy một cái: “Ta biết người hạ độc phụ thân ta chính là Hứa Kiên...”

Hứa Kiên đang đứng một bên, không rét mà run.

“Còn kẻ đã đưa độc dược cho Hứa Kiên là Trác Hàn...”

“Độc trên độc châm này với độc dược mà Tiết Vô Ngân trúng là một, sẽ khiến cho người trúng độc phải chết một cách vô cùng thống khổ, hơn nữa, lại không hề có thuốc giải. Như vậy đi Trác Hàn, nếu như người chịu tự sát trước mặt ta, ta sẽ suy nghĩ lại mà cho y một cái chết nhẹ nhàng. Còn bằng không, người cứ từ từ nhìn y chịu hết mọi dần vặt, sau đó độc phát công tâm mà chết.”

Trác Hàn cả kinh, tự sát... hay để Huyền phải chịu dần vặt. Hắn đã hiểu lầm y, ánh mắt vừa rồi y nhìn hắn rõ ràng ngập tràn nỗi bi thương.

“Bất quá y phải chết thống khổ vẫn tốt hơn là chính mình phải tự sát, Trác Hàn, ta cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của người. Như vậy đi, chỉ bằng để Hứa đường chủ lựa chọn vậy, Hứa Kiên, người giết Trác Hàn, ta sẽ vẫn để người làm Thanh Long Đường đường chủ.”

“Cái này...” Hứa Kiên cười hắc hắc: “Thuộc hạ thực nghĩ không ra, có phải thiếu gia đang thử lòng thuộc

hạ không nữa...”

“Từ nay về sau, ta chính là chủ nhân của Cực Lạc Thành, chỉ cần người thuần phục ta, ân oán xưa xem như xóa bỏ.”

“Như vậy thì, Trác đường chủ, tại hạ chỉ dành làm việc cần làm thôi.” Lập tức thuộc hạ của Thanh Long đường liền vây lấy Trác Hàn. Hắn không hề tin tưởng vào “chuyện cũ xem như bỏ qua” của Vạn Kỳ Viễn. Chỉ có điều, chỉ cần tên tiểu tử đó tạm thời bỏ qua cho hắn, hắn tất có cơ hội thoát thân.

“Vạn Kỳ Viễn, thì ra là người có dã tâm này.” Huyền bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Nguyện vọng của gia phụ, ta thân làm nhi tử đương nhiên phải thay người hoàn thành. Nhưng cũng cần phải nói, tình nhân của người thật đúng là người bạc bẽo.”

“Hắn đương nhiên không cần phải tự tử, vì người căn bản không thể giết được ta!” Lời vừa dứt, tay Huyền đã xuất một chưởng thẳng vào ngực, đánh bay độc châm trong người ra ngoài. Vạn Kỳ Viễn cả kinh, bàn tay đang siết chặt tóc của Huyền vội buông ra.

“Người!” Vạn Kỳ Viễn kinh hãi nhìn Huyền, thanh kiếm vừa làm rơi đang nằm trong tay Huyền.

“Người cho rằng độc dược của Cực Lạc Thành có tác dụng với ta sao?” Huyền lãnh đạm hỏi.

“Không thể nào!” Hắn không sao tin nổi. Độc dược này do chính tay hắn điều chế, thậm chí hắn đã thử nghiệm cả trên người sống, không thể không có tác dụng được. Thế nhưng thiếu niên trước mặt lại đang từ từ giờ kiếm chỉ thẳng vào yếu hèn của hắn, tuy rằng tóc dài rối tung, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đầm máu, nhưng sát khí dường như có thể bức chết người.

“Không...” Hắn chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã thấy kiếm của Huyền đâm xuyên qua cổ.

Rút kiếm, xoay người, y băng lãnh nhìn mọi người.

Hứa Kiên thấy tình thế thoáng chốc đã nghịch chuyển, hắn vội ngậm hạ lệnh cho thuộc hạ lui xuống, trong lòng âm thầm tính toán lý do để chốc nữa thanh minh.

Khi Phong ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt của Huyền chỉ lướt qua người hắn.

“Huyền!” Trác Hàn muốn chạy đến bên cạnh y, nhưng lại không thể tiến thêm nữa. Trường kiếm nhuộm đầy máu của Huyền đang chỉ thẳng vào hắn.

“Huyền...” Trái tim Trác Hàn chợt run lên, kinh sợ khi nhìn thấy sự hờ hững trong mắt Huyền. Y chưa bao

giờ nhìn hấn như vậy cả.

“Người đi đi.” Thanh âm vô cùng bình thản, nhưng cũng hết sức tuyệt tình.

“Huyền, thương thể của người...” Hấn muốn tìm một lý do để lưu lại.

“Ta không cần người.” Vẫn là thái độ lãnh đạm đó, trường kiếm không hề suy chuyển, quyết không để hấn đến gần.

Tim đột nhiên trở nên trống rỗng, đã từng có người nói với hấn câu này. Khóc lóc, dây dưa cũng không thể thay đổi được gì. Y không cần hấn nữa, từ nay về sau chỉ còn là người xa lạ. Trác Hàn bước lùi về phía sau một bước. Tất cả những hiểu lầm đã không còn cần giải thích, những thương tổn đã không cần hấn chăm sóc. Không còn cần vì hấn mà gánh chịu thống khổ, cũng không còn cần tiếp tục dây dưa nỗ lực giữ hấn bên mình, Huyền... đây chính là điều người muốn phải không?

Nhìn hấn lui về phía sau, xoay người đi xa, cũng không hề quay đầu lại nhìn. Huyền chỉ lẳng lặng đứng đó, trên mặt không chút cảm xúc.

Khi Phong muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể mở miệng. Hấn không có tư cách oán trách y, lại càng không có tư cách để được y tha thứ. Chợt phát hiện ra thân thể trong lòng đã không còn hơi thở. Người này chính là nguyên nhân gây ra nghịch cảnh ngày hôm nay, nhưng dù sao đi chăng nữa đây cũng là thân phụ của hấn. Mà việc hấn mất đi Vô Ngần âu cũng là quả báo, thống khổ này, chỉ có thể cam tâm chấp nhận.

Đã đi rồi, người mà y tưởng chừng như không thể nào rời xa cuối cùng cũng đã đi rồi, nhưng sao y lại có thể bình tĩnh thế này.

“Nhị thiếu gia...” A Bân hoảng sợ la lớn.

Huyền hướng về phía hấn, mỉm cười.

Ngẩng đầu lên, hôm nay trời thật đẹp. Chỉ là, trời sao càng lúc càng tối sẫm lại...

“Nhị thiếu gia!”

...

Một năm sau.

Thôn trang yên vắng.

“Trác đại phu, đa tạ cậu, cậu đi thông thả.”

“Lão bá, xin dừng bước.” Trác Hàn mỉm cười cáo từ.

Hắn đến đây mới đó đã hơn nửa năm rồi. Thôn dân tính tình vốn chất phác, thêm vào y thuật cao minh của hắn, nên được cả thôn kính yêu.

Trở về gian nhà nhỏ thì trời đã tối, vừa định đẩy cửa vào, nhưng lại sững sờ cả người.

Trước cửa nhà, trên thềm đá, có một cây tiêu được đặt ở đó, trên thân tiêu có khắc một chữ “Mai”.

“Huyền...” Hòm thuốc trong tay rơi xuống đất, không cần nghĩ ngợi, hắn liền gọi tên người ấy.

Y đã đến đây sao? Y đã tha thứ những lỗi lầm, tổn thương mà hắn gây ra rồi sao? Y vẫn còn cần hắn sao?

Nhặt cây tiêu lên, cấp tốc chạy khắp từ trước ra sau, nhưng lại không thấy bóng ai.

Y lại muốn đùa giỡn với hắn sao? Trốn ở đâu đó để nhìn hắn nháo nhào đi tìm, sau đó sẽ bước ra nhìn hắn mỉm cười.

“Huyền!” Chạy ra khỏi nhà, tìm khắp mọi góc ngách trong thôn. Y rốt cục đang trốn ở đâu? Sẽ vẫn chỉ trốn ở một góc để chờ hắn đến tìm, đến khi hắn phát hiện sẽ lại tươi cười với hắn?

Tưởng sẽ lại được nhìn thấy nụ cười xán lạn của y. Vốn cho rằng không có sự ỷ lại của y, hắn sẽ vui vẻ hơn. Nhưng hồi ức lúc y hờ hững nhìn hắn, khiến trái tim hắn dường như ngừng đập. Tưởng sẽ lại được y sợ hãi van cầu hắn: “Hàn, đừng bỏ rơi ta”, tưởng sẽ được trêu y, một lần trả lời không đồng ý. Vô số cái tưởng đó luôn ngày ngày gặm nhấm hắn, ánh mắt hàm oán kia biết bao lần xuất hiện trong những giấc mơ của hắn, khiến hắn đau khổ, hối hận không thôi.

Vì sao khi y nói thích hắn, hắn lại ngu ngốc nói ra những lời mỉa mai đó, trong khi kỳ thực hắn đã rất mong chờ những lời đó. Rốt cục cũng hiểu, hắn cần y, cần sự ỷ lại của y. Không giống như ánh mắt khinh miệt của nữ nhân kia dành cho hắn, sự tồn tại của hắn trong lòng y có một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

“Huyền!” Gặp ai hắn cũng hỏi xem có gặp một nam tử trẻ tuổi, thanh tú hay không, thế nhưng không ai biết.

Y vẫn không thể tha thứ cho hắn sao? Chỉ là đem những gì của hắn trả lại cho hắn, sau đó triệt để cắt đứt sao? Ngày xưa là do sự nhất gan, ích kỷ, bạc nhược của hắn làm tổn thương y, y không tha thứ cho hắn cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng Huyền... Xin người hãy cho ta một cơ hội để chuộc tội...

Bất tri bất giác chạy đến cửa thôn trên sườn núi, phóng mắt tìm kiếm trong cánh rừng cách đó không xa.

Nhưng mặt trời đang lặn, chim rừng đua nhau về tổ, vẫn không thấy bóng dáng người mà hắn mong chờ.

Huyền, người thật sự không thể ta thứ cho ta sao?

Chậm rãi đưa tiêu lên môi, mười ngón khinh ấn, tiếng tiêu vang lên...

Hy vọng y đi chưa xa, hy vọng y có thể nghe thấy... Nếu nghe, y chắc chắn sẽ hiểu, khúc nhạc này là vì y mà thổi, mang theo hối hận, mang theo tưởng niệm, mang theo yêu thương... Tất cả đều dành cho y...

Trong rừng, một thân ảnh đang dựa vào gốc cây, từ từ ngồi xuống đất, trong tay ôm chặt hũ tro cốt...

“Nhị thiếu gia, cuối cùng cậu cũng đã nghe được rồi...”

Phía chân trời, ánh tà dương đỏ rực như máu.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-huyen-kawalu>